

Pomezanski György

L'AMOUR

Történetek a szerelemről

Előszóként az olvasóhoz:

„Szerkezete alapján a szerelmet talán leginkább egy száz- vagy még annál is többtagú zenekar játszott a hatalmas zeneműhöz hasonlíthatnánk, amelyben néha az összes hangszerek szólnak, máskor pedig csak a trombiták harsognak, csak a fuvalák szólnak, csak a hegedűk sírnak, vagy pedig csak a dobok peregnek. Ez a zenemű azonban az egyén személyiségi tulajdonságaitól függően nagyon különböző lehet. Egyeseknél sok a fortissimo, másoknál több a pianissimo. Némelyikben dominál az eufória (emelkedett hangulat), másokban a mélabú. Gondoljunk csak arra, mit keres és mit nyújthat a szerelemben Shakespeare Othellója, Tolsztoj Karenina Annája, Ibsen Solness építőmestere vagy Peer Gyntje... minden szerelemnek megvan a maga hangneme, amely végighúzódik az első akkordtól az utolsóig. Hogy milyen ez a hangnem, az a partnerek személyiségi vonásaitól függ.”

(Zörgő Benjámin: A szerelemről – a pszichológia nyelvén /Korunk E...76-1785 – közlés a kiadó engedélyével)

A SZÉTHULLÁS FÁZISAI

A szerelem lényeges jellemzője a többszólamúság. A szerelmi gyönyör sokkal több, mint a szexuális szükséglet kielégítése. A szerelmes gyönyörködik szerelmesének közelségében, a hangjában, a tekintetében, a hajában, sőt gyönyörködik abban is, ha képzeletben felidézi és virágot tesz a hajába, gyönyörködik abban, ha küzdhet érte, sőt még abban is, ha szenvedhet érte. A szerelem tehát annál inkább igazi és tartós, minél többszólamú.

(Zörgő Benjámin: A szerelemről – a pszichológia nyelvén/Korunk E...76-1785)

Ottóra váratlanul tört rá az egyedüllét érzése. Kint már lassan oszladozott a reggeli pára, kiszínesedett a világ. A feltámadó szellő a nyitott ablakon át meglebbentette a függönyt. Hallotta ugyan gyerekei motozását, de reggel óta még egyiküket se látta. Lánya, Vilcsi szobájában a vekker már percek óta szólt tanújelét adva, hogy tulajdonosa kora hajnalban jött haza, és jelenleg kilátástalan harcot vív az óra elhallgattatásával. A „kisasszony” zűrös élete már nem bosszantotta. Beletörődött, hogy a gimnáziumot követően hol ebbe, hol abba kapott bele, vagyis folyamatosan kereste a helyét a világban. Anyja bezzeg kevésbé tolerálta ezt a „téblábolást”, ezért folyamatos harcot vívtak egymással. Irén mérgében megjövendőlte, hogy inkább előbb, mint később belesétál valami borzalomba, amelyből ő ugyan nem húzza ki, mert megérdemli a sorsát. Fiuk, Viktor nem véletlenül kapta a nevét, mert a két szülő győztes embernek „készítette”. A győző mivoltához ab start meg is volt minden adottsága, az erőteljes alkat, jó állóképesség és gyors felfogás. Hamarabb járt és beszélt a húgánál, sőt a klotyóra is gyorsabban szokott rá. A lánykából teljes mértékben hiányzott a kitartás, ezért leckéi megoldása erős szülői felügyeletet igényelt. Én a matekot meg a fizikát vállalom, a többi dumatárgyat – értsd magyar, történelem – majd filosz apád beléd veri, határozta meg Irén a családi munkamegosztást. E mondat mögött ott szunnyadt a házaspár közötti egyik konfliktusgóc. Ugyanis a ház asszonya mindent két színben látott, feketében és fehérben. Ne színezd, gyereken, ez nem kifestőkönyv, mint apátok hiszi, ehhez nem fantázia kell, hanem tudás! – szólt gyakran a verdikt. Ő maga laboráns volt, akire bármit rá lehetett bízni, hiszen vérében volt a pontosság és megbízhatóság. Aztán később a nagyobb jövedelem érdekében átnyergelt a könyvelésre. Az én szakmámban nincs mese, mindennek meg van a helye, vallotta. Fia, ha bosszantani akarta, rubrikaagynak nevezte, és ebben egy gyékényen árultak az apjával, aki azért ezt nem nyilvánosan hangoztatta.

Irén és Ottó egy diáktábori esten kerültek közel egymáshoz. Ottó az esti kulturális programok szervezőjeként és előadójaként tevékenykedett, míg Irén, a benne rejlő „sztahanovista” ösztöntől vezérelve, robotolt egész nap. Te azért szavalsz inkább,

mert bűdös a munka? -- kérdezte, mire a magyar szakos egyetemista kihívta egy napi munkaversenyre. Fogadjunk, hogy kétszer annyi fát ültetek el, mint te, ajánlotta a „fűzfapoéta”. Mi lesz, ha elveszted a fogadást? Akkor kérhetsz, amit csak akarsz, teljesítem. Tudod, mit? Akkor megcsókolhatsz. Irén csak úgy kapásból, megjátszásból nevezte meg a díjat, de kétszeresen sem bánta. Egyrészt mert halálbiztos volt győzelmében, ugyanakkor látta, hogy a lányok többségének éppen erre az egyetemistára fáj a foga, vagyis az esetleges vereség is győzelemmel érhet fel a többiekkel szemben. Nos, ebédidőig néhány facsemetével még ő vezetett, de délutánra Ottó jócskán elhúzott tőle. Ahogy a szeme sarkából figyelte a serényen tevékenykedőt, máris izgalmasnak érezte az eredményhirdetést. Mivel a „bajvívást” nem nyilvánosan hirdették meg, ezért a díjátadást is kettesben ejtették meg a táborúztól kissé távolabb. A vesztes úgy gondolta, minden hajcihő nélkül ad két pusztit jobbról, balról, aztán letudta dolgot. Ha véletlenül a srác akadékoskodna, akkor ad egy villámcsókot és azonnal elillan.

Ottó már a fogadás megkötésekor mulatságosnak találta a helyzetet, végtére is a poén jó, a lányka semmi különös, csinoska, kedves kis tini. Majd úgy bánik vele, mintha érett nő lenne, igazi szépség, aki hatással van rá. Nem átverni akarta, csupán játszani vele, hiszen ez csak része a nyári bohém időszaknak. Az este egy alig ismert együttes vérpezsdítő számokat nyomott felemás sikerrel. Látta, hol áll Irén, odalépett hozzá, és udvariasan tudakolta, kész-e átadni a díjat itt a közelben a kis patak mellett. Irén gyomra ugyan összeszorult, de bólintott, és követte a nyertest. Megnyugtatta, hogy a tömegtől nem távol s nem teljesen sötét helyen állnak meg. Meglepetésként érte, hogy Ottó hirtelen meghajolt, és olyan konferanszié módjára beszélni kezdett. --Tisztelt vendégeink! Csöppnyi figyelmüket kérem, mert most tanúi lesznek egy igen értékes díj átadásának, melyet Irén, a faültetés bajnoka ajánlott fel a mai munkaverseny hőséne. Mint tőle tudom, e díjjal hangsúlyozni kívánja, hogy társadalmunkban a munka becsület és dicsőség dolga. (A távolban éppen megtapsolták a befejezett zeneszámot.) Kérem, tapsolják meg a nemes ajánlattevőt. Köszönöm, köszönöm! Ám mielőtt elcsattan a díj, oh, bocsánat, mit is beszélek, mielőtt átadásra kerül a díj, engedjessék meg, hogy az önök nevében hálaánk jeléül előadjak egy csodálatos költeményt ennek az ifjú hölgynek. Irén meglepetésében tágra meredt szemmel bámulta a jelenetet, mert az előadó a gúny minden jele nélkül nagyon is hitelesen alakította szerepét.

Ady Endre

Őrizem a szemed
Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

A költemény végén ezúttal a nem létező közönség irányába hajolt meg, majd már Irénhez fordulva folytatta ismét konferanszié stílusban: és akkor, kisasszony, kérem, adja át a díjat annak, aki megérdemli. Elhallgatott, és várta, mi történik. Irén bátorságot merítve megcsókolta, és nem is kapta el a száját azonnal. A kibontakozás után Ottó nem tolakodóan megölelte és visszakisérte a többiekhez. Irénben felmerült kérdés, miért csak most, és nem jóval korábban figyelt fel a „művészre”, hiszen szép hangja mellett még ráadásul magas, vékony és jó alakú volt, műveltségéről nem is szólva. Pár hét múlva, a sokadik randi után kiderült, „udvarlója” nemcsak mások versét mondja el, hanem maga is ír verseket. Sőt direkt neki is ír, amolyan szerelmes verset. Sajnos,

amikor elolvasta, csalódott, mert másra számított, érthetőbbre, szókimondóra. Helyette valami modern szóvirágot kapott, amit nem nagyon lehetett forró vallomásnak tekinteni. Miért nem azt írta, hogy szeret, meg kíván? Nem lenne sokkal egyszerűbb? – kérdezte magától. Mondja meg egyszerűen, hogy imádja őt, és szeretne lefeküdni vele. Amiről azért néhány mozdulata tanúskodott.

Hogy összekerülésük után melyikük tartotta fontosabbnak a szünetekkel, összeveszésekkel és békülésekkel tarkított kapcsolatukat, amely házasságukhoz vezetett, arról a felek később késhegyre menő vitákat folytattak. Ottó odáig egyszerűsítette az ügyet, hogy szép és kedves lánynak tartotta, akivel jó együtt lenni, így amikor megkapta a kisvárosi könyvtár vezetői kinevezését, megoldásnak tűnt a házasság. Ráadásul arája munkát kapott a helyi laboratóriumban, így ígéretesen kezdhették közös életüket. Irén visszatekintve egyenesen érthetetlen döntésnek tartotta, hogy olyan fiatalon elkötelezte magát. Persze, igen, szerelmes lettem beléd, nem tagadom, de te is tudtad, hogy menekülni is akartam a szülői felügyelet alól. És gondoltam, jó lesz együtt, bár fogalmam sem volt arról, milyen együtt élni egy férfival, sorolta visszamenőleges álláspontját. Szóval megbántad? – kérdezte a férj az egyik perpatvar során. A válasz nem késlekedett: te egy magányos farkas vagy, valami álmvilágban élsz, nem velem. Leginkább csak akkor kellek, ha nagyon szeretnél már dugni egyet. Na, akkor jó vagyok. Bennünket már csak a gyerekek tartanak össze, akiket kisajátítottál magadnak.

Ottó meghallgatta, és mint mindig, végül kifarolt a vitából. Ez van, de a válást el kell kerülni. Nem Irén, hanem a gyerekek elvesztése okozott félelmet benne. Nem mondható, hogy az asszony nem volt gondos anya, de sértetten vette tudomásul, hogy a két „kölyök” egészen másként viselkedik, amikor apjuk megjelenik a színen. Attól kezdve felszabadulnak, vidáman száguldoznak, esznek-isznak összevissza. Bántotta, hogy gondjaikkal, örömeikkel, iskolai konfliktusaikkal csak az apjukat keresik. A család belső kohézióján nem változtatott, hogy a vidéki szolgálati lakásból sikerült a fővárosba költözni, az Ottó szüleitől félkészben örökölt „elővárosi” házukba. A régi parasztházak között meghúzódó ápolatlan telken éveken át építették a „kúriát”, ahogy mind a ketten nevezték a házukat. A Haus and Garden magazinok nyomán, de a Tüzép árukínálatából összeállított barokkos építmény magán viselte az etapokban történő építkezés minden jelét és következményét. Akkor tapasztottak hozzá valamit, szobát, kamrát, tetőt, amikor megjött egy kis nem várt pénz, vagy a szülők adtak valamicskét megtakarításukból. Ezt a tölgyfakoporsóra tettem félre, de majd csak elkapartok valahogy, mondta Ottó anyja keserűen. A gyerekek, amikor meghallották a szöveget, halálra röhögtek rajta magukat. Csak Irén kapott dührohamot. Hogyan mondhat ilyet ez a vénasszony, vigye a pénzét a francba! — jelentette ki önérzetesen, de aztán csak elfogadta. Köszönöm, anyuka! A szavak recsegve törtek elő a szájából.

Apja munkával és fuser leleményességével járult hozzá a „fiatalok lakhatásához”. A Népszabadságból szedte akkoriban ezt a remek szóösszetételt! Igazi gyűjtögető alkatként jártában-keltében mindent összeszedett. Műanyag takarófólia-kötegeket, leszerelt bádogcsöveket, szegeket s minden mást, amit egy házba be lehet építeni. És be is építette. Ennek nyomán ez a vakolatlan téglahalom versenyre kelhetett a világ legrondább épülete címért. Aztán Ottónak végre kifizettek valami elmaradt jogdíjat, amiből mestereket hívott, akik szerencsére nem csak szavakban értettek ahhoz, amit vállaltak, és eltakarták, amit csak lehetett. Amikor az utolsó konténer sitt is kikerült az udvarból s magukra zárták házuk ajtaját, a pénztárcáiknál üresebb hely nem létezett az univerzumban. A kúria elnevezést aztán a gyerekek átkeresztelték családi múzeummá, amely nem annyira a „lakhatást” szolgálta, hanem rakodótérként

funkcionált. Az „ősök” minden bútorát befogadták, mert a testvérek, unokatestvérek nagy ütemben szabadultak minden régi tárgytól és a múltjuktól. Ottó soha nem értette ezt a múltat elfelejteni akaró vágyat, ezért szinte mindent átvett. -- Ez a tánti garnitúrája, ez meg a fél világot bejárta Grósz hálója – mutogatta a vendégeknek, és maga elé képzelte a szeretett személyeket és azt a kort, amiben éltek. Sajátos időutazása egyeseknek tetszett, mások csak értetlenkedtek, de leginkább csak az iránt érdeklődtek Irénnél, hogyan takarít a súlyos bútorok és relikviák alatt. Sehogy, mondta viccelődve, s hozzáfűzte, Ottó hozta, hát takarítsa is. Jót kacagtak ezen, holott volt igazság az állításban. Amikor már szemet szűrt a por mennyisége, érkezett egy takarítónő a filmgyárból, aki egy szombati napon rendbe tette a lakást. Ottókám, „kiganyéztam”, jön egy húszszallal, mondta a nő, és boldogan vitte a pénzt a kázinba.

A „pater familias”, Irén jobb körökben így nevezte a férjét, évtizedek óta leginkább otthon dolgozott. Dramaturgi munkákból, lektorálásból élt, meg kiadványokat szerkesztett. Néha megjelentek kisebb-nagyobb esszéi is, amelyekért persze csak fizetgettek. Agytornának jó, vallotta, s aztán szorgalmasan javíttatta mások sületlenségeit, vagy helyesírásuk elképesztő hibáin húzta fel magát. Újabban barátja révén forgatókönyvek dialógusait véleményezte, s mivel úgy gondolta, a vélemény kifejezése, ha átírja az inkriminált szövegrészeket, hát nagy kedvvel látott munkához. Határidőre szállította is a könyvet. Lerakta a rendező asztalára, aki persze, nem volt bent. De a titkárnő asztalán már ott feküdt a szerződés, hát aláírta. Aztán néhány átszállással kiment a buszpályaudvarra, majd várt egy órát az indulásra a légkondi nélküli kínai csodában. Aztán újabb órát rázta magát, mert pont a kerék felett kapott helyet. Közben az éppen ellenzéki sajtót olvasta, amiért a szomszédja egy idő után maga elé morogva megjegyezte, milyen ember az, aki ezt a szemetet képes elolvasni. Nem törődött vele, sőt gondosan úgy hajtogatta az oldalakat, hogy a címlap jól olvasható legyen üléstársának. Leszállás után gyalogszerrel nekiindult a házáig vezető majd negyedórás gyaloglásnak. Ez a jutalma a városi zajból a természetbe vágyó értelmiségnek, gondolta, midőn a jól ismert tájat, az árnyékok formáját, a nap beverődő sugarait bámulta. Pályát tévesztettem, gondolta, inkább operatőrnek kellene lennem, hogy rögzíthessem a szép pillanatot, s aztán lélegzetelállító mozgókép-költeményt vághassak össze. Poros bekötőút volt, amin haladt s erősen meglepte, hogy vele szemben porfelhő emelkedik a magasba és közeledő autó zaját hallja. A nehezen belátható kanyarhoz érve félreállt az árokparton, el ne üsse a jármű. Úgy vélte, nyilván valami helybeli rongyázó ifjú a szakadt járgányával közeledik, ám helyette elegáns kocsi fékezett mellette. Az ismert, sőt éppen elismertté emelkedett rendező pattant ki az elegáns Mercédeszből.

Ottó! Az Isten szerelmére, a világ végén laksz? Messzebb nem találta lakást? Hát így adódott...-- kezdte a választ, de nem folytathatta, mert a rendező átölelte, és a fülébe kiabált. Írókám, micsoda fazon vagy, te úristen! Baromi jó a könyv. A dialógusok egyszerűen isteniek. Kivágtam az író a bűdös francba. Gyerünk, írd át az egészet. Három napod van rá, érted? Három! Aztán forgatás indul. És tépd csak el a szerződést, amit a gyárban aláírtál. Itt az igazi! – nyújtotta át lelkesülten. A bekötőúti jelenet alatt Ottó csak állt egyik lábáról a másikra, mert nagy emberek ritkán ölelgették és még kevésbé dicsérték, ekkora lóvét se ígért neki még senki. Már másnap a gyári kázinban érezte, hogy valami változik vele kapcsolatban. Eddig leginkább átnéztek rajta, s csak azok köszöntötték, akikkel gyakran került egy stádba, a futottak még táborába. Most meg egymás után válaszolhatott a „hello, szia, jó hogy látlak, örülök, hogy megindult a szekér, jó lenne dumcsizni egyet” megszólításokra. A hirtelen jött népszerűséget hamar megszokta, bár nagy jelentőséget nem tulajdonított neki. Csupán jól esett, hogy

egyik napról a másikra elkezdtek írónak tartani, sőt, egyenesen a „szómágia” mesterének. Eddig senki nem kérdezte tőle, hogy amolyan doctus-e, avagy inkább, írásra született natus. A minden alapot nélkülöző, frissen támadt vélekedés szerint korábban az egyik híres amerikai egyetemen tanulta az írást, ezért nem véletlen, hogy képes ilyen színvonalú könyvet letenni az asztalra. Másnak ez egy év alatt nem sikerült, neki meg elég volt hozzá három éjszaka. A hirtelen született legendán és népszerűségeen csak somolygott, de egyetlen szóval sem kommentálta, bár élvezte, hogy stúdióvezetők és a neves rendezők egymást váltva bombázták ajánlatokkal, biztatták, mielőbb jelentkezzen saját forgatókönyvekkel, mert szövegeiben eddig nem látott módon képes felépíteni hús-vér figurákat, akik aztán egyedi megközelítéssel lehetnek részesei izgalmas konfliktusoknak.

A sürgősnek mondott forgatókönyv átírását három nap alatt tényleg elkészítette. Írt éjjel-nappal, megszállottan. Aztán elment a forgatásra is, ahol ismert színészek hálálkodtak, mennyire mondhatók a szövegei, arról nem is beszélve, hogy végre kiderül belőlük, kit is alakítanak a filmben. A stáb egységes véleménye szerint egy személyben ő mentette meg a filmet, amire már eddig elverték egy csomó pénzt. A „megmentő” valóban új helyzetbe került, hiszen eddig voltaképpen névtelen senkiként írta át mások gyatra szövegeit tisztes távolságban a forgató stáboktól. Hogy amiket leírt, azok bekerültek-e a filmbe, azt legfeljebb a bemutatókon nézhette-láthatta viszont, ezért gyakran érezte úgy, hogy semmi köze sincs a kész alkotáshoz. Most meg ott állt a stúdióban és a külső helyszíneken, ahol számított a jelenléte. Magának legalább bevallotta, hogy jól esett a neves színészek társasága, meg az, hogy nem lógott ki a bulikból, hiszen maguk közül valónak tartották. Ivott is velük rendszeren, néhány nap alatt többet, mint eleddig egész életében. Megállapította, hogy ettől könnyebbnek, gondtalanabbnak érzi magát, sőt olyan ötletek jutnak eszébe, amilyenek eddig messze kerültek. A gond csak annyiban szegődött mellé, hogy a kipattant ötletek másnap reggelre alig hagytak nyomot benne. Ha Hemingway nem is lesz belőlem, az biztos, ám hódítás terén vihetem valamire, állapította meg, miután a minden szégyenérzet nélkül felkínálkozó ruhás mindent megtett, hogy a tanítványa lehessen. A gesztenyebarna Beus melleleg sokkal jobb csaj volt, mint a színésznő, ám Ottó igyekezett elhessegetni. Tudod, drágám, az én koromban már csak az ujjaim potensek, avatta be libidójának állapotába. Hahaha, akkor semmi gond, mester, mert tíz ujjal sokkal több örömet okozhatsz, mint egy lankadó micsodával, hangzott a „mondén” válasz, amelyhez a lány még hozzáfűzte, hogy e pillanatban egyébként is halasztani kellene a spontán örömszerzést, mert most éppen menstizik. E dumát hallva máris megtudta, hogy pocsék író, mert ilyen életszagú párbeszéd véletlenül se jutna eszébe. Igaz, ha mégis, véletlenül sem írná le annak ellenére, hogy a modern filmekhez ez dukál.

A kis évődést követően vette a zakóját, és köszönés nélkül indult haza. Persze az utolsó busz már régen elment. Vidékre tíz után hazajutni pedig maga a rémálom. Leintett egy taxist. Amikor bemondta a címet, a „drájver” kikötötte, csak a városhatárig viszi. Belement. Már éppen indultak, amikor valaki megkocogtatta az ablakot. Merre mennek? A sofőr megmondta. Betársulnék. Én is arra tartok -- mondta szabadkozva az ismeretlen, és beült a hátsó ülésre. Az autórádióban valami idétlen lemezlovas idegen akcentussal hordott össze hetet-havat, betelefonálók heherésztek szellemtelen szövegeken. Szavaikból áradt az igénytelenség és a csinált kétértelműség. Az első emberi hangot az éjszakában a sofőr adta ki a helységnévtáblánál. Hölgyem, uram itt a végállomás. Négyezer! – utalt a fuvardíjra. Ottó fizetett, az ötösből nem kért vissza.

Kiszálltak. Az illendőség kedvéért éppen elbúcsúzott volna a lánytól, amikor az megszólalt. Le akar rázni, Ottó bácsi? A megszólított értetlenül kapta fel a fejét, és először nézett figyelmesen a lányra.

Hajna? Tényleg maga az, nyögte ki. Lánya egykori osztálytársa állt ugyanis előtte. Zavarában elnézést kért, s amikor egymás mellett elindultak, hirtelen azon töprengett, vajon tegezze vagy magázza. Hogy s mint, kedves kisasszony, kérdezte, de igazán nem is volt kíváncsi a válaszra. Jól, köszönöm, hallotta, miközben egy jókora dördülést követően azonnal ömleni kezdett az égi áldás. A lány a táskájából kapkodva jókora nejlonlepedőt kotort elő, és magára terítette. Jöjjön, lesz itt hely mindkettőnknek, mondta, majd kétoldalt a fejük felett szorosan összefogták a lepedőt, és gázoltak át a sötétségben a gyorsan megtelő pocsolyákat kerülgetve. Szedték a lábukat, amennyire bírták, így elejét vették a beszélgetésnek. Csak szavak hangzottak el, amelyek hol az esőre, hol a közvilágításra, de mindenekelőtt szidalmak formájában az önkormányzatra vonatkoztak. Az első ősdi, alig fényt adó lámpa közelébe érve megigazították magukon az alkalmi lepedőt. Ottó ekkor nézte meg figyelmesebben a lányt. Hozzá képest alacsony volt, erős felépítésű, fekete félhosszú haja vizesen lógott kerekded arca körül, fekete szemei belevesztek a sötétségbe. Dús ajkait csak némi ajakfény emelte ki, smink nem látszott az arcán. Pulóvert viselt, amely immár nedvesen feszült a testére. Erőteltjes orráról az eső egyenesen két keble közé folyt be. Hogy kivédje, egy pillanatra elengedte a lepedőt, amit a szél azonnal felkapott. Ottó még idejében utána nyúlt s újra a fejük fölé emelte. Mivel jóval magasabb volt, így időt adott, hogy a lány leseperje magáról a vizet. Hálásan felnézett. Ottó bácsi, ma este másodszor is meg tetszett menteni, közölte derűs mosollyal és belekarolt. A „bácsi” töprengett néhány pillanattig, majd határozottan kijelentette, ha még egyszer meghallja a tetszikezést, azonnal kibújuk a lepel alól. Néhány perc múlva beértek a faluba, amit jótékonyan elővárosként emlegetnek az itt lakók, majd máris Ottóék háza következett.

Innen már gyorsan beszaladhat, én távolabb lakom -- mondta a lány, majd felemelte a fejét és egy esőtől nedves puszit akart adni a férfi arcára. Ottó készségesen, de meglepetten lehajolt. Arca helyett véletlenül a szája került a lány elé s így ajkuk egy pillanatra összeért. Viszlát, búcsúzott a lány a zavar legkisebb jele nélkül, aztán tovasietett. A fólia amolyan fátyolként lebegett utána. Ottó az ajtónál bíbelődött kicsit a zárral, s áldotta a bádogost, aki a terveknél kétszer nagyobb, ormóttan esővédőt emelt az ajtó fölé. Bent váratlanul fényesség és üdvívalgás fogadta. Nahát, hazatalált a nagy író? – hallotta Irén enyhén gúnyos hangját, majd a fiáét, aki a bulin elfogyasztott alkohol mennyiségét igyekezett megtudakolni az apjától. Ő meg csak állt ott átázva, s érezte, amint a nadrágjából egyenesen a cipőjébe folyik az esővíz. Vehetnél végre egy autót, mondta a lánya, áttételesen azt tudakolva, keresett-e annyi pénzt, hogy végre teljen autóra, ha már az Isten háta mögött laknak. Meglesz a kocsí előbb-utóbb, ne félj, nyugtatta meg kissé hányavetin, majd váratlan ötlettől vezérelve, és az ünnepi alkalmat feledve kibújt a ruhájából.

Ne a gyerekek előtt, kérlek! -- harsant fel Irén hangja szemrehányóan. Két gyermekük harsányan felröhögött. Milyen régen hallották, a „nicht vor dem Kind” magyar változatát, mert a sváb grószmutti a németet használta. A családfő nem zavartatta magát, s hamarosan megszabadult az öltönyétől. Valóban nem nyújtott valami elegáns látványt hosszú alsójából kilógó pipaszár lábával, meg az ázott inget kinyomó „tüchtig”, azaz jóindulattal fessnek mondott pocakjával. Azért még elég jól tartod magad -- esett meg Irén szíve az urán, de hangja nem tűnt lelkesnek. Hirtelen arra gondolt, mikor látta utoljára gatyában, ebben az undorító, divatjamúlt alsóban vagy éppen fürdés közben meztelenül. Már nem emlékszem, summázta magában tényszerűen, minden keserűség nélkül. Hány színészbige akadt horogra, fater? – kedélyeskedett a fia, aki

szokásához híven az asztalnál is ötkilós súlyzóval fejlesztette a bicepszét. A furcsa kis párbeszéd ellenére nem volt ellenséges a közeg, inkább csak elszoktak attól, hogy normális, amolyan emberi hangon érdeklődjenek egymás sorsa felől. Pedig a forgatás, de leginkább a bevétel ügye mindenkit izgatott. Ottó sejtette, ideje előállni az összeggel, de rájött, eddig meg se nézte a friss szerződést, így fogalma sem volt, milyen számjegyek szerepelnek rajta. Mire a felesége ráterítette a házikabátot, – takard már el magad! – nagy keservesen előkerítette a papírt és az asztalra tette. A többieket megelőzve fia nyúlt érte, maga elé kapta.

- Hét és fél milka bruttó, kiáltott fel elismerően. Erre inni kell, csatlakozott felvillanyozva Vilcsi, s máris a jégkasztinál termett. Előkapta a pezsgőt és a négy vizespoharat. Na, ezekből nem iszunk! Pezsgőt vizespohárból? Azt hiszitek, falun vagytok? -- kérdezte epésen az asszony, aki kezdte elhinni, most az egyszer akár büszke is lehet a férjére. Ott vagyunk, ahogy mondd, falun! — nyerített fel a lánya, de elejét véve a villongásnak, a tálaló mélyéről előkotorta a nagymamától örökölt metszettüveg poharakat. Vigyázat! Nem hebehurgyán koccintani. Ha már bő százötven évet kibírtak a poharak, ugyan őrizzük meg már! -- adta ki az újabb figyelmeztetést a ház asszonya. Viktor gyakorlott mozdulatokkal, pukkanás nélkül nyitotta ki a palackot, és töltött. Mivel a „hétésfél” adott témát, volt miről beszélni. Amikor a második üveg is elfogyott és már a túllendültek a lehetséges autótípusok felsorolásán, valamint feltérképezték, mire kellene költeni leginkább a pénz maradékát, lassan mindenki megcélozta a szobáját.

Vilcsi „kéjlakából”, anyja legnagyobb neheztelésére így nevezte a szobáját, hamarosan a cset-hívás jellegzetes pittyegése szűrődött ki. Viktoréból még erősebben a számítógépen játszható teniszmeccs zajegyüttese vált hallhatóvá. Amikor heves mozdulattal véletlenül belevert a szekrénybe, megdörmögött az egész ház. Ottó végre levehette magáról a közben megszikkadt inget és gatyát. A barokk keretes nagytükörrel szembe állva felmérte magát. Kiábrándító, gondolta, és közelebb lépve megvizsgálta a kor hozta bőrelváltozásokat, a fura zsírpárnát a szemérme felett, amely eddig elkerülte a figyelmét. Kissé megnyugodott, hogy a válla még mindig szélesnek hatott, és mellizmai sem múltak el nyomtalanul. Megkönnyebbült, amikor észrevette, hogy a feneke még mindig elég feszesnek látszik. Korábban, mit korábban, hajdan a strandon rendre megdicsérték a nők. Apuci! Azok a csajok ott a brüggen azt mondják egymás között, hogy jó a segged, közvetítette büszke előzékenységgel a lánya, aki valóban elégedett volt az apjával. Olyannyira, hogy akkoriban egyenesen példaképének tekintette.

Belépett a fürdőbe, megeresztette a zuhanyt. Először forró víz, meg durva kefe-művelet, hadd pirosodjon a bőr, aztán nagy levegő, és jöhet a jéghideg víz. Felkiáltott, de nem fogta menekülőre, hanem vacogó fogakkal kivárta az időt. Hevesen megtörölközött, és azonnal belevetette magát az ágyba, amely pontosan olyan állapotban fogadta, ahogy reggel trehányan ott hagyta. Irén, amikor saját hálójába ért, azon vette észre magát, hogy bárgyú operettslágert dúdol, és a nyakláncát csak másodjára tudja az asztalra s nem a mellé tenni. Ha előre hajolt, kellemes szédülést érzett, ezért még néhányszor megismételte. Levette a melltartóját, szokott mozdulattal megigazította a keblét, amely a tovarohanó évek alatt egyre inkább engedelmeskedett a nehézkedési erőnek, de a simogatásra válaszolt. Lám, néhány pohár pezsgő, és máris fura gondolatok támadt, nyugtázta, és hirtelen ötlettől vezérelve mezítláb megindult a férje szobája felé. Belépve teljes sötétség fogadta. Tett két lépést az ágy felé, kitapogatta a takaró szélét, felhajtotta és lefeküdt a férje mellé, aki szuszogásából ítélve mélyen aludt. Óvatosan egyre közelebb furakodott hozzá, amíg egész testük összeért. Ottó amúgy tudat alatt hallotta, amint belép, és érezte, hogy mellé fekszik. A

hosszú szünet ellenére jól emlékezett rá, hogy ilyenkor lépésről lépésre mi következik. Mintha álmában tenné, hátára fordult, s nem is csalódott. A régi rutin ezúttal működött. Csak közben hirtelen Hajna ajkára gondolt. Ez gyorsította a „célba érést”. Mire a látomás tovatűnt, Irén is élvezethez jutott. A pillanatnyi csendben azért hangosan odavetette: Arra se méltatsz, hogy megölelj! Erre felpattant és a közelgő sírógörcsöt bevezető hüppögéssel kivágtatott a szobából.

Már vagy három hét telt el, amikor a postás két értesítést hozott. Hosszan csengetett, s mikor Ottó, még papucsban és melegítő alsóban (zöld alapon három csík, hajdani Fradi szerelés, (csakazértisfradika) megjelent, szeretettel köszöntötte, mert a postáskisasszony is a lánya, meg az esőverte lány osztálytársa volt az elemiben. Nagy pénz áll a házhoz, Ottó bácsi. Nem is hozhatom ki, menjen be érte a postára. -- Ki érti, miért csekken küldik, és nem utalják a számlájára, magának biztos van olyanja -- fűzte hozzá. Azért a levéllel nem volt gond, azt átadta. -- Csókolom a Vilcsit, mondja meg neki, hogy dumcsiznunk kellene -- mondta búcsúzásként, majd a kapuból még vissza kiabált: csókolom. A levélben a filmbemutatóra szóló meghívót, meg az sokrét hajtott plakátot találta. Persze azonnal a nevét kereste, de első pillantásra nem találta. Másodjára sem. Író, kettőspont: a „nagy író” neve. A vivő név, akit egész Európa ájultan imád. Hirtelen vad düh öntötte el. Nem sok hiányzott, hogy összetépje a plakátot. Én, a néger, egy szaros sort sem érek. Mérgében elhatározta, semmi pénzért el nem megy a bemutatóra, a rendezőt pedig az első alkalommal elküldi a p...csába. Egész nap többször is elképzelte, hogyan teheti drámává és ugyanakkor groteszkké a jelenetet. Mérgeesen ült le az íróasztalhoz, hogy az éppen esedékes írói fércművel foglalkozzon. Hamarosan ordítózva szidta a Németországban is ismert skriblert. Bosszúból nem törődött a jelen és múlt idő zagyva használatával, az értelmetlen mellékmondatokkal. Az elütéseket javítom, a többi marad, ahogy írta a zseni. Ha ez a tréflit zabálja a kiadó, hát legyen. Közölkék csak.

A Nemzeti Filmszínház díszes emeleti galériájában nyüzsögtek a vendégek. Színésznők, a film szereplői köldökig dekoltálva, a férfiak vagy szmokingban, vagy tetőtől talpig szakadtan, kinőtt zakókban, fejszíros sapkában, néhányan Brynner-stylos tarkopaszon kellették magukat a vászon előtt. Vásári és bennfentes volt az egész, telve önimádatall. Olyan érzése támadt, hogy Fellini mester halott poraiból feltámadva itt forgatja másvilági filmjét, vagy Antonioni készül a Nagyítás folytatására. Hátat fordított a tömegnek, amíg a szakma egymást dicsérte nyakra-főre. Pontosan tudta, néhány perc múlva hazafelé tartva majd tehetségtelennek és amatőrnek nevezik egymást. Ha olyan jó színészek lennének, amilyen hétcsillagos képmutatók, akár igazi sztárokká is lehetnének, gondolta, miközben kinézett a Rákóczi út forgatagára. Még késő este is suhantak az autók valami ismeretlen cél felé. Felnézett az égre, mert nem csodálkozott volna, ha hirtelen megjelenik az a bizonyos helikopter, és Krisztus szobrát hurcolja magával Budapest felett. De a házak eltakarták az eget. Valaki belekarolt, és maga felé fordítva zökkentette vissza a valóságba. A neves író, a „szekta” kedvence húzta magához, és az elfogyasztott whiskyk hatására rekedt hangon megköszönte, hogy néhány esetben tömörítette a dialógusait.

- Bízom benne, hogy e csonkításokat, mert bizony azok, nem saját fejed után követtél el, hanem a fa...fej – a rendezőre célzott – parancsának engedél. Mert ugye a gyémántot, ha valaki egyszer megcsiszolta, már csak polírozni kell. Téged meg egyenesen rávettek, hogy belecsiszoljál, ami ugye, egyetértünk, nem vétek, egyenesen bűn! – jelentette ki néhány vállveregetéstől kísérve. Ottó hallgatta ezt a cinikus, pofátlan alakot, s közben kiszabadította a karját, hátrébb lépett, mert a nagy

ember bűzös leheletétől hányingere támadt. Félt, hogy nem tud uralkodni magán és ellöki vagy megüti. Szerencséjére a díva közbelépett. Hozzásimult, odébb vonszolta, és újra megköszönte a szövegeket, s egyben bemutatta egy fiatal írónőnek, aki aztán egész este a nyakán maradt. Mester, szeretem a maga korabeli hapsikat, mert megnyugtatónak és egyben fel is izgatnak. Már ha nem morózusak vagy túlságosan szigorúak. Ugye, maga nem lesz nagyon kemény velem -- sutyorogta enyhe kétértelműséggel, és terelte a lépcső felé, majd az utcán az ott várakozó, a VIP vendégeknek odarendelt taxiba. Ottó nem ellenkezett, beszálltak, a nő megadta a címét. Egy kiábrándító lakótelep kilencedik emeletén lakott, de megszerezte az engedélyt, hogy kijárása legyen a lapostetőre. A Józsi, tudod, a polgármester kabinetfőnöke elintézte, hogy tetőkertet csinálhassak. Olyat, mint az amcsik New Yorkban, a Micsoda nőben. Veruska, az ismert díva egy vas tyúklétra felé nyomult, majd mezítláb s láthatóan bugyi nélkül felfelé haladva kínálta bájait. Fent a vasbeton panelek szaharai meleget árasztottak.

-Vedd csak le a zakódat, drága Mester, engem zavar, -- mondta, s hogy gyorsabban menjen, kapkodva sietett segítségére, hogy aztán az inggombokkal szöszmötöljön. Jaj, de finom illata van az izzadságodnak nyögdécselte, és némi szilikonnal dúsított ajkát a férfi mellére tapasztotta. Ottónak nem maradt ideje kitérni, de amikor a nő levegőt vett, megint az esőverte lány jutott az eszébe. Egészen élesen látta maga előtt szépen ívelt ajkát és futó csókjának ízét. Elfordult, felkapta a zakóját, és szó nélkül lement a létrán. Jóval elmúlt éjfél, mire taxit szerzett.

Hajna képe nem megfeythető módon továbbra is ott lapult a gondolataiban. Akár egy szürreális festmény, amelyen csak az ajkak élesek, minden más elvész a konstrukcióban. Pedig az egész jelenséget szerette volna látni és mikroszkóp alá tenni, gondosan mozgatni a tárgylemezen, hogy végre pontosan leírhasa magának, elemezhesse összetevőit, és végre kiderítse, mi az oka, hogy ilyen mély nyomot hagyott benne. Az elemzésbe végül belealudt. Reggel, azonnal ébredés után, hirtelen elhatározással sportcipőt húzott, hogy kifussa magából az elmúlt napok hordalékát. Az erdő felé vezető enyhe emelkedő után már bánta az elhatározást, mert hasonlót érzett, mint amiről a maratonfutók beszámolnak az első húsz kilométer megtétele után. Lihegve lerogyott az erdei tanösvény padjára. Amíg oldódott izmaiban a tejsav, ziháló tüdővel kezdte mondani maga elé Dzsida Jenő csodás költeményét, amelyen minden színészpalánta megtanulja a helyes és mély levegővételt.

Miképen boltíves,/ pókhálós vén terem / zugában álmodó / középkori barát, ki lemosdotta rég/a földi vágy sarát / Madonnát fest örökké / arannyal és égi kékkel...

Pergette a szavakat gondosan ügyelve a hangsúlyra, s hogy egy levegővel mondja a szöveget, amikor háta mögött megzörrent az avar. Nem törődött vele, inkább folytatta: „*úgy szeretnék én is/ lámpásom esteli,/ halvány,, fénye mellett/ megörököteni, drága / arany és kék szavakkal / csak téged festeni...*”

Itt tartott éppen, amikor hátrafordult. Szemmagasságban női alakot látott fekete kezeslábas futóöltözetben, amint mindkét kezét magasra emeli, és közben hozzá beszél: Ottó bácsi! Hát nem ismer meg? Engem hozott haza taxival. Mire ezt kimondta, a férfi már elvégezte azt a bizonyos mikroszkópos „vizsgálatot”. Első benyomásként szép ívű húsos, érzéki ajkak kerültek a lupe alá. Egyetlen pillantás elegendőnek bizonyult, hogy megállapítsa, minden kétséget kizáróan ezek okozták azt a bizonyos in printing élményt. Akaratlanul megnyalta a száját. Tágítva a látóhatárt felmérte, hogy a lány mögött élesen ragyog át a fákon a nap, és szinte dicsfénnnyel emeli ki alakját. Alacsony volt, ám erőteljes, ugyanakkor arányos alkatú. Mellei középre préselve türemkedtek elő keskeny csípője felett. Alma mellek, állapította meg tárgyilagosan.

Lejjebb haladva már nehezebben döntötte el, vajon enyhén domborodó hasa és íves combjainak formája a konditeremben töltött órák eredménye-e, avagy így teremtetten meg az Isten kisére a Milói Venusra hajazón. Lábszárát és bokáját látva a kecsesség jutott eszébe. Összefoglalva a látottakat elégedetten nyugtázta a tényt, Hajna hasonlatos ahhoz, amit a jól nevelt középkorú urak nyelvhasználata biológiai pokolgépként emleget, az ifjak pedig egyszerűen „kurvajócsajnak” titulálnak.

Ottó nem nagyon érzékelte, hogy ez a tudományosnak alig nevezhető anatómiai vizsgálat csupán egyetlen pillanatnyi időt vett igénybe, avagy percekig tartott. Ezért dadogva jelentette ki, bevallja, így napvilágnál nem gondolta volna, hogy maga, szóval, te vagy az, nyögte ki végül a mondattöredéket, és helyet mutatott a padon. De a lány nem ült le, inkább tovább lazított, nyújtott a lábaival, melyeken sorra megfeszültek az izmok. Annak rendje-módja szerint derékkörzések következtek, majd hajolás előre, hátra. Ottó megfordult, áttette a lábait a támla alatt s bámulta, amint terpeszbe áll és guggolni kezd. Far-és combizmai megfeszülnek, majd elernyednek. Hirtelen a vágy csallhatatlan jelét érezte az ágyéka táján, amin meglepődött. A lány a kezét nyújtotta. Gyere, Ottó bácsi, fussunk együtt, ha már itt vagyunk! Erre maga után húzva-vonva partnerét nekilódul. Tenyere jó meleg s enyhén nedves volt az izzadságtól, s apró szorító mozdulatai nagyon is jólestek. Mikor a lány időnként hátrafordult, mélyfekete szemeiben pajkos mosoly bujkált. Fesztelennek tűnt, lazának, tele energiával és örömmel. Jó húsz perc után Ottó úgy érezte, már jártányi ereje sincs. Újra lerogyott a padra, ahonnan indultak, és kapkodta a levegőt serényen. Partnere még előírás szerint nyújtott pár percig, vezetett, majd váratlanul odahajolt a férfihoz. Az ajka feletti pihéken apró izzadságcseppek ültek. Ismét szájon csókolta. Gyorsan és határozottan, aztán tovalendült. Már messzebb járt, amikor kiáltott egyet. Viszlát! Aztán eltűnt a házak felé vezető csallitosban. Este megkérdezte a lányát, ki ez a Hajna.

— Jó fej, már az általánosban felállt tőle a fiúk kukija. Róla álmodoztak a disznók, nem rólam. Színésznő akart lenni akkoriban, s te drámapedagógiai foglalkozásaidat semmi pénzért nem mulasztotta el. Vele is szavaltattál el verset, amit egy levegővel illik elmondani, holott lehetetlen. Ő pedig végül elhadarta, hogy elismerést kapjon tőled. Eléggé pedálozott. De mi van? Csak nem akadtatok össze, és kért meg, hogy protezsáld valamelyik színházba? - kérdezte Viola gyanakodva, aztán még megjegyezte, hogy a lány lendületesen pasizik. Előszeretettel válogat az erőteljes, fiatal alfahímek közül.

-Semmi gerontománság? – érdeklődött viccelődve a sportos apa. Semmi, hidd el, apu. Ha valaki nem jön be neki, az te vagy, erre mérget vehetsz. A sajnálatos tényt tudomásul véve Ottó nem erőltette tovább az ügyet. Sejtette, hogy lánya szentül hiszi, „nagyfejűkulturlény” apjához leginkább valami negyvenes filmes bige illik, akit akkor döngethet meg, amikor csak kedve tartja. Ha már otthon nem teljesít, amit anyja állapotát látva nehéz nem észrevenni, gondolta.

Nyár végére megérkezett a kocs. A megrendelést néhány heves vita előzte meg, részint otthon, részint a felkeresett kereskedőkkel. Végül egy úgynevezett egyterűt választottak, hadd mehessen együtt kirándulni az egész család, amire vagy másfél évtizede nem volt példa, vagyis igazán ésszerűtlen döntésnek hatott. Viktor csak legyintett, ugyanis közben szert tett egy robogóra, s így percek alatt eljutott a kézilabdacsarnokba, ahol az edzéseket tartották. Vilcsinek meg rendre akadt jelentkező, aki némi kedvezmény vagy a jövőre vonatkozó sejtetés fejében haza fuvarozza. A családi házon (mint tudjuk, a kúrián!) mindig találtak munkát a különböző mesterek, akik a lektorálásokból és a nagy írók négere jellegű fizetségekből származó

pénzt azonnal bezsebelték. Viktor közben beújított egy újabb Barbit, aki csak annyiban különbözött a többitől, hogy valami örült ötlettől vezérelve Barbii-nek írta, sőt ejtette a keresztnévét. Az új hódítás hangerőben túlszárnyalta az előtte élvezkedőket. Még visszafogottabb örömszerzéseik is örületbe kergették Blökit, a semmire sem jó komondort, a ház gyáva őrzőjét. Hogy melyikük visított jobban ilyen esetben, Ottó nem tudta eldönteni. Csak spontán felmerült benne a kérdés, vajon Hajna milyen szerető lehet. Felesége persze máson töprengett, és újfent megfogadta, hogy a lánnyal együtt úgy kipenderíti drágalátos fiát is, mint a macskát. Igaz, legszívesebben Ottót is elküldeném a francba, gondolta, mert bőszítette férje új szokása, a megszállott „futkosás”. Az okot nem kutatta, csupán értetlenül állt a tény előtt, hogy időnként nézegeti magát a tükörben, kidobja az eddig használt ócska dezodorokat és a legdrágábbat veszi meg helyettük. Hogy ad magára újabban, azt a frissen vásárolt zakó, legalább három új nadrág, sőt divatos fehérneműk és ingek is jelezték. Az átalakulást más is észlelte, mert egy harmincas producer hölgy oly annyira hajtott rá, hogy valami díjkiosztóra még Párizsba is magával vitte. Ám mivel az első perctől kezdve részeg volt, alig történt közöttük valami. Csak Ottó kapta magát azon, hogy már megint a lány jár az eszébe, holott a producer alakja több volt a tökéletesnél. Szóba se jött, hogy az emlékképpért feláldozza az ígéretesnek tűnő numerát. De nem sikerült kivárni, amíg a hölgy kijózanodik, így testközeli élményből csak annyi adódott, hogy segítette felszállni a gépre, és az út során a székben tartotta a repüléstől rettegő kollégát.

Már leszállt az első őszi köd, amikor Hajnával közösen újra nekilódultak az erdei ösvénynek. Ezúttal két kört irányoztak elő, vagyis úgy négy kilométert. Hogy mutassa, mennyire fejlődik az erőnléte, többször az élre vágott, és igyekezett szabályos, erőteljes karlendítésekkel és hosszú lépésekkel, ruganyosan haladni. Éppen a kanyarba értek, amikor mögötte a lány megbotlott és elesett. Azonnal megállt, hátulról átölelve felsegítette. Érezte teste súlyát, de inkább a forróság ütötte meg. A lány feléje fordult. Nincs baj, nincs baj -- mondta kedveskedően, aztán átölelte a férfi nyakát és vadul megcsókolta. A szája fogkrém ízű volt, ajkai forrón tapadtak rá. Végre! – kiáltotta hangtalanul és eszeveszetten szorította magához. Szorosabban, érezni akarlak -- suttogta a lány, és Ottó kezeit a popsijára irányította. Már elégszer vette észre, hogy a férfi tekintete gyakran téved arra a tájékra, amelyre maga is büszke volt, hiszen keményen emelkedett ki ott, ahol kellett. A futásnak annyi, tudták jól, így már egészen besötétedett, mire elengedték egymást. Gyere velem, édesem, nincs otthon senki. Megfürödhetnénk, hangzott a csábító ajánlat. Nem vagyok erre felkészülve -- hallotta a férfi válaszát, mire eltolta magától és értetlenül nézett rá, aztán észrevette a nadrágján látható foltot. Felkacagott s minden gátlás nélkül megsimogatta az inkriminált tájékot. Hova költözött az állóképessége, uram? -- kérdezte gyengéden, de nem várt választ. Egyébként már a második találkozás során eldöntötte, neki kell az író. Végre egy felnőtt, okos, jó kinézetű és érzelmileg elhanyagolt pasi. Tudta, hogy más lesz, mint eddigi barátai, akiknek minden gondolata a farkuk körül forgott, s olyan nőkre hajtottak, amilyenek ő mutatta magát. Kevés duma, dübörgő élvezet, aztán, szevasz. Feltöltődöm és döngethetünk újra. Csak energiatartalék, meg a kis kék pasztilla és jó síkosító kérdése az egész. Kezeljük helyén a dolgokat, szól a közgondolkodás. Testileg benne volt ebben a sajátos kultúrában, sőt, néha fizikailag élvezte is, már ha valóban beindult a kémia. Ápolat, illatos, kigyúrt test, üde lehelet, kemény „akarat”. Ha mind rendelkezésre állt, akkor hagyta, hogy elsodorja a hév. Lángolása nem órákig tartott, inkább csak rövid időn át, de akkor gátlástalanul. Alig volt férfi, aki állta a sarat. A nagypofájúak rendre kudarcot vallottak, de kifogott olyanokat is, akikből szó szerint

előhívta az állatot. Kapott méreates pofonokat, fojtogatást is bőven, mert ez volt az új divat. Az egyik után kijózanodva és kék foltokkal ellátva megfogadta, hátralévő életét inkább önmegtartóztatásban éli, mintsem a „szerelem” e formáját gyakorolja. Beiratkozott orvosasszisztensi tanfolyamra, újra eljárt egy színgörbe, és mellékállást is vállalt. A totális terhelés gyógyít, gondolta. És akkor egy éjszaka, a szakadó esőben találkozott Ottóval. Maga sem érti, miért csókolta meg, de megtörtént. Talán azért, mert kislánként is látta, hogy Viola apja mindenben ellentéte az övének, hiszen tudta, szeretettel neveli a lányát és a fiát, törődik előmenetelükkel és békés otthont teremt. Az övé meg bárdolatlan, a kultúra minden formáját elvető ember, akivel nem lehet élni. Amikor szétmentek, a lány az anyjával akart maradni, de az inkább külföldre menekült, hogy minél messzebb legyen a férjétől. Így aztán a házukban ketten maradtak. Pontosabban szinte egyedül, mert soha sem tudhatta, apja merre kóborog éppen. Ha nagy ritkán hazatalált, sok hasznát nem hajtott. Az asztalra dobott valamennyi pénzt, aztán távozott. Hogy lánya miként boldogul, tanul-e, avagy az iskola mellé jár, netán dolgozik-e, nem érdekelte. Kész csoda, hogy képes volt nappalin elvégezni a gimnáziumot, sőt, nyári pincérkedéssel még pénzt is keresett. Koránál idősebbnek tűnt, senki sem tudakolta, hány éves. Az éjszakai „csáringerség” és a pultos munka feketén jól jövedelmezett. Néhány óra alvással is jó eredménnyel érettségizett. Hamar megtanulta, hogy egyetlen ember van, akire számíthat, s az ő maga. Bár nem mutatta, azért voltak félelmei. Attól rettegett, nehogy apja génjeit vagy tulajdonságait örökölje, vagy anyja mása legyen, aki néhány jó tulajdonsága mellett képesnek bizonyult elhagyni a lányát. Erre ugyanis nincs magyarázat. Még szinte gyerekként megfogadta, feltétlenül lesz gyermeke, és azt a föld minden kincséért sem hagyja magára.

Hajna és Ottó eddigi találkozásainak helyszíne nem változott, leginkább az erdei futópályára szorítkoztak, vagy olykor Szentendrén beültek egy presszóba, ahol egészen úgy viselkedtek, mint holmi tini szerelmesek. Asztal alatt fogták egymás kezét, vagy csókot váltottak. Mivel senki se ismerte őket, ezzel nem vállaltak sok rizikót. Kettőjük közül csak Ottónak jutott eszébe, hogy a látható különbség miatt a lányt megszólják, rosszat gondolnak felőle, amit szeretett volna elkerülni. Ezért lett nem várt haszna az autónak, amelyben végre egyedül lehettek. Jól ismerték a környéket, így nem volt nehéz olyan útszéli vagy kiserdei helyet találni, ahol alig jár ember, autó vagy éppen rendőr. Ha nem is nevezhető kényelmesnek az örömszerzés a hátsó ülésen, azért kihasználták a kínálkozó lehetőséget. A férfiban emlékek ébredtek, hiszen hasonló úgy huszonöt éves korában történt vele, amikor apja FIAT 500-asában, az „öttilósában” próbálkozott utánózni a Munkásosztály a mennybe megy című ikonikus olasz filmremek nagyjelenetét, amelyben a törpe kocsiiban szeretkezett egy olasz pár. Ottó nevetve mesélte el akkori sikertelen kalandját, de nem tett kísérletet, hogy jóval nagyobb autóját hasonló cselekedettel felavassa. Hajna lebegett ebben a sajátos mámorban, s egyszer a több órás csókolózás közben halkan azt mondta, szeretlek. Mivel jószerint csak az ajka mozgott, fogalma sem volt róla, vajon a másik meghallotta-e a vallomást. Pedig bátorításnak szánta, mert igazán nem értette, hogy bár feltérképezték egymás testét, és harmóniára találtak, mégsem feküdtek le egymással. De egyelőre beírta azzal az érzéssel, amely egész személyiségének új irányt szabott. Szellemi fejlődését is nagyban elősegítették ezek az órák, mert a szerelme gyakran beszélt irodalomról, művészetről vagy éppen a filozófiáról. Ilyenkor úgy érezte magát, hogy egyetemi előadóban ül. Életében most érezte először, hogy a pusztán fizikai vonzalmon túl az értelem és a világszemlélet is alapja lehet egy szerelemnek, amely napról napra erősödött benne.

Az újonnan megbecsült író boldognak érezte magát, használt önérzetének, hogy ilyen fiatal lány nemcsak szóba áll vele és felnéz rá, hanem kívánja őt. Odaadása és szenvedélye uralta a gondolatait. Amikor képes volt kívülről szemlélni magát, mégis úgy érezte, nincs erkölcsi alapja, hogy rátelepedjen. Különben is lehetetlen, hogy ennyire nagy különbséggel két ember képes legyen tartós kapcsolatra. Ha pedig ez a véleménye, akkor egyetlen út áll előtte, hogy a következő találkozásuk során kezdeményezi a szakítást, amely mind a kettőjük érdekét szolgálja, hiszen a kedves csak vesztegeti az idejét, neki pedig nincs szüksége elszenvedni a biztosan bekövetkező csalódást. A tisztázó beszélgetés azonban állandóan elnapolódott, mert fiatalnak, rugalmasnak érezte magát, munkakedve eddig nem észlelt módon erősödött. Néhány róla készült fényképen észrevette, hogy mindegyiken mosolyog. Bezzeg a régi képeket a savanyú ábrázat fémjelezte. A színeváltozás okaként néhányan arra tippeltek a filmgyárban, hogy ismét működteti valaki a „szerszámát”. Örültek neki, mert a szokottnál még gyorsabban dolgozott, és nem mellékesen remek könyvek kerültek ki a keze alól. Hogy csinálod, drága mester? Egyre fiatalabb vagy, kérdezte és állapította meg a népszerű színésznő. Ha elárulod a titkot, megveszem tőled a licencet, fűzte még a dicsérethez.

A télelőn némileg ritkultak találkozásaik, mert Hajna készült orvosasszisztensi záróvizsgájára. A nagy napon Ottó ott szurkolt a folyosón, bár egészen biztos volt benne, hogy kedvese átugorja a lécet. Erre számítva szerzett estére két szakmai jegyet a Madáchba a friss bemutatóra. Előre megbeszélte a rendezővel, hogy majd a szünetben belátogatnak a színészbüfébe, sőt Hajna beleszagolhat a színpad mögötti tér levegőjébe is. Már reménytelenül kerestek parkolóhelyet a belvárosban, amikor hat után, miként a „Meteuhu” megjósolta, megérkezett az ónos eső. Néhány perc alatt járgányok sora csúszott össze. Engedve a pillanatnyi ötletnek, megálltak az egyik panziónál. Becsekkoltak, aztán szóltanul foglalták el a szobát. Tiszta, egyszerű, ingerszegény, de meleg helyiség volt, a fürdőben szép nagy káddal. A hűtőben félédes pezsgőt találtak, hát kibontották. Koccintásnál egymásra néztek. Ideges vagy, kérdezte egymástól a tekintetük, mivel amolyan tinédzserkori félelem kerítette hatalmába őket. Akár ha szűzként készülnének a nagy közös, megismételhetetlenre. Ottó bement a fürdőbe, és kinyitotta a kádcsapot. A zubogó víz által keltett zajban könnyített magán. Ugye nem hagysz cserben, dűnnyögte lefelé tekintve. Megengedtem a vizet, mondta kilépve a fürdőből. Nagy ötlet, nem árt, ha lemossuk magunkról a mai izgalmakat -- válaszolt a lány kényszeredetten mosolyogva a ványadt „poénon”. Bement a fürdőbe s először ő is a tükörben nézte meg az arcát. Úristen, hogy nézek ki, állapította meg. Szemhéja felett elkenődött a halványkék festék, pillái meg alsó szemhéján hagytak nyomot, a rúzsa ajka alá költözött, amolyan botoxos hatást keltve. Hát e pillanatban kíváncsi nem vagyok, villant át rajta a felismerés, amely cselekvésre készítette. Azonnal lekapcsolta a mennyezeti világítást, fekete harisnyanadrágját pedig a hangulati lámpára dobta. Bizar designe, állapította meg, és tovább folytatta a vetkőzést. Kiszabadította mellét a phus up emeléséből, s elégedetten nyugtázta, felesleges melltartót hordania. Aztán egyetlen, gyors mozdulattal minden maradék göncéből kilépett. Kihúzta magát, kissé féloldalt fordult, súlypontját egyik lábára helyezte, a másikkal előre lépett. Elmegy, állapította meg a nagytükörben megjelenő látványt. Egyik kezével mindkét mellét eltakarta, ahogy a sztárfotókon látta, a másikkal a szeméremdombját simította végig. Belehasított a felismerés, ugyan régóta készül gyantázásra, fazonigazításra, de az végül elmaradt. Még jó, hogy szakállat nem növesztettem, gondolta, aztán megadóan belecsobban a kádba. Te nem jössz? - susogta bele a hirtelen beállt csendbe.

Ottó a cipőjétől és harisnyájától már a szobában megszabadult, s az ajtóban a nadrágjából is kilépett. Áldotta a szerencsét, hogy a legújabb St. Lauren-boxer van rajta, meg feszülő póló. Hamar megszabadult azoktól is. Mellét teleszívta levegővel, hasát behúzta. Érezte, hogy az arca lángol, szíve meg úgy kalapál, mintha öt kilométert vágta volna. A férfiak reflexszerű mozdulatával az ágyékához nyúlt, s riadtan érezte, hogy izgalma még mindig nem igazán költözött a megfelelő helyre. Aztán beült a kádba. Hajna csukott szemmel terpeszkedett a tűzforró vízben. Szájában érezte a pezsgő édeskés ízét, a gyomrában pedig azt a megmagyarázhatatlan bizsergést, ami a férfi ölelései során rendre elfogta. Kölcsönös zavaruk csalhatatlan jeleként nagy hirtelen ömleni kezdett belőlük a szó. Egymás szavába vágva hetet-havat összehordtak, és „oldottan” nevettek idétlen jópofaságokon. Ha Ottó ilyen dialógust olvas egy szövegkönyvben, azonnal összetépi, és elküldi a rendezőt melegebb éghajlatra. De itt nem forgatókönyv íródott, hanem a szómágia keltette hanghullámokkal igézték egymást, miközben úgy főttek a vízben, akár két bőrös virsli. Amikor néhány hónap múltán felidéztek ezeket a percek, már egyikük se emlékezett, miként történt meg az elkerülhetetlen. Ottó szerint a lány vette kezébe az irányítást, míg a másik fél úgy emlékezett, észre se vették, amint egymáséi lettek. Arra viszont pontosan és azonos módon emlékeztek, hogy első közös éjszakájuk, pontosabban két napjuk az ágyhoz szegezte őket. A lánynak nagy meglepetésére nem vett erőt a sietség, a gyors és vad szeretkezés vágya, holott bő fél éve nem volt része valódi szexben. Csak elnyúlt az ágyon és hagyta, hogy a férfi hangszerként bánjon vele. Gondosan felhangolja, aztán kicsalja belőle a finom, halk adagiot, majd az átmenetet a crescendora, hogy aztán bekövetkezzék az üstdob belépésével a fortissimo. Hajna eddig ki nem állhatta, ha partnere az előjáték alatt önfeledten dumál, mert a „kurva jó vagy anyám” jellegű hörgések nem növelték, inkább kioltották a hangulatát. Ottó halkán áradó baritonja, amellyel dicsérgette, becézte, szinte ringatta, felhangot adott keze mozdulatainak. Ha éppen szünetet tartott, annak is jelentősége volt, a várakozás érzését keltette a zenemű újabb tételéhez. Hogy a keblei, a nyaka s a füle készséges hangszerek, nem okozott számára meglepetést. Ám hogy a nagylábujja is, az egyenesen revelatív érzést keltett. Szinte pillanatok alatt egész teste összerándult, s nincs rá más szó, elérkezett a furiosohoz. Váratlanul és kitörően. A szeme reszketett, amint felnyitotta. Úgy nézett Ottóra, mint a zenészek Karajanra a legihletettebb pillanatban.

Kapcsolatuk év végére kitudódott. Az első hírt környékbeli gyerekek adták szájról szájra, mert véletlen tanúi lettek kocsiban történő enyelgésüknek. A felnőttek közül pedig néhányan látták őket a fővárosban kéz a kézben sétálni. Amikor Viktorhoz eljutott a hír, első döbbenetében a felelősséget Hajnára hárította, mondván, az a kis ribanc apja farkán át a pénztárcáját célozza. Érdekes, amíg csóró volt, addig le se sajnálta, bezzeg most, amikor népszerű és dagad a bukszája, egyszerűsítette le a képletet, ugyanakkor elismerte magában, hogy apja nem választott rosszul. Viola is felkapta a vizet, sőt, azon nyomban átvágtatott a falun és becsengetett egykori osztálytársához. Üvöltöztek egymással egy sort, az egyik rohadék utolsó kurvának nevezte a másikat, aki nem szégyell egy vénséggel hetyegni, sőt tönkre vágni. Hajdani osztálytársnője keményen visszavágott. Te beszélsz kurválkodásról? Te, aki második gimiben teherbe estél, de máig nem tudod, hogy a szilveszteri bulin rád mászó három srác közül ki volt az igazi tettes? Apádat szidod, aki kihúzott a szarból, s anyád előtt letagadta, mi történt veled, a rendkívül becsületes szűzikevel? A kölcsönös vádaskodás fura befejezésekként, kimerülve-bőgve egymás vállára borultak. Mi lesz

most, kérdezték egymástól. A válasz elmaradt, de Viola szörnyen bánta, hogy apját vénségnek nevezte, és elvitatta tőle a jogot a szerelemre.

Irént nem érte egész váratlanul a tény. Érezte, nem véletlen, hogy az eddig itthonról csak munka miatt kimozduló férje az utóbbi időben néha haza se jön, leveleit átirányítja a produceri irodába, ahol dolgozik. Ha pedig a hétvégeket otthon tölti, akkor meg napi kétszer futni megy. Egy alkalommal maga is kísért az erdőbe. Ha nem is közelről, de láthatta, hogy Ottó és valami nő egy fának dőlve ölelkezik. Amikor megtudta, hogy ki az a „valami nő”, először nevetni kezdett. Persze, itt vagyok én a fonnyadt mellemmel, megereszkedett hasammal, ott meg a lányával egyidős kis ribi a szilikonos csöcsével, műszempillával! De ha beéri kókadozó farkú férjemmel, hát tessék. Szopogassa csak a kakasnyalókát! Persze a keserűség, a saját korára ébredés, hogy immár végérvényesen nem kell a férjének, elkeserítette. Sírógörcsök törtek rá a legváratlanabb pillanatokban, melyeket felváltott a heherészéses időszak. Szoros minibe préselte magát, hatalmasra tupírozta a haját és így lejtett végig a falun. Csábosan nézett a bádogosra is, aki az ereszt javította. Behívta egy kávéra, és egy percig se ellenkezett, amikor a mester megsimogatta a fenekét, aztán a lába közé nyúlt és nem is eresztette. Annak rendje és módja szerint két forrasztás és szegecseles között megszabadította Irént megcsalt öregasszonyi énjétől. Köszönként nekivadulva igyekezett behozni az elfecsérelt éveket. Úgy kiabált, akár egy kocsis, Istennek adott hálát, hogy ennyi nélkülözés után, ilyen csődörrel áldotta meg. A váratlan élmény igazolta számára, hogy előbb kellett volna másutt keresni a kielégülést, és nem várni impotens férje gyógyulására. A bádogos gyakori vendég lett a házban, és szorgalmasan növelte Irén női önbizalmát.

Ugyan kerülgették egymást, de csak elérkezett az egymásnak esés pillanata. Irén kitalált. Vitájuk nem volt hosszú, mert férje nem tagadott. Mentséggént hirtelen jött tiszta szerelmét említette. Most is szeretlek téged, de másként, mondta kényszeredetten. Erre Irént hirtelen elöntötte az epe. Gúnyos hangon kérdezte: ha naponta szopogatom a kakasos nyalókádat, akkor nem keresel más szopogatót? Ottó meglepetten meredt az asszonyra, mert szavai egyáltalán nem illettek hozzá. Szótlanul megfordult, majd bevágta maga mögött az ajtót. Két hét se telt bele, végleg összepakolt és elköltözött. Amikor az utolsó fordulóval elszállította hatalmas íróasztalát és a könyvekkel teli számtalan dobozt, az ajtót tárva-nyitva találta. Felesége szobájából egyértelmű hangok szűrődtek ki. A férfihang éppen szeretkezést közvetített élő adásban. Ezt kéne megírnom, jutott Ottó eszébe, és nem tudta, sírjon vagy nevéssen. A jelenet annyira ripacs volt, hogy még az RTL szappanoperájából is kivágták volna.

Viola nagy meglepetésre viharos gyorsasággal még abban az évben férjhez ment egy Ottó korabeli, Lichtensteinben élő magyar vállalkozóhoz, és kiköltözött hozzá. Tudod, apukám, mindig is szerettem az érett férfiakat, mondta az esküvőn talpig fehér ruhájában. Hasonlítunk egymásra lelkileg. Nem szeretjük a korunkbelieket. Ezt a gerontományságot neked köszönhetem. Az esküvőn az örömszülők úgy álltak egymás mellett, mint akiknek soha közük sem volt egymáshoz. A vacsora végén Irén azért odasziszegte, ajánlom, hogy az asszonytartás tizedikéig megérkezzen. Ha nem, kiforgatlak mindenedből. Az „elővárosi” közös házat Irén immár egyedül lakta, mivel Viktor egy másodosztályú svájci kézilabda csapathoz szerződött. Aztán vigyázz magadra, búcsúzott az anyjától, majd gunyorosan megjegyezte, hogy azért ne engedjen bádogosműhelyt csinálni a házból, mert nem örökre megy el. Meg talán apa se, fűzte hozzá, amúgy hangulatjavító elemként.

Ottó és kedvese albérletbe költözött Budapesten. Az asszisztensi munka bejött a fiatalasszonynak. Kedvessége megnyugtatta az idősebb hölgybetegeket, megjelenése pedig elterelte a férfiak figyelmét a várható vizsgálatok keltette megpróbáltatásról. Belefogott az angoltanulásba is, hogy az egyre bővülő külföldi paciensekkel is szót értsen. Mivel naponta csak hat órát dolgozott, maradt némi ideje, hogy háztartást vezessen. Lakásuk ragyogott a tisztaságtól, és a konyhában sem vallott szégyent. Az igazat megvallva arra törekedett, hogy egészen más legyen, mint Ottó felesége. Tudta, abból párjának elege lett. Maradéktalanul boldognak érezte magát, s egyik este szinte csak mellékmondatként megkérdezte, mi történne, ha nem védekezne? Gyereket szeretnék tőled, drága uram és tanítóm, mondta, és pontosan tudta, miként kell az „urára” nézni, ha el akar érni valamit. Tudod, hogy mire megszületne, legalább hatvannégy lennék? – tette fel a provokatív kérdést Ottó. Na és? Van még legalább húsz évod velünk -- állította válaszul Hajna, és komolyan is gondolta. Mindent elolvasott a nőgyógyászati könyvekben, miként hozhatja magát a legjobb állapotba a fogamzáshoz. Azonnal abba is hagyta a fogamzásgátló szedését. Csak úgy, kísérletként. Negyven nappal később egyértelmű jelt adott a szervezete. Gyermekáldás elé néz. Ottó egészségét eddig is a szívéen viselte, hát még most, amikor a jövő érdekében jó karban kell lennie. Megkérte a főorvost, végeztessen el egy teljes kivizsgálást a „párján”. Ottó az igazi célt nem sejtve, lelkesedés nélkül vállalta a tortúrát. Mi az, drágám, csak nem keresed az okot, hogy lecserélj egy fiatalabbra? -- kérdezte, s nagy sikert nem aratott megjegyzésével. A befekvés előtti napon egy thai étteremben vacsoráztak. Halat, kagylót, salátát ettek, gyenge sört ittak hozzá, aztán késő éjszakáig szeretkeztek. Ottóban erős drukkk dolgozott, mert ugyan egészségesnek érezte magát, mégis félt az eredményektől. Szerette volna emlékezetessé tenni az estét, ezért bekapott egy Viagrát, hogy este képes legyen legjobb formáját hozni. Már amikor beléptek az ajtón és meglátta az ágyukat, érezte a hatást. Az első estére emlékezve a kádban kezdték. Hajna csak óvatosan ízlelgette, tartott tőle, hogy az ura hamar a csúcsra jut, de ez nem következett be. A hosszabb beszélgető, pihentető szünetek is elmaradtak. Az asszony nem számolta, hányszor jártak a csúcson, inkább azon csodálkozott, hogy röpke csitulásokat nem számítva ő maga folyton élvezethatáron mozgott. Kacagva el is mondta, majd emberére mutatva négy ujját emelte fel. Ottó diadalittasan bólintott. Büszke volt önmagára s minden szorongása elmúlt. Kiszálltak a kádból, megtörölték egymást, aztán mind a ketten elájultak a fáradtságtól.

A háromnapos vizsgálatsorozat eredményei megérkeztek a főorvoshoz, aki kérte asszisztensét, hozza be valamelyik nap a párját. Miért, találtak valami aggasztót? -- riadt meg az asszony. Ha lenne is, vagy ha csupán diadaljelentés készült, akkor is betegjogi kérdés, hogy az orvosától az illetékes tudja meg elsőként -- mondta kedves szigorral a hangjában a főorvos. Asszisztense kis szünet után alig hallhatóan szólalt meg: áldott állapotban vagyok, főorvos úr. Ez örömteli hír, de semmin nem változtat. Az apajelölt már tudja? Talán. Inkább csak sejtí. Másnap Ottó nem kis izgalommal ment a rendelőbe, de abban reménykedett, hogy nem újabb vizsgálatoknak néz elébe, hiszen nem éppen kellemes, amikor minden lehetséges helyen behatolnak teste mélyére, és változatos eszközökkel mintákat gyűjtenek. Asszonya bekísérte a rendelőbe, és elhelyezkedett mellette. Maga, asszonyom, most szépen feláll és helyet foglal a váróban. Olvasson valami botránylapot, amit a pacienseknek szokott adni, mondta a főorvos és kitessékelte. Amint becsukódott az ajtó, az Ottónál legalább egy tízessel fiatalabb orvos kinyitotta a szépen összefűzött papír paksamétát. - Először dicsérjem meg, s aztán monddjam, ha akad valami gond, kérdezte. A válasz nem

késlekedett: vágjunk a közepébe. Nos, észleltünk érszűkületet az artériában, nem messze a szívtől. Soha sem érez szédülést? Csak aprót, ha nagyon gyorsan fordulok reggel, amikor még nem vettem be a vérnyomáscsökkentőt. Hát, ezzel valamit tennünk kell, hasonlóan nyaki ütőér szűkülethez, ami az agy vérellátásáért felelős, folytatta a doki. A hirtelen csöndet lett a paciens szakította meg: sürgős műtét? Nem mondanám, hogy azonnal, de sokáig halogatni nem érdemes. Főként nem magánál, aki a szelleméből él. És egyik se különleges műtét. Katéter, tágítás, két óra múlva mehet haza. Ottó bólintott, s mivel látta, az orvos lapoz a papírok között, sejtette, további hírekre még számíthat. Sajnos ugyanakkor az is kiderült, hogy a nyirokrendszerében rákos sejteket találtak, hangzott el a tárgyilagos közlés. És ezzel meddig élhetek? Az orvos széttárta kezét. Maga úgy tudom a párjától, hogy hívó ember, akárcsak én. Tudjuk, a Teremtő kezében vagyunk. Lehet, enyhe beavatkozással elmúlik a veszély, de nem akarom áztatni. Ez veszélyes fajta rák. Lehet vele élni öt-hat évet. Meg sokkal kevesebbet -- vetette közbe Ottó. Igaz. Behívhatom a párját, hogy vázoljuk a helyzetet? Még ne. Mosolyogjunk, ha kérhetem. És veregesse meg a vállamat, mintha dicsérne, kérte Ottó, majd még hozzáfűzte, kellene még nekem néhány nap. Aztán megtudhatja. Joga van hozzá, hiszen velem él.

Mivel határidős munkája volt, Ottó igyekezett elfelejteni a hallottakat. Erős akarattal verte otthon a klaviatúrát, de a képernyőre varázsolt szövegek csak nem alakultak át életszerű párbeszédékké. Jó két órás küzdelem után megadta magát. Talán majd éjjel, gondolta, megsimogatta párja fejét, aki angol szavakat mormolt valami új, csodagyors tanulási módszer segítségével, amely ígérte, hogy két hónap alatt kész angolsággal tárgyalhat. Ivott egy korty vörösbort, a televízióhoz lépett, a távkapcsolót kereste, de a szokott helyen csak egy könyvet talált. A színes borítón szinte világított a cím: „Az a 9 hónap”. Felemelte a könyvet, a másik kezével pedig levette Hajna fejéről a fülhallgatót. Ezt olvasgatod, szívem? Igen. Mert eljött az ideje. Eljött? Szó szerint, drágám. Már nemcsak tervünk van, hanem valóságunk. Gyermeünk lesz ugyanis – mondta, s magához húzta a férfi fejét. Megölelte. Örölsz?

Ottó az orvos tanácsára átesett még egy teljestest MRI-vizsgálaton, amely sajnos nemcsak megerősítette az első diagnózist, hanem immár több csomót is kimutatott a szervezetében. Azonnali műtétet javasoltak, hogy a további „szóródást”, az újabb áttéteket megakadályozzák. Mit jelent az azonnal? — kérdezte riadtan. Holnapután reggel elvégezzük. Szerencsére minden más lelete friss, közölte az onkológus. Ottó tudomásul vette a verdiktet, aztán beszállt a kocsiba és egyenesen a produceri irodába ment. Hirtelen elkapta az ihlet, és néhány óra alatt elkészült a forgatókönyv rá eső részével. Amint ízlelgette a dialógusokat, a történet építkezését, elégedett volt önmagával. Átadta a friss oldalakat és hazament. Az egyik pillanatban eszébe jutott, hogy teljes gázzal nekihajt valami betonoszlopnak, hadd nézzen ki halála egyszerű balesetnek. A másik pillanatban pedig elöntötte a remény, hogy nincs az a kór, amit le ne győzne, hiszen most lett ismét célja az életének. Otthon az ágyon elhelyezkedett kedvenc pózába, elővett egy művészeti folyóiratot és kényszerítette magát, hogy valóban olvasson. Hajna már belépése pillanatában az olvasás célja iránt érdeklődött. Csak nem valami cikkre készülsz? Ne ezzel foglalkozz, hanem velem. Tudod, a várandós nőknek kényeztetés dukál. Hát tessék azonnal szolgálatba állni! – mondta, és odafeküdt mellé. Szorosan ölelték egymást, nem tolakodón, sokkal inkább a lelki eggyé válást akarva. Az asszony biztonságban érezte magát, s lassan elálmosodott. Alig néhány perc múlva már szerelme mellére hajtott fejjel mélyen elaludt. Ottó kissé elhúzódott, hogy jobban láthassa és újfent képzeletbeli mikroszkópjának

tárgylemezére helyezhesse. Hibát ezúttal se fedezett fel benne. Maga volt a megtestesült fiatalság, méhében azzal az apró kezdeménnyel, amelyből megszületik majd a babája. Egy kis lény, akit ő talán nem láthat. Önvádat érzett, hiszen a felelősség az övé. Hogyan is lehetett annyira elvetemült, hogy pusztán azért, mert vágyat érzett a szerelme iránt, kizökkentette az életéből, utat jelölt ki a számára, amely ki tudja, merre vezet. A pillanatnyi örömet kínálta a hosszú boldogság helyett. Súlyos vétek, amit elkövetett, s nincs mód, hogy helyrehozza. Nem csak kettőjük esetében. A felesége életével is úgy bánt, mint ha az másodlagos lenne az övéhez képest. Amíg szolgált az általa támasztott igényeket, addig jó volt, amíg megszülte lányukat és fiát, addig minden rendben volt. És aztán? Aztán minden alárendelődött annak, hogy ő a pénzkereső, az értelmiségi, a félművész, akinek alkotói szabadság dukál. Két párhuzamos úton haladtak, az egyikén ő, a másikon kapcsolt részei. Az övét járhatta kedve szerint, ahogy elképzelte. A másikat kívülről nézte, s ha szükségét látta, hát újra aszfaltozta az utat, hogy simább legyen. Tudta jól, a gyerekei nem tőle lettek olyanná, amilyenek lettek. Felnőttek, de kevésbé vele, mint általa. Mi joga ítélni felettük, ha sorsuknak rossz kovácsa volt? Óvatosan felkelt, az íróasztalhoz ült, hadd lássa a kedves, hogy dolgozom, amikor felébred, gondolta. Tudta, nehéz beszélgetés elé néz. Most löki le ezt a szeretett lényt egy lejtőn, aminek ki tudja, hol a vége. Szakadék van-e ott, vagy csupán kis lejtő, melyet az élet rendje szerint majd hegymenet követ?

Amilyen csöndben csak lehet, megtöltötte a kádat. Talán arra a meztelen, könnyed lebegésre vágyott, a víz felhajtó erejére, meg arra, hogy újra élvezze az akkori, mind a kettőjüket rabul ejtő pillanatokat. Asszonya felébredve kész örömet merült el mellette a habokban és élvezte, hogy szerelmese szappanos szivaccsal kényezteti a testét, s közben hallgatta, hogyan fejeződik be az a történet, amely a tervezett film lényegét adja. Egyetlen mondatba sűrítve a mondandót, a film azt kutatja, hogy meddig emel a magasba és meddig nyom a mélybe egy nemes érzelem, ha a minket körülvevő világ zajai elfojtják az emberi hangot. Siker lesz, erre most mindenki vevő, mondta az asszony és a finn szaunakesztyűvel kezdte dörzsölni Ottó testét. Az eltelt időben legkisebb rezdülését is megértette, de hogy teste egyáltalán ne jelezzen, az új volt. Mi van szerelmem? Baj van? A kérdésre Ottó is kérdéssel válaszolt: elmondjuk együtt az Arany és kék szavakkal-t? Asszonya bólintott, majd az első szó után csatlakozott a maga szopránjával párja baritonjához.

„Miképen boltíves,/pókhálós vén terem/zugában álmodó/középkori barát, ki lemosdotta rég/a földi vágy sarát/Madonnát fest örökké/arannyal és égi kékkel.../úgy szeretnélek én is/lámpásom esteli,/halvány fénye mellett/megörökíteni, drága/arany és kék szavakkal /csak téged festeni”

E ponton Hajna elhallgatott. Torka összeszorult és soha nem érzett rémület költözött belé, amikor a férfi a költemény utolsó sorait immár egyedül mondta: *míg ujjam el nem szárad,/mint romló fának ága,/s le nem lankad fejem/a béke isteni ölébe, én szerelmem,/világ legszebb virága.*

Ottót a Művészeti Akadémia és a Filmgyár is saját halottjának tekintette. Koporsója körül az egyik oldalon ott állt a családja. Irén erős fekete fátyollal takarta el az arcát. Egy ideig hevesen gyűlölte a férfit, aki elhagyta, de halála megrázta. Már egyedül élt, mert a bádogos más házakhoz járt, új társak nem jelentkeztek. Viola hároméves kisfiát tartotta a kezében. Néhány napja költözött haza Lichtensteinből, ahol férjének egyszerűen nyoma veszett. Viktor repülőgéppel érkezett alig egy órával a temetés előtt. Pulóverben, gyűrött farmerben nézte apja koporsóját. A sportszatyor, akár egy döglött kutya, úgy feküdt mellette. Azon kapta magát, hogy folynak a könnyei.

Szájában érezte a sós víz ízét. A másik oldalon a „szakma” ismert és ismeretlen alakjai álltak. Néhányuk szívesen szólt volna olyan szavakkal, amiket Ottó életében el nem mondott volna vagy éppen azok ellentétét kürtölte volna világgá, de párja kérésére egyetlen beszéd se hangozhatott el. Ő, akár egy fekete kötömb, a ravatal mögött állt. Haját lesimította és hátul kis farkocsba összefogta egy ezüst pánttal. Ez volt rajta az egyetlen ékszer. Mind a két kezét hároméves lányuk vállára tette. A cérnavékony kislány fehér ruhát viselt, sötét göndör haja keretezte sápadt arcocskáját. Szó nélkül állta végig a szertartást, csupán arcát támasztotta anyja egyik kezéhez.

A sírhelynél a pap mondott néhány vigasztaló szót, megáldotta az urnát, majd távozott. Amikor az urna a helyére került és a tárló fedelét becsavarozták, Hajna keresztet vetett, aztán a hirtelen támadt és tanácstalan csendben a nyughely felé fordult és belekezdett Dzsida Jenő költeményébe. Csak amikor a záró sorokat mondta, akkor fordult a gyászolók felé: *„míg ujjam el nem szárad,/ mint romló fának ága,/ s le nem lankad fejem / a béke isteni / ölébe, én szerelmem, / világ legszebb virága.”*

TANDEMUGRÁS A SÖTÉTBE

„Álmunkban néha örültségre vágyunk,
Egymáshoz kötött tandemzuhanásra,
közös súlytalan száguldásra,
lebegőn lágy landolásra.
Aztán sorsunkba hogy leértünk,
kötelet bontva arra gondolunk,
utunk ugyan, merre tart
a sivár valóságban.”

/Forrás: ismeretlen ejtőernyős/

Nóra – Balázs szemével

Szigeti Nórával egymás mellett álló két házban nőttünk fel, akárcsak édesanyáink, akik szintén együtt töltötték gyermekkorukat az akkor még városszélinek nevezhető utcácskában. Az elmaradhatatlan napi közös séta során a két babakocsi egymás mellett dülöngélt a járdának nevezett hepehupákon át, ami cseppet sem zavarta szüleink bizonyára magvas témák körül zajló eszmecserejét. Ha éppen nem aludtunk, akkor hangicsálva, heves gesztusokkal hívtuk fel egymás figyelmét az éppen arra kódorgó kutyákra, macskákra, de leginkább a sétaidőben rendszeresen feltűnő mókusra. A kis barna légtornász produkcióit száj tátva bámultuk. Első három szavunk a vau, a cica és a móki volt, tudtuk meg később. Istenem, semmi gond nem volt veletek, bezzeg most! – sírta vissza anyánk a békeidőket, amelyekhez hozzá tartozott az ovis időszak. Emlékszem, Nóra jele Ház volt, az enyém meg Kulcs, ami jelezte szoros kapcsolatunkat. Mellesleg nála nagyobb hisztit kívágni, amitől zengett az egész ház, senki nem volt képes. Megnyugtatózásához egyetlen kulcs létezett, én magam. Megmagyarázhatatlan okból pusztá megjelenésem elégnék bizonyult, hogy megnyugodjon, a szülei szerint jó útra térjen. Az általánosban több éven át egy padban ültünk, és amikor rájött a „hopparé”, vagy valami vélt sérelem okán dacosan félrevonult, a tanítónő engem kért, hogy nyugtassam meg, amire a következő szünet tíz percre rendszerint elegendőnek bizonyult. Az általa keltett bonyodalmak alapvető oka az úgy nevezetett „pitiztetés” volt, mert kis barátnőm elvárta, hogy az egész osztály az ő kedve szerint cselekedjen, neki szolgáljon. Végére is ő a legszebb, legjobb, legokosabb a suliban vagy azon túl is. E hitét szülei táplálták, folyamatosan erősítették, mert önmaguk ellenpéldáját szerették volna látni gyermekükben. Ne legyen szerényke, mások kedve szerint cselekvő, hanem diktálja ő az iramot, és arassa le a babérokat. Nos, ennek jegyében önként és alázatosan szolgáltam hirtelen jött ötleteinek megvalósításában. Sőt, a megvalósítással kapcsolatos felelősség egy részét, olykor az egészet is átvállaltam. Emlékszem, egy alkalommal a nyári szünetben elcsatangoltunk a Kiserdőre. Ment előre a saját feje után azt hajtogatva, hogy nála jobban senki sem ismeri a környéket, ezért bárholnan könnyedén hazatalálunk. Kissé dohogva csörtettem utána, ám közben erősen figyeltem, merre járunk. Már esteledett, amikor sikerült meggyőzni, forduljunk vissza inkább, mert egyre messzebbre kerülünk az utcánktól. Kiderült, sejtelve sincs, merre a visszavezető út. Akkor bezzeg jött utánam, akár a pincsikutya, bár egyre hajtogatta, rossz felé viszem és teljesen elveszünk. Vacsorára, pontosan hétkor – ezt mindkét családban szentírásnak tekintették – teljesen kimerülten ugyan, de asztalhoz ültünk. Persze kitudódott, hogy „elbitangoltunk”, amiért a fülest én kaptam, őt csak megdorgálták és két hétig eltiltottak bennünket egymástól. Ez csak részben sikerült, mert két cipőpasztás doboz és vékony

madzag segítségével összekötöttem a két házat és a megfeszülő zsinag segítségével „telefonáltunk” egymásnak. Amikor kitudódott, apám díjazta az ötletet és eljárt, hogy a büntetést felfüggeszék.

Úgy nyolcéves korunkban Nóra különös késztetést érzett, hogy közösen fedezzük fel a testünket. Erre nyáron remek helyszínné bizonyult a kertünkben lévő kis medence, amit elég magas sövény tett rejtekhellyé. Ott zavartalanul kielégíthettük anatómiai ismeretszerző vágyunkat. Ennek, akár megértőnek nevezhető somolygás közepette Nóra anyja vetett véget, amikor meglátta, miként gyakoroljuk a puszizkodást, ami szerinte korai még nekünk. Én bátran vitába szálltam e nézetével és tudattam, hogy nálunk otthon a szüleim szoktak smárolni, és olyankor én megértően elmegyek a szobámba. Jó, jó mondta az anyja, de az csak felnőtteknek szabad. Erre Nóra látta elérkezettnek az időt, hogy még egy lapáttal tegyen a tűzre, és lelkesen közölte, azt olvastuk az egyik könyvben, a fiúk a kukacukat a lányok nunikájába dugják, mert így küldenek üzenetet a gólyának, hogy időszerű hozni a kistestvért. Visszatekintve közröhejbe fulladt a szexualitásról folytatott eszmecsere, amelyről szüleink a felnőtt társaságban hatalmas nevetések közben számoltak be.

Hetedikben, mivel a srácok sokat beszéltek a randizásról, hát Nórival mi is megtettük. A suliból kisebb-nagyobb kerülőkkel mentünk haza, fogtuk egymás kezét, sőt megfontolt beszélgetés eredményeként egy alkalommal kipróbáltuk a nyelvespuszit, amit a filmekben láttunk, és roppant izgatónak találtunk. E mellett változatlanul tanulmányoztuk egymás testének változásait, és a tapasztalatokat megosztottuk. Felvilágosítottam, hogy jókorák lettek a dudáid, amit elismert és hálából megkérdezte, szeretném-e megfogni. Mivel erősen vágytam rá, hát felhúzta a pulóverét. Nagyokat nyeltem a látványtól, majd megfogtam a dudáját. Talán erősebben a kelletnél, mert figyelmeztetett, hogy ezt finomabban kell, mert így fájdalmat okozok. Erre elszégyelltem magam, ám közben más miatt is kínos helyzetbe kerültem. Észrevette ugyanis, hogy miközben bámulom, bizony a kukim működésbe lépett. Jé, tényleg meg tud nőni a kukid? – kérdezte, de ő bezzeg nem kérte, hogy mutassam meg. Beérte a gatyadudorral.

Az általános után természetesen a gimnáziumot is egy suliban, egy osztályban kezdtük. Közösségi életünkben tovább erősödött Nóri dominanciája, hiszen nagylánnyá válása a szó szoros értelmében hamar kidomborodott, míg én gimi ide vagy oda, maradtam kisfiúnak. Ő hamar szervezője és szellemi vezére lett a szerveződő lázongásoknak, azonban a „mélybe ugrás” gyakorlatát szokás szerint rám és a többiekre bízta. Így ellenőrzője patyolattisztza maradt, míg az enyémet szépen kidekorálta néhány intő és vagy három rovó, mivel Nóri védelmében, amolyan testőrként osztottam indokolt vagy kevésbé indokolható pofonokat. Visszagondolva nevetséges, hogy a tanári kar zöme a jólnevelt, szende, mosolygós lánynak hitt, akinek nincs szüksége védelemre, ezért tudta nélkül, pusztán erőfitogtatásból durvultam. Szóval, mindenről én tehettem. Kár, hogy ilyen vagyok, mondták a szülői értekezleteken, mert kétségtelenül vág az agyam, de hát a magatartás! – mondták, viszont Nóri esetében a magatartást példásnak nevezték, viszont szorgalmasabb tanulásra nógatták. Mondanom sem kell, hogy a két bűsz anya hazafelé részben tovább tüzelte egymást, részben azonnal megerősítették stratégiájukat. Ennek részeként apámnak jutott a szerep, hogy lebeszéljen a tettlegesség szükségességéről, másrészt rábeszéljen, legyünk „tanulópár”. Szó, ami szó, ez jól esett, mert a tanulást illetően valóban büszke voltam magamra. Ki tudja miért, de a tananyag valóban percek alatt belemászott a fejembe, ellentétben Nórival, aki a tankönyvek fölött inkább álmodozott, mintsem az agyába vésse az olvasottakat. Másnap suliba menet azonnal

előadta, miként értelmezi ezt a tanulópár ügyet. Mától én oldom meg helyette a lecajokat, vagy minimum súgok neki, ha felelésre, dolgozatíráásra kerül sor. Így megint kulcsszerepbe kerültem. Ha jól emlékszem ez a megszokott szereposztás a második év nyarán borult fel. Nóra balatoni nyaralójukban élvezte a nyarat, míg én tehetséges taekwandosként edzőtáborba vonultam, így majd három hónapig nem találkoztunk. Míg én izomkötegeket növesztve ültem be a padba, addig tanulópárom igazi bombázó csajjá változott. Új haj, lakkozott köröm, sportcipő helyett körömcipő és nem egyszerűen szappanszag lengte körül, hanem kölniillat. A negyedikesek hirtelen rajokban vették körül, s halmozták el szolgálataikkal és meghívásokkal. Hazafelé tartva már a második napon beavatott a nyári változások eredőjébe, egy „baromi jó hapsi” megjelenésébe, aki személyi edző mivoltában csapott le rá azzal az ígérettel, hogy a nyári szünet alatt átformálja. Anyja helyeselte a lehetőséget, sőt maga is igyekezett órákat venni a húszas évei végét taposó edzőtől. Szóval, hamarosan megtudtam, hogy Nórit a „mester” nemcsak a nagyon korszerű étkezés titkaiba vezette be, hanem testével is több szempontból foglalkozott. Többszöri, „istenbizonyosenkinek” fogadalommal terhelve bevallotta, hogy a csókolózás technikáját illetően is részesült hasznosnak nevezhető gyakorlati oktatásban. Sajnálja, hogy e tapasztalatot nem oszthatja meg velem, de hát nem vagyunk már gyerekek. Tudod, kicsit belezúgtam a hapsiba, mert baromi jól néz ki, mondta, de hát a kora ugye. És képzeld, kiszúrtam, hogy anyám is erősen biluxolt rá. Még jó, hogy apám időben megjelent a színen, így aztán ellenőrzött körülmények közé szorult az ügy. Viszont felbukkant apu cégének sztájlisztja, egy öreg homokos, aki szívesen vállalta, hogy anyám ruhatárának felfrissítése mellett az én nagylányos öltözetemet is kitalálja. Apám nagy büszkén áldását is adta a műveletre, lévén ez a mester veszélytelen volt, ő viszont felmutathatta jövedelmének hirtelen növekedését. Immár erre is futja!

A nyári tapasztalatok alapján Nóri a fejébe vette, hogy ideje nekem is megindulnom a srácból a jó krapek felé vezető úton, s így végre meghálálhatja az eddigi segítséget. Első lépésként megtanít csajozni, mondta, mivel e téren tűrhetetlenül mafla vagyok és bizonyára fejletlen is, holott bőven akad bombázó csaj a suliban, akik alig várják, hogy áldozatul essenek az izmaimnak. Hogy módszeresen lásson felkészítéshez, bensőségesen érdeklődött, hogy a kukimmal minden rendben van-e, egyáltalán próbáltam-e már a pisilésen kívül másra is használni. Minden rendben, válaszoltam heveny szégyenérzettől kísérve, abban reménykedve, hogy a maszti ügyét nem veti fel. Ennek érdekében bevallottam, hogy valóban nem „izéltem” még, de biztos vagyok benne, hogy menni fog, ha lesz rá érdeklődő és alkalom. Rendben, mondta és már másnap megkezdődött a mustra. Sorban vonultatta fel a szerinte szóba jöhető lányokat, akik előéletéről és elérhetőségi fokáról is alaposan beszámolt. Bevallom, feldobott ez a nagyszünetben zajló játék, amelynek végén rendszerint oda lyukadtunk ki, hogy jó-jó, de olyat mutasson, aki nála jobb eresztés. Úgy vettem észre, a minősítés jól esett neki, sőt megerősítette abban a hitében, hogy ő valóban csúcsbombázó, aki egyetlen pillantásával képes elcsavarni egy sokat látott személyi tréner, vagy korosztálytól függetlenül bárki mást. Gondoskodása hatására elterjedt a gimiben, hogy van köztünk valami, majd kis idő múlva kiderítették, hogy Nóri már dobott engem, hiszen idősebb pasikra hajt. A sulihíradó alapjául szolgált, hogy az a bizonyos tréner egy alkalommal várta sulis előtt, míg én az egyik diáksuliban igazán mutatós karatékával jelentem meg, aki pusztán belépésével igazolta, hogy képes lehetek nagyobb szolgáltatásokra is. Így vezetett utam a kissrác kategóriából a menő csávók körébe. Aztán negyedikben még magasabbra jutottam, elértem a „nőfaló” rendfokozatot. Vártam Nóri lelkes elismerését, ám a dicséret helyett inkább kioktatott, hogy szerinte nem ártana jobban megválogatnom kivel állok össze, mert ez a

közönséges szőke pi...a azért túlzás! Mindenki láthatja, hogy ribi, akinek most horgára akadt egy jó testű és okos balek, akit kihasználhat. Azonnal védelmembe vettem Trudit, mondván nemhogy ribanc, de szűz is, akinek csodás az alakja. Na, ezzel sikerült újabb olajat önteni a tűzre. Szóval tudod, hogy szűz, vagyis kipróbáltad, vádolt meg Nóri szigorú hangon, és nem fogadta el magyarázatként, hogy nem próbáltam ki, csak elhiszem, amit mond. Lám, lám, ennyire bizalmas viszonyban vagytok? – mondta sóhajtván, s hogy még inkább sarokba szorítson, megkérdezte, hogy meddig jutottunk. Ugyan nincs közöd hozzá, válaszoltam, de azért elmondtam, hogy a barátnőm!/ nemcsak jóízű és csinos, hanem annak ellenére nagyon okos is, hogy máris válogatott sportoló. Mellesleg nem nagyon értettem, miért érdekli olyan hevesen ez a téma, miért izgatja, hogy smacizunk-e ezerrel. Ezért mentséggént szilárd érvelés gyanánt előadtam, hogy Te segítettél menőnek lennem, ezért akár büszke is lehetnél a teljesítményemre. Ugyan, hagyd már! Szerintem egy hajtós ribanc! – mondta ki a végszót, majd egyszerűen ott hagyott az utcán.

Mi a szösz, gondoltam, Nóri féltékeny! Akkor talán egyszerre neki is bejövök? Azonnal átgondoltam, kettőjük közül ki a jobb? Az egyenes és szókimondó, ráadásul acélos testű és mellesleg okos Trudi, vagy Nóra, az örök. Elkerülhetetlen átgondoltam, ugyan melyiküknel érhetnék előbb célba, ha nagyon akarnám? Persze, csak úgy elméleti síkon. Az nem kérdés, hogy Nóra először dühödten lehülyézne, melegebb éghajlatra küldene, és többé szóba se állna velem. Trudi? Hát, amikor smárolunk, eléggé beleéli magát és nem bánja, ha „oda” téved a kezem. Ő talán nem nagyon bánná, ha elmélyítenénk az ügyet. Hogy én sem, az biztos, mert ideje, hogy oda legyen a szüzességem, aminek megléte már eléggé ciki.

Az élet az érettségit követő nyáron választ adott e feltett kérdésre, hiszen mialatt én edzőtáborról edzőtáborra utaztam, Nóráék nagy hirtelen elköltöztek. Így aztán hosszú időn át nem láttuk egymást. Olykor telefonon beszéltünk, majd végül csak az ünnepek alkalmával küldtünk üzentet, míg végül elvesztettük egymást. Trudival viszont naponta együtt edzettünk, s bizony hazafelé igencsak hosszúra nyúlt a rövidke út. Szorgalmaztam, hogy végre megtörténjen az elkerülhetetlen, de azt mondta, mindent csinálhatunk, csak „azt” nem. És ragaszkodott is álláspontjához. Megcáfolhatatlan érvként előálltam azzal, hogy sport teljesítményének még jót is tenne a dolog, de nem állt kötélnek.

Nóra és Zsolti - Ugrás a semmibe

Nórával, gyerekkori elválaszthatatlan párommal évek múlva a véletlen sodort össze a londoni Heathrown. Miközben az ide-oda hullámzó tömeget bámultam feltűnt egy elegáns nő, aki jelentősége teljes tudatában vonult el előttem. Belépett az egyik drága butikba, ahol kis ajándékokat vásárolt, aztán valami magazint és mini szoknyáját kellően eligazítva elhelyezkedett az egyik fotelben. Úgy négy-öt méterre ültem tőle, gondoltam, kipróbálom a hajdan működő „szemvarázst”. Ha erősen fixírozom, rám néz. Elég rövid idő után az ölébe tette a magazint és lassan körbe tekintett. Így kerültem a látóterébe. Két kezét a szeme elé emelte, hogy kitakarja a lámpákat, aztán tenyere árnyékából felém nézett. A szeme elkerekedett a meglepetéstől, majd széttárta a karját. Felnyaláboltam a cuccaimat és mellé ültem. Megöleltük egymást, majd csak vigyorogva bámultuk a másikat. Lehetetlen, ilyen nincs, mondogattuk, mint, akik nem képesek magukhoz térni. Azonnal kiderült, majd ötórányi várakozást kell kitöltenünk a csatlakozásig. Böven akadt hát idő, hogy tegyünk egy kis időutazást egymás életében. A „hogya vagy, mit csinálsz, hova mész” kérdés triász után persze, amiként a múltban is, magához ragadta a kezdeményezést. Somolyogva

megkérdezte, vár-e otthon a szőke acéllány, a karatéka. Ezt a kifejezést még mindig fitymáló hanglejtéssel adta elő. Még emlékszel rá? – kérdeztem, amire azt válaszolta, azt a nőt nem felejttem el neked. De azért így utólag annyit árulj el, jól dugott a csaj? Nem volt viszonyunk, válaszoltam tényszerűen. Hát, te tényleg hülye vagy! – szögezte le, aztán gyorsan témát váltott és nyíltan feltette a kérdést, van-e erőm végig hallgatni élete csalódását. Bólintottam. Már elég régen nem használt lelki szemetesládának, hogy elregélje, milyen az ugrás a semmibe.

Tudod, Bali, én máig keresem azt a kékszemű, fekete hajú pasit, aki magát Zsoltnak nevezte, és akivel tavaly augusztus elején botlottunk egymásba a füredi diszkóban. Neki én is csak Nóri voltam. Egy tánchoz nem szükséges ennél mélyebb beavatás, hiszen a „csörgéshez” ennyi bemutatkozás éppen elegendő. A buli alatt végig nem tágtott a közelemből, és szemével gyakran kereste a tekintetemet, – mint te az előbb az enyémet! – olykor kacsintásokkal is jelezte, elraktározott a tudatában. Amint kiszúrtam, éppen egy jellegtelen Barby baba formátum előtt rázta magát nagy szorgalommal. Gondoltam, ha jön egy lassú, nálam is bepróbálkozik. De csak rockik mentek folyton folyvást. Már lemondtam róla, amikor az egyik számváltás pillanatnyi csendjét azért kihasználta, hozzám lépett és tényszerűen közölte, szép vagyok. Kösz – mondtam, aztán valahogy kibukott belőlem, hogy „te se nézel ki rosszul”. Ezen összemosolyogtunk. Kis időre megint eltűnt, s csak az éjféli zárásnál került elő újra. Hazakísérhetlek? – kérdezte, és miért utasítottam volna vissza. Sétáltunk a szálloda felé, de még a kezemet sem fogta meg, csak állandóan bámult a szeme sarkából, s közben be nem állt a szája. Sportos volt, ruganyos járású és láthatóan elégedett önmagával. Másnap a strandon futottunk össze. Akkor is elmélyülten vizslattuk egymást, és néhány banális szót váltottunk, pancsoltunk a langymeleg tóban. Szavaiból úgy vettem ki, nem tapló, ha nem is éppen akadémikus. A második este meghívott kürtöskalácsot enni, amihez pálinkát ittunk, ami nem szokásom. De legyűrtem, s meglepett, hogy utána könnyűnek éreztem magam. Szabadság idején séta közben belefér, gondoltam. A parttól messzebb az egyik házból elég hangosan retro zene szólt. „Bolondos vágy az enyém, de oly jó.” – terjedt az énekszó az éjszakában. Anyám az ilyen számokra mondja, hogy andalító, mi meg, hogy nyálás. Azért megálltunk, hallgattuk egy kicsit, aztán máig nem értem, miért, de táncolni kezdtünk. Ott, az aszfalton, az üres utcán. Egyre szorosabban. Izgalmas volt, amikor átölelt, s nem jutott eszembe kitolni az intim zónámból, inkább kicsit rádőltem, had érezze a testemet. A hotelhez érve kíváncsi lettem, mi következik? Ölelés, csók, némi diszkrét tapizás, aztán úgy mellékesen a kérdés, van-e kedvem felmenni hozzá? De egyiket se tette, hanem előállt egy kis történettel, miszerint holnap nehéz nap ígérkezik számára, ezért búcsúzik, de nagyon jól érezte magát és köszöni a találkozást. Hirtelen mozdulattal pusztit adott a mutatójára és felém fújta. Kővé dermedtem néztem. Ha valamelyik női lapban olvasom, anyámmal ellentétben azonnal a sarokba vágom, míg ő megjegyzné, az ilyen finom pasikat az orvos felírhatná receptre. Ha tehetné, még az ő korában is azonnal kiváltaná gyógyszerként. Az én finom pasim bezzeg már távolodott, majd visszafordulva még emelte a tétet: folytassuk majd, mert ilyen lányt akarok feleségül venni, kiáltotta hangosan, és sietősre vette a távozást. Csak álltam ott bénán, mert ez már annyira röhejes, kétszáz éve is blama szöveg volt, ám ennek ellenére benyaltam. Zsoltnak persze másnap se híre se hamva, így biztossá vált, a szép szavak csalfa reménnyel ötvözve hamar elillannak. Bevallom, kudarcélményként éltem meg, mert úgy éreztem, hatottam a pasira. Aztán harmadnapon félálomban hason süttetem magam a strandon, melltartó kigombolva, a bikini alsó mindenütt vékony pántba sodorva, hogy csak azt takarja, amit nagyon kell. Érzem, valami bogár

mászik rajtam, mert csikland a bőröm, hát nagy nehezen lesöpröm. De az csak egyre tart a fenekemen irányába. Egyik kezem a mellemen, a másikra támaszkodva oldalra fordulok, hát a kékszemű áll fölöttem, és rendkívül szellemesen homokot perget a combomra. Gondoltam, csak álmodom, ezért nem küldöm el melegebb ághajlatra. Hát te? – kérdezem visszazökkenve az ébrenlétbe, kezdődő gombóccal a torkomban. Leguggol mellém, először a szemembe néz, aztán a mellemre, kivált arra, amelyik éppen kibukott a melltartóból és a kezemből. Két leplezetlenség. A tekintete és a mellem. Hát, te honnan kerülsz elő? – teszem fel újra a rendkívül eredeti kérdést, amire hasonló választ kapok: ide vonzottál. Kéretlen mellém telepszik, leplezetlenül folytatja a térképezést bokámtól a hajamig, aztán sürgetően felpattan. Gyere, menjünk! – majd választ se várva felhúz a plédről, s már vonszol is maga után. Se pléd, se papucs, se táska? Ötlik fel bennem, de máris hajol a táskámért, belegyömöszöli a plédet és nekivágunk. Ő céltudatosan, én kábán a naptól és a meglepetéstől ki a strandról, végig az árusok standjai előtt húz magával az izzadó testeket kerülgetve, aztán egy rácsos kapun be. Régi üdülő, még látszik a falon valami felirat maradvány, talán Keltex üdülő silabizálom az omló vakolatot. Ajtó ki, mi be. Ház ez vagy mi? – kérdem tétován, amíg magunk mögött becsukja az ajtót. Szálloda! – mondja sejtelmesen fojtott hangon, ahogy a szinkronszínészek szokták a filmek hasonló jeleneteiben gyilkolás vagy szex előtt. Az első szobába belépve megcsap a meleg. Szinte azonnal folyni kezd rólam a verejték. Sietve fordulok vissza, megfutamodnék, amikor kioldódik a nagy nehezen bekötött melltartó. Kapnék oda, amikor közel lép és az arcomba mondja: imádom az almáidat, és máris nyomul közelebb. A szeme ragyog a félhomályban. Hátrálnék. Valahogy nem megy. Csak állok ott és érzem, hogy a szám egy pillanat alatt kiszárad. Már egészen közel állunk egymáshoz, érzem a leheletét és a mellemet tapogató kezét. De...mit képzelsz..., nyögöm ki tétova tiltakozásként. Azt képezem, hogy élvezel, hallok magabiztos hangját, és nincs erőm megcáfolni, hiszen lepkeszárnyon jön az élvezet – olvastam valahol, rendkívül kifejező! –. Felemeli a fejemet, szájon csókol. Hagyom, de elhatározom, hogy nem viszonzom, ám amikor a fogaink összekoccannak és érzem a nyelvét a számban, már reszketek. Az Isten szerelmére, uralkodj magadon, hiszen alig ismered, villan át rajtam a gondolat annak ellenére is, hogy a tegnapi búcsúzásnál hasonlóra vágytam. Visszacsókolom. A hasamon érzem, ahogy kemény ágyékával döfköd. Tisztán látom a sarokban a vetett ágyat, amely felé tolatunk dülöngélve. Keze már a combjaim között, táskám kiesik a kezemből, átfogom a nyakát és már nyekkenünk a priccsen. A kevés ruha lekerül, játszunk egymás testével. Ért az enyémhez. nagyon is ért. Kerget egyik élvezettől a másikba, bár igyekszem, hogy élvezessen, de nem sikerül. Aztán magamba rántom, teljesen kitölt és ragad magával a kék bugyraiba. Az újrakezdések között hallgatom a szövegét jól fizető állásáról, a kedvenc autó márkáiról, nagy utazásokról. Meg a vágyott életről, amelyben a család az első, a gyerekek, a jólét. Ismert nevek sorjáznak, színész, tévés, bankár, számomra ismert és ismeretlen nevek. Ha felét ismeri, már az is hihetetlen, gondolom. Magyzol. Hajnalodott, mire a szladinál elbúcsúztunk. Megadta a számát. Hívsz, amikor csak akarsz, ugyan most jó ideig nem leszek. Külföldre visz a kötelesség, de ott se felejtetek el, ne félj – fűzte hozzá fellengzősen. Aztán hátrébb lépett, és következett a már ismert ujjpuszi gyakorlat, aztán a futólépésben történő távolodás. Nézek utána, s közben azon agyalok, hogy mit keres egy ilyen pasi, abban a lepusztult romhalmazban, a kopár matracon. Mielőtt a válaszlehetőségeket venném számba, távolodóban megint visszakiáltja: „Időközben nehogy máshoz menj férjhez! Én veszek el, mert nekem ilyen nő kell!”. Megint jött a benuult ácsorgás, és megint nem röhögtem az egészen, sőt inkább hálát adtam a sorsnak, hogy anyámék felnőtként rávettek, nyaraljak velük. Másnap vártam, hátha mégis feltűnik a plázson, de nem láttam, csak valami egészen

hasonló pasit a bodega soron. Igazat mondott, elutazott, nyugtáztam. Aztán hamarosan vége lett a nyaralásnak.

Kis szünetet tartott, s mivel úgy gondoltam, vége a történetnek, hát megkérdeztem: volt olyan jó a pasi, mint én? Erre fejét csóválva végig mért, mint, akinek egy pillanatra elszállt a köd az agyáról. Tekintete valóban tiszta lett, töprengett kicsit. Külsőre érted? - kérdezett vissza, majd egy levegővel mondta is a megállapítást: azt hiszem, abban te jobb vagy. A sulí végére tényleg egészen vonzó pasi lettél. – állapította meg, de csak visszatért a történetéhez. Persze, otthon hetekig vártam, hogy hív, elvégre a világ bármely pontjáról felcsengethetett volna, főként, ha röpke találkozásunk neki is maradandó élményt jelentett. Megint egy csalódás, gondoltam, de végül erőt vettem magamon és beütöttem az általa közölt telefonszámot. A hívott szám nem elérhető. – tudatta a géphang többször is. Harmadnap a nőgyógyászm közl sem géphangon megkérdezte, baj vagy örömhír, amit mondanía kell. Hát baj volt. Terhes lettem. A sráctól, ki mástól? Ő persze, továbbra se jelentkezett. Mellesleg csak akkor esett le, hogy feleslegesen várom a hívását, mert nem tudja a számomat, amire valamiért nem volt kíváncsi. Hisztis napok következtek, bögés, bögés hátán, aztán apám kiszedte belőlem, mi a baj és ki az okozója. A hódító Pelle! – dohogta olvasott emberként. Mivel jó helyen dolgozott, a telefonszám elégnék bizonyult, hogy pillanatok alatt kiderüljön, ki az én emberem. Hát jelenleg árufeltöltő a kínai piacon. Felkeressem? - kérdezte apám vésztijslóan, de kijelenttem, nem akarom látni többet az életben. Ettől megnyugodott és nem is terhelt a címével és nevével. Mellesleg nem Zsolti a neve, hanem Béla. Azért napokon át kijártam a piacra, de nem akadtam rá. Hanem aztán, micsoda véletlen, a váratlan október eleji hőségben barátnőimmal a Dagályban ázalagtunk, amikor felfedeztem az én kékszemű Zsolti-Bélámat. Éppen egy nyilván frissen kiszemelt csajszi vegzált egy letépett fűszállal. Csiklandozta és várta a hatást. A lány egy pillanat alatt oldalt fordult és felnézett. A hirtelen mozdulattól az egyik melle kibukott a melltartóból, nem törődött vele, hanem durván rákiáltott, „húzz innen a pi...ba, te bunkó!” És a szívemet korábban megdobogtató, a méhembe gyereket varázsló kékszemű szótlanul kerekelt oldott. Már csak az hiányzott, hogy visszanéz és kijelenti, ilyen nőt akar feleségül venni. Szerencséjére nem tette. Ha megteszi, utána rohanok, és ott helyben megölöm. – Még jó, hogy nem tetted meg, vettem közbe sebesen, mert mehettem volna börtönlátogatásra. Így viszont gyermekes anyaként köszönhetlek egy repülőtéri váróban. Ugyan! Abortusz lett a vége és az erkölceimmal történő leszámolás. Azt mondtam az előbb, hogy a sportoló csajod egy ribi. Hát esedezem a bocsánatodért. Nem ő, hanem én vagyok ribanc, aki egy elébe kerülő pasinak egy perc alatt szétrakja a lábát.

Hallgattunk egy sort, majd kissé félve a majd következő választól megkérdeztem, hogy ez volt-e az egyetlen egyéjszakás kalandja. Válasza megnyugtató, bár közöm nem volt hozzá. Egyetlen volt, állította, majd ő tudakozódott, mennyire művelem az ilyen éjszakákat. Nem kis büszkeséggel mondtam, ilyen nem történt velem, mert egyszerűen nem vágyom rá. Láttam az arcán, töpreng a válaszon, majd váratlanul megsimogatta a kezemet és csendesen megkérdezte: eszedbe jutott, amikor tinik voltunk, hogy lefeküdjünk egymással? Bocs a kérdésért, hiszen egyszer se próbálkoztá.

- Itt és most bevallom neked, hogy az érettségi után, annak ellenére, hogy úgy tudtam, foglalt voltál azzal az idősebb pasissal, bizony vágytam rád. De nem mertem kimutatni.
- Gyáva kukac! Pedig tényleg megoldásként számba vettem, hogy együtt veszítjük el, aminek el kell veszni. Egyszerű és biztonságos megoldásnak tűnt.

- Akkor ezt elcsesztem.
- Képzeld, anyám az érettségi előtt megkérdezte, hogy mi ketten ugye, már lefeküdtünk? Én persze felháborodva azt mondtam, ugyan már, hogy gondolod? – mire adott egy fogamzásgátló gyógyszert, hogy azonnal vegyem be.
- És hasznát vetted legalább?
- Elkésett vele. Már beszereztem. Ugyanis nem akartam sokáig húzni a dolgot.
- Kimaradtál az életem nagy pillanatából, de ne félj, nekem így is, úgy is „A NÓRA” vagy! – jelentettem ki tényleg őszintén, és közben az órámra sandítottam.
- Szívem! Londonig kellett repülnöm, hogy ..., mondta és átölelt, miközben egymás után sorolták az útirányokat.
- Nem is kérdeztem, hova mész? – kérdeztem elválás közben.
- Haza. Bostonból jöttem, lassan mennem kell. És te?
- Irány Saigon vagyis Ho Shi Min város. Valamiért annyira szeretném látni és most összejön. Főleg, mert talán eljutok Ha Longba, a világ egyik legcsodásabb helyére.
- Jó neked! Szívesen társulnék.
- Tedd meg! – ajánlottam és láttam rajta, meg is tenné.

Elkísértem a Gate 28-hoz, újra megveregettük egymás hátát és elváltunk. Neki kétóránnyira Budapest, nekem 18 Vietnámig. Mint mindig, ezúttal is képtelen voltam aludni a gépen, s állandóan ő, pontosabban ő és az ifjúságunk járt az eszemben. Az évek alatt, amíg nem láttam alig változott, talán testesebbé vált, az érettségiző lány helyébe egy érett nő lépett. Nem tudtam eldönteni, hogy az arcán a fáradtság jelei hagytak nyomot, vagy a részben elmesélt, meg azon túli megpróbáltatások formálták kissé keserűvé. Ugyanakkor az ajkait sokkal szebbnek láttam, mint gyerekszemmel. Dús volt és ívelt. Nedves, bizsergető gyermeki puszijai jutottak eszembe és az, hogy nagyon örültem, amikor kiérdemeltem őket. Szavai most pont úgy pattogtak, mint a suliban, amikor felelésnél ezzel a ritmussal igyekezett elhíttetni felkészültségét. Ruhája, táskája, cipője és azok színei ízlésről és harmóniáról árulkodtak, meg arról a környezetről, ami otthon bizonyára még mindig körülveszi. Röviden megfogalmazva, ő a jól szituált magyar nő típusa. Az első megállóba - Dubai - érkezve, elővettem a mobilt és dobtam neki egy sms-t a régi számára.

ÉN: Szia! Megérkeztél? Remélem, még ez a számod!

NÓRA: Szia! Micsoda meglepetés! Már a fürdőben, álomkórosan. Te?

ÉN: Dubaiban. Látod a fotót? Jó volt találkozni.

NÓRA: Élveztem is. Kár, hogy elmész.

ÉN: Aki elmegy, egyszer visszajön.

NÓRA: Nem mindenki! ... Inkább senki.

ÉN: Én biztosan.

NÓRA: Meglátjuk. Jó utat!

ÉN: Jó pihit.

Balázs és Virág - tandemugrás előtt

Hét órával idősebb az ember, amikor kilép a repülőgépből, s egyből meg is kezdi a helyi és otthoni idő közötti különbség legyőzését, az elkerülhetetlen alváskényszert. Otthonról ez az időzavar abban mutatkozik, hogy a legrosszabb pillanatokban érkezik

telefonhívás. Esetemben is így történt. Az üzenet magyar idő szerint éjjel egy órakor íródott, amikor a Mekong partján éppen reggeliztem.

Nóra: Szia! Remélem megérkeztél.

ÉN: Most ébredtem. Éppen reggelizem.

Nóra: Szia. És egyedül?

ÉN: Most várom a cég tolmácsát.

Nóra: Csinos?

ÉN: Majd kiderül.

Nóra: Képzeld, veled álmodtam.

ÉN: Legalább jó álom volt?

Nóra: Egészen. Nem lenne ellenemre folytatni.

ÉN: Beavatsz a történésbe?

Nóra: Ha jó leszel, és egyszer haza találsz, akkor talán. Szia

Némi késéssel, de csak megérkezett Lan kisasszony, a cég tolmácsa, akit enyhe izgalommal fogadtam, mert francia tudásom elég gyatra, ezért közel sem voltam bizonyos benne, hogy jól megértjük egymást. Fényképről bizonyára felismert, hiszen tétovázás nélkül, arcán kedves mosollyal lépett az asztalomhoz.

- Szia! Lan vagyok, mondta magyarul minden akcentus nélkül.
- Te tudsz magyarul?
- Nem úgy hangzik? Ha nem vagy meglegedve, választhatod a franciát vagy az angolt, mondta és leült mellém.
- Ha már ilyen szerencsés vagyok, maradjunk a magyarnál. De hogyan...
- Gondolod, ha valaki nem néz ki első látásra magyarnak, az nem is tudhat magyarul? Mellesleg mutassam az útlevelemet? Otthon születtem, de most itthon vagyok és tolmácsolok. Vietnamban nehéz magyar tolmácsra akadni.
- Milyen kicsi a világ!

Ezzel a párbeszéddel kezdtük együttműködésünket Lannal, vagyis Orchideával, akit otthon, szóval Budapesten, az egyszerűség kedvéért Virág keresztnévvel anyakönyveztek. Tényleg volt benne valami orchideaszerű, állapítottam meg éppen, amikor pittyent egyet a telefonom. Ő is vette a jelzést, intett, nézzem meg nyugodtan, bizonyára fontos. Az üzenetet Nóra küldte: Légy jó, folytatás izgalmas lesz! Legfeljebb három másodpercet vett igénybe, hogy olvassam, aztán kis grimasszal mutattam, nem lényeges, beszélgethetünk, hiszen ideje tisztázni, mikor s milyen feladatok várnak rám a következő napokban. Pörgő nyelvű kísérlő igazolta, hogy ugyan a helyiek könnyedek, de a hivatalos vendéget igyekeznek kellő mennyiségű feladattal ellátni. Amíg a számomra érthetetlen nevek és tisztségek sorjázak, akikkel majd találkozom, sötét napszemüvegem fedezetében inkább Lan-Orchidea-Virág megjelenésére összpontosítottam, aki magyar divatnak megfelelő ruhában ült velem szemben, feszülő farmer, póló, könnyű kis selyem kardigán a vállára vetve, az átlagtól eltérően nem fekete, hanem barna hajkoronáját a feje tetejére tolt trendi napszemüveg tartotta kordában. Arcára csak néhány lokni terelt árnyékot. Madárcsontú keze már a kézfogásnál is feltűnt, kecses és gondosan ápolt volt, de közel sem erőtlen. Lehet, belém, vagy egyenesen a gondolataimba látott, mert zavarba ejtő mosollyal megkérdezte, ismétlje el a programpontokat, vagy inkább adja át papíron? Persze modern változatban is megtalálom, mert már el is küldte a mobilomra. Az egyébként érdemi beszélgetéstől a figyelmemet más is elterelte, mivel szinte állandóan dörögtek a petárdák és harsogtak az autódudák. Éjjel nappal ez megy itt, kérdeztem

értetlenkedve. Tolmácsom megnyugtatóan, hogy e hangzavar a közeledő Hold Újév sajátos velejárója. Nevetve mesélte, hogy egy magyar televíziós stábnak se volt képes olyan helyszínt találni, ahol a dübörgés nem hallatszik. Mint mondták, művészet lesz megválni a hangot.

- Szeretnéd megismerni, hogyan ünnepeljük az újévet itt Saigonban?
- Nagyon megköszönöm, de petárdát nem robbantanék. És igyekeznék messze kerülni minden hivatalos ünnepséget.
- Ne félj, tárgyalások lesznek, de hivatalos céges partit az ünnepen nem tartanak. Viszont ajánlhatok számos szórakozóhelyet, ahol jól érezheted magad, mert jó zene szól és szépek a lányok.
- Ez utóbbi bizonyára izgalmas lehet, de nem ismerek senkit, egyedül meg...
- Ha beéred a barátaimmal, szívesen elviszlek magammal. Csodálkoznék, ha nem éreznéd jól magát. De, bocsáss meg, itt az idő az indulásra. A cég hivatalosan is fogadni szeretné friss magyar partnerét.

A bemutatkozásra rossz szavam nem lehet, mert a fogadtatás szívélyes volt és érdemi is, hiszen belevágtunk a gyárlátogatásba. Ettől erősen tartottam, mivel az a kép élt bennem, amit a helyi viszonyokat ismerő külkeresek festettek, vagyis, hogy a szocialista országokban már nem használt gépeket és berendezéseket látok majd, és megtapasztalom, hogy a munkaintenzitás meg se közelíti az európaiat. Direktorem a lelkemre is kötötte, alaposan nézzek szét, mert a közös együttműködés alapja, hogy valóban korszerű technikával rendelkezzenek. Nos, ámulva tapasztaltam, az otthonival azonos nivójú eszközpark várja a feladatokat. A fejlesztő laborban pedig ott sorjáznak a legújabb generációs amerikai, japán gépek. További meglepetésként ért, hogy az engem fogadó mérnök csapat tagjai közül nem egy a MIT-en szerzett diplomát. Elismerő szavaimat az ebéd közti szünetekben megosztottam a cég főnökével. Örömmel hallgatta a dicséretet, és nyomban újra töltötte a konyakos poharakat a Martelles üvegből. Mint később kiderült, az italok neve és a felvonultatott üvegek száma jelzés a cég anyagi helyzetére. Összefoglalva, az első nap igazán oldatra sikeredett, és megalapozta üzleti együttműködésünk sikerét, melyhez Virág páratlan állóképessége is kellett, hiszen mindvégig képes volt a szóvirágos vityi mondatokat tömören összefoglalni, ugyanakkor válaszaimat hosszabbra nyújtani, vagyis kellően „fűszerezni”. Az is igaz, szerény személye volt az egyetlen, aki mind végig tökéletesen ura maradt beszélőkéjének, mivel a többiek nyelvét fékezni látszott az ötcsillagos itóka. Magam is éreztem, hogy könnyed lépésekkel érem el szálláshelyemet, a nem túl komfortos, de igazán különleges mekongi hajóhotelt, ahol ledőltem az ágyra és azonnal lelkes pötyögésbe kezdtem.

- Én: Szia, Nóra! Fent vagy?
Nóra: Persze. Kíváncsi voltam, írsz-e?
Én: Láthatod, megteszem.
Nóra: Púder!
Én: Szóval, mit folytathatnánk az álmodban?
Nóra: Csak annyi, jó volt.
Én: Csigázol! Mi volt jó és kinek?
Nóra: Nekem.
Én: Csak neked? Én kimaradtam a jóból?
Nóra: Azt nem láttam.
Én: Látni lehetett volna?

Nóra: Hagyjuk.
 Én: Szófukarság. Bővebben?
 Nóra: Gyerekként a medencében birkózás.
 Én: Eddig valóság, nem álom.
 Nóra: Aztán megcsókoltad a számát.
 Én: Perszem puszilódtunk.
 Nóra: De álmomban azt kérted, fogjam meg a kuka...
 Én: Ilyen bátor voltam akkortájt.
 Nóra: Hát, semmi szégyenlőség.
 Én: Szót fogadtál?
 Nóra: Igen. Jócskán megnőtt.
 Én: A bátorságom?
 Nóra: Hülye vagy.
 Én: OK! De mi történt aztán?
 Nóra: Anyám, hívott uzsizni.
 Én: Várhatott volna vele. Szép voltál akkor is.
 Nóra: A vietnami csajokkal összevetve is?
 Én: Véleményalkotás később. Felhozatal bőséges.
 Nóra: Csak szordínóban!

Virág maga volt a főnyeremény, egy szervező zseni. A hét napra tervezett programot három napba sűrítette, s közben ráadásként megmentett néhány blamától, vagy inkább félreértéstől, amelyek erősen rongálhatták volna a hitelemet. Néha úgy éreztem, nem én tárgyalok, hanem ő, finoman irányítva engem és a partnereket a megegyezés felé. Így minden akadály elhárult a gondmentes újévi bulizás elől. Mint kiderült, az esemény amolyan vietnami-magyar barátság bulivá bővült, mivel a helyszínre hamarosan – állítólag váratlanul! – befutott a magyar kereskedelmi kiküldött és követségünk számos delegáltja. Fülest kapva szép sorjában érkeztek a vietnami ösztöndíjasok is, így a kezdeti többnyelvűséget a magyar váltotta fel. Virág az étterem előtt várt és teljesítette titkos vágyamat, hogy végre láthassam nemzeti viseletükben. A hosszú, testre simuló köntös, hosszú nadrág együttese még légiesebbé tette alakját. Nem túlzás azt állítani, a látványtól valósággal földbe gyökerezett a lábam. Maga volt a káprázat. Tánc közben olyan könnyű volt, hogy szinte a levegőben lépkedve, forogva követte a zene ritmusát. Felszabadultan, önfeledten viselkedett, hiszen nem a tolmács hálás-hálátlan szerepét kellett alakítania, hanem a fiatal nőjét, aki élvezi az elismerő férfitapintásokat. Ugyan csak szófoszlányok értek el hozzám, azért hallottam, hogy a vityi lányokkal rólunk, a magyar férfiakról pletykálnak. Hírünk ellentmondásosnak bizonyult, mert szerintük csupán arra törekszünk, hogy felcsípjük őket, aztán se szó, se beszéd elillanjunk. Tánc közben az egyik ösztöndíjas magyar lány egyenesen felvilágosított, hogy a vegyes házasságok már a rajt pillanatában bukásra ítéltetnek, mert áthidalhatatlan a mentalitásbeli különbség. Vannak azért ellentétes tapasztalatok is, amire Lan-Virág szüleinek házassága a példa, csak hát...- éppen itt tartott, amikor kereskedelmi attasé magával vonzolt, hogy bemutasson a nagykövetnek. Az étterem tetőteraszán persze nem a helyi zene stílusáról beszélgettünk, hanem a valós vietnami lehetőségekről, arról a sajátos „szocializmusról”, ami itt jellemző. Megtudtam, hogy gazdaságirányításukat furcsa kettősség jellemzi, mivel a párt ideológusai a régi idők szellemét szeretnék konzerválni, ám, mint tapasztalhattam, megjelentek az amerikai egyetemeken végzett menedzserek, akik kifinomult módszerekkel képesek kijátszani a pártutasításokat, és egyre meghatározóbb szerephez jutnak az immár nem tiltott magángazdaságban. Példaként hivatkozott az egyik első vietnámi multimilliomosra,

aki a mi itteni ruhakészítő cégünk éléről úgy mellékesen belopta magát a márványbányászatba. Ideje lenne nyomulnunk, pénzt hozni, befektetni, megvenni, aminek eladását engedélyezik. Ha sokáig töketlenkedünk, és változatlanul a ruhaiparral akarunk vitézkedni, akkor hamar kikopunk innen. Jó, hogy éppen ti kezdtetek nyomulni az elektronika-fejlesztéssel, meg szoftverkészítéssel, magyarázta és sok sikert kívánt. Diplomataink még azzal egészítették ki a hallottakat, hogy szerintük valami nagy dobás kellene, ami a helyiekben meglévő szimpátia által felturbózva, amolyan hídfőállást hozhatnánk létre itt Délkelet-Ázsiában. Tanácsolják, legyen nyitott, dicsérjem őket, és igyekezzek személyes kapcsolatokra szert tenni. Megköszöntem véleményüket és erős optimizmust mutatva kijelentettem, mi bizonyosan nem rontjuk majd az árucseré forgalom volumenét. A további beszélgetéstől Virág szabadított meg mondván, egyik barátnője, aki szintén Magyarországon él nélkülözhetetlen információkra vágyik.

- Ne haragudj, de szoktál tévét nézni?
- Nem gyakran, de azért ismerek néhány műsort.
- Jaj, és a Krimiben tudóst nézted véletlenül?
- A krimi vetélkedőt? Annak láttam a döntőjét, sőt, evett a kefe, hogy az autót nem én nyertem.
- De jó! Akkor megmondod, hogy a fiú, vagy a lány játékos nyert? Mert én csak az elődöntőt láttam, és a csajnak szurkoltam, hogy kitalálja, ki a gyilkos.
- Akkor örömet szerezhetek neked, mert övé lett a Mazda.
- De szuper! Nagyon élveztem, ahogy a színészek játszottak, meg a két műsorvezetőt, az Antal Imrét és azt a kimondhatatlan nevűt. Valami Pome...
- Azt hiszem, Pomezsánszki, aki gazdasági műsorokat vezet, böktem ki és nevettem egy jót, hogy a világ másik végén valami magyar vetélkedőről kérdezősködik egy vietnami lány magyar nyelven. Hát, tényleg ilyen kicsi a világ!

Tánc közben Lan-Virág sajnálkozott, hogy ő nem látta a műsort, viszont az érdekelte, vajon Vietnamról láttam-e valamilyen filmet a magyar televízióban. Nos, azonnal áradozni kezdtem egy természetfilmről, amely a Ha Long öböl csodás vidékét mutatta be, s melynek nyomán határoztam el, bármit megteszek, hogy legalább egyszer az életben eljussak oda. Megoldható, hangzott a válasz, amit hittem is meg nem is. Tánc közben tett ígéretek nem arról neveztesek, hogy betartják őket. A valóban szórakoztató, ám fárasztó éjszakát és hajnalt követő koraeste megcsörrent a telefonom.

- Halló, Lan vagyok! Ébren vagy?
- Igen, vagyis most ébredtem.
- Na, akkor kiverem a szemedből az álmot.
- Tényleg? Jó vagy rossz történt?
- Majd eldöntöd melyik. A lényeg, hogy holnap reggel a cégvezető kocsijával háromnapos kirándulásra mehetsz.
- Hova, ha szabad kérdeznem?
- Megsúgtam nekik, hogy álmaid vidéke a Ha Long öböl.
- Te varázsló vagy.
- Mond inkább, hogy táltos!
- Legyen! De mond meg, hogy csak akkor fogadom el, ha te is velem tartasz.

- Meglátjuk, mit tehetek, hangzott a válasz, amelynek hangszínéből nem voltam képes felfedezni, van-e remény a közös utazásra.

Amikor hajnalban dudált a sofőr még csak pitymallott. Vívódtam magamban, hogy kimegyek és valami egészségügyi indokra hivatkozva elküldöm a sofőrt, s majd később Virágnál is kimentem magam, aki még bizonyára alszik. Aztán mégis bepakoltam a csomagtartóba és beültem a pilóta mellé. Már az öv becsatolásánál tartottam, amikor megláttam a hátsó ülésen Virágot. Hát te? Hát én! – hangzott a felettébb tömör és érdemi párbeszéd. Félttem, elveszel egyedül, így engedélyt kaptam rá, hogy elkísérjelek. Remélem, nem veszed zokon, mondta mosolyogva. A visszapillantóból láttam, most sem farmerben jött, hanem talán a kedvemért halványkék Ao daiban tündökölt, és haját két oldalt leeresztve keretbe foglalta az arcát. Üde, alma illatú kölnije betöltötte a kocsit. Hátra jöhetek? Így nehéz beszélgetni, határozta meg kissé alamuszian kérésem indokát. Mivel bólintott, villámsebesen átmásztam az ülésen a hatalmas méretű Toyotában és mellé telepedtem. Oldalról is alaposan megnéztem, amitől zavarba jött, ám, hogy megköszöntem az öltözetét, boldog mosolyt csaltam az arcára. Örülök, hogy tetszem, mondta pirulva és azonnal szabadkozott: „szóval nem azt köszönöm, hogy én tetszem, hanem hogy a ruhám tetszik”. A közjáték után, a több órás zötykölődés kényelmetlenségért kárpótolt a változatos táj szépsége, illetve a kísértő szöveg, amellyel Virág irányította a figyelmemet. Nem tudálékos, amolyan idegenvezetői szöveget nyomott, hanem élményszerűt. Az sem zavarta, hogy gyakran rajta felejtettem a szememet, mondhatni, csodáltam. Tényleg nem terveztem, leginkább automatikus mozdulattal megfogtam a kezét. Nem húzta el, tenyere inkább belesimult az enyémbe. Pár másodperc lehetett csak, de engem boldoggá tett.

A Ha Long öböl még csodálatosabbnak bizonyult, mint a filmen. A nap magasan állt s mivel felszállt a köd, a sziklák valószínűtlen kompozíciókat alkotva tették szinte szürreálisá a látványt. Nagyobb kiránduló hajóval jártuk be az öböl nevezetességeit, miközben Virág Vietnam ősi történetéről mesélt, majd nagyszüleiről ejtett szót, a háború borzalmairól, meg később az átnevelő tábor elviselhetetlen kínjairól. Szépen beszélt, érzelemtől fűtötten, beavatóan, hittel és logikusan. A strandon, ahol megmártózhattunk a tengerben, már csak hagytuk, hogy hasson ránk a különleges környezet és a hangszórókból áradó zene, amelynek ritmusa és dallama ugyan szokatlanul hangzott, de így is a hetvenes évek balatoni „idilljét” idézte meg, melyről annyit hallottam a szüleimtől. Az utolsó délután, naplemente idején, amikor a pára újra ereszkedni kezdett a tengerre és megült a sziklák között, egy kis motorossal indultunk a búcsú kirándulásra. Virág erre az alkalomra tűzpiros Ao daiba öltözött. A ruha mell részét festett színes sárkány díszítette. Nem mondta meg a célt, csak azt, hogy egy különleges sziklaformációhoz tartunk. Valóban nem kellett túl nagy fantázia, hogy a feltároló látvány közepén a csók sziklákat látjuk magunk előtt. A lebukó nap vörös fénybe öltöztette az egész tájat. Szinte vártam, hogy a lágyan ringatózó vitorlás előtt kikel a vízből egy sárkány. A kétfős személyzet magunkra hagyott bennünket és elvonult a hajó tatjába. Virág előttem állt a korlátnál. Nem terveztem, tényleg önkéntelenül cselekedtem, amikor hátulról átöleltem. Nem tiltakozott, hozzám simult, s amikor áthaladt a motoros a két szikla között, csókra nyújtotta az ajkát. Nem volt ez valami szexualitással telt felhívás, sokkal inkább az elmúlt napok meghitt hangulatát hitelesítő gyengéd érintés. A kétlépéses távolság pillanatnyi áthidalása, majd visszaállítása.

A saigoni reptéren az indulásra várva gyakran csengett a telefonom. Cégem vezetői sorra jelentkeztek, hogy azon melegében vonjam meg utazásom egyenlegét. Tömören

válaszoltam, hogy ügyünk sínen van, és úgy érzem, a kimunkált szerződés terveinknek megfelelően készült el. Ígéretet kaptam, hogy részükről már aláírt formában jut el a minisztériumukba, onnan pedig hozzánk. Vagyis, indulhat a közös munka. Közben a kijelzőn egymást követően két üzenet jelent meg. Azonnal pötyögtem is a válaszokat.

Nóra: Front. Éjjel kettő. Nem tudok aludni. Gyere már!

Én: Úton, a gép tartja a menetidőt.

Virág: Szia! Kedves voltál. Köszönöm. Jó hogy itt voltál.

Én: Ha Long feledhetetlen. Köszönet mindenért!

A majd huszonkét órás légi úton alkalmam nyílt átgondolni a Londontól Saigonig, majd az onnan Feriegyig tartó időszakot, találkozásomat a régen látott gyermekkori idollal, aki váratlanul került elő a múlt homályából, hogy rövidnek mondható beszélgetésünk hozományaként visszaköltözzön az életembe. Aztán Virágra gondoltam, akit a sors elém terelt, és aki néhány órája gyengéd csókkal sejtette, akár lehetne helyünk egymás lelkében. Szóval, egyszerre találkozhattam a múlttal és a jelennek és egy jövőbe vezető út lehetőségével. Sajátos idő-paradoxon, amely hamarosan döntésre kényszeríthet. Csupán a logikát figyelembe véve, igazi kihatással az életemre csak Nóra lehetne, hiszen létezésünk keretei azonosak, hasonló modellekre épülnek. A közös emlékek szükségtelenné teszik, hogy hosszas ismerkedjünk egymással, vagyis a rizikófaktor minimális. Alaposan magamba tekintve reptéri dumapartinkat részemről az érzelemmentesség és a kíváncsiság jellemezte. Kirobbanó öröm nem töltött el, az pedig eszembe se jutott, hogy fellobbanjon bennem a gyermekszerelem érzése. Együttérzéssel hallgattam életének „kibeszélt” nagy traumáját, de nem töprengtem rajta, vajon hasonló helyzetben, mit tettem volna. Rajta láttam, hogy régóta szeretett volna erőt meríteni a „kibeszélésből”. E célra tökéletesen megfelelt. Amikor a velem kapcsolatos álmot előhozta, akkor tudatosult bennem, hogy jelenleg a partnerkereséses gyógyulás fázisában tart, s ebben szánna nekem szerepet. E fellobbanás nem indította be a fantáziámat, inkább csak jópofizás szándékával ejtettem szót róla sms-ben.

Bezzeg Lan-Virág! Az ismeretlenségből hirtelen előlépett lány szépsége és személyiségének kisugárzása azonnal rabul ejtett. A valós tények mentén vizsgálva a közösen eltöltött tíz napot, azt mondhatom, hogy a munkában tökéletesen kiegészítettük egymást. Intelligenciáját furcsa helyzetben csillantotta fel, hiszen egy cég alkalmazásában tolmácsolt, így minden joggal elvárhatták tőle, hogy az ő érdekeiket szolgálja. Ugyanakkor tudatában volt, hogy végtére is közös érdekeket szolgál, hiszen mind a két fél kívánta a partnerséget. Mondhatni, két úr szolgájaként teremtett összhangot a felek között. Olykor kifejezetten úgy éreztem, a rábízott feladat ellátása során inkább nekem kedvezett. A magán programok idején pedig testbeszédében azt véltem felfedezni, hogy érdeklődésemet szívesen fogadja, sőt egyre inkább vágyik a figyelmemre. A kettőnk között kialakult harmónia kifejeződése volt a hirtelen jött ölelés és a csók. Hogy ő mit érzett abban a pillanatban, azt nem tudom, mert a visszaút alatt a kocsiban sem születtek további érzelmek által vezérelt pillanatok, inkább visszahúzódtunk saját csigaházunkba. A repülőn azt a két képet, amelyet a Hold újévi bulin, majd a tengerparton készítettem, vagy százszor megnéztem. A diszharmónia valamilyen morzsáját kerestem, de nem találtam. Valóban szépségesnek láttam. A dubai pihenőnél újra indított mobilra tekintve igyekeztem eltalálni, kinek az üzenete érkezik meg először. Nóra jelzésére mérget vettem, a Saigonból érkezőben pedig bizakodtam. És alaposan mellé trafáltam!

Emailon csupán a cégemtől érkezett újabb, összegző üzenet. „Gratulálok, a szerződéstervezet kedvező. Pénteken várunk, addig pihenj. Gyula” Hogy ilyen gyorsan hiteles változatban elkészült kinti munkám eredménye, abban Virág bizonyosan nagy szerepet vállalt, gondoltam. Lehet, azért szorgalmazta főnökeinél a gyors döntést, hogy ezzel is üzenjen. Így nem töprengtem személyes üzenete elmaradásának okáról. Azért, amikor a gép elindult Budapest felé, már bántam, hogy a várakozás alatt, miért nem én küldtem jelet, hogy gondolok rá. Nem baj, ahogy landol a gép Ferihegyen, azonnal írok, határoztam el.

Lan-Virág és az ugróernyő

Gyerekkoromban egyáltalán nem foglalkoztatott, hogy elütök-e valamiben a többiektől. Ha anyámra néztem, úgy gondoltam, hasonlítok rá, de így volt ez apámmal is, holott őt keletázsiai vonásokkal áldott meg az Isten. Hamar hozzászoktam, hogy amolyan csodabogárnak, különlegesnek tartanak, ami hátrányt nem jelentett. Az oviban nem is értettem, miért mosolyognak rám különösen kedvesen a szülők, mondván, milyen édes ez a lányka a ferde szemeivel és kétoldalra font farkocsával. Serdülőként a fiúk eleinte észre se vettek, aztán hatodiktól, amikor már kezdtem női formát ölteni, versenyre keltek egymással, melyikük mutatkozhat velem. A lányok bezzeg értetlenül fogadták, hogy mit esznek rajtam a srácok. Hogy erre a kérdésre legalább magam válaszolhassak, egyre gyakrabban nézegettem magam a tükörben, talán észreveszem a fiúk érdeklődésének okát. Hogy hiúságból tettem? Persze! De nem vergődtem zöldágra, mert semmiben sem láttam szebbnek magam, legfeljebb vékonyabbnak, törékenyebbnek. És igen, a vonásaim és a szemem állása valóban eltért a szokványostól, ám ez önmagában nem lehet a „szépség” kritériuma, hiszen úgy láttam osztálytársnőim közül többen is nagyobb cicivel, kemény popsival és dús ajkakkal dicsekedhettek. Lassan megfogalmazódott bennem az addig nem tudatosult másság érzet. Vagy a különlegesség tudat. Voltak, akik zsigerből rondának tartottak, mások csak azért hajtottak rám, mert különböztem a többi lánytól. Nem egészen értettem, hogy az emberek miért külső jegyek alapján döntenek, ítélnek meg valakit, hiszen én nem csupán a testem vagyok, hanem a lelkem is jellemez, vagy talán az határoz meg leginkább. A fiúkon láttam, egy dolog foglalkoztatja őket, miként lehetnék trófea a számukra. Egyszerűen nem értették, nekem ez a „dolog” szerelem nélkül nem megy. Amikor a gimnáziumi osztálytársaim szembesítettek vele, lassan én vagyok köztük az egyetlen szűz, meglepődtem. Nem éreztem ugyanis, hogy hajtana a vérem kipróbálni a szexet. Egyébként kicsit korábban, tíz évesen egy időre országosan ismert lettem, mert élő televíziós adásban tolmácsoltam egy szorult helyzetben lévő vietnami hölgynek, aki riportban beszélt az életéről. Megható és fontos, nagyon komoly dolgokról beszélt az asszony, amit én szinkronban magyarul mondtam el a nézőknek. Nem túlzás, de ezerszámra kaptam a kedves leveleket. Aztán énekeltem egy tehetségkutatón, ahol leégtem, mert tényleg nem voltam jó. Ráadásul éppen akkoriban látott napvilágos egy vietnamiak által elkövetett bűntény sorozat Budapesten, ezért körbevett valami gyanakvás, ami persze nem nekem, hanem az egyik népemnek szólt, és anyámat is kétségbe ejtette. Nem sokkal később addigi valóban boldog életemnek egy csapásra vége szakadt. Az érettségi évében elvesztettem a szüleimet. Előbb édesanyámat vitte el a kór néhány hét alatt, aztán apám követte őt a sírba. Mivel Magyarországon nem éltek rokonaink, apám utolsó erejével értesítette a saigoni rokonságot, és kérte segítségüket. Szerencsémre a nagykövetség segített, így lezártam a lakásunkat és útnak indultam Saigonba, ahol most élek.

Balázssal a véletlenek sorozata hozott össze. Elég ritkán olvasom a Ha Noi Moi portált, és ez alkalommal a szemem megakadt egy rövidke híren, amely arról tudósított, hogy magyar orvoselektronikai cég jelenik meg Vietnamban. A családom már azt is tudta, hogy partnere magyarul vagy franciául besszélő tolmácsot keres. Kis tanakodás után jelentkeztem és hamar megállapodtunk. Szerencsére a tolmácsoláshoz nem volt szükséges a mérnöki tudás, csak a felsőfokú nyelvismeret. Néhány nap alatt beavattak, mi a feladatunk, és már mehettem is a Mekongon álló hajóhotel reggelizőjébe. A magyar férfi fotójával a kezemben néztem körbe, s mivel a vietnamiak között csupán egyetlen európai férfi ücsörgött a reggelizőasztalnál, megszólítottam. Jó reggelt! Ugye maga a Medtech képviselője? – kérdeztem magyarul, amire felpattant az asztaltól, amely majdnem felborult a gyors mozdulattól. Igen, szia! Azaz bocs, jó reggelt kisasszony, válaszolta talpig zavarban, miközben fölém tornyosult, mivel leglább két fejjel volt magasabb nálam. Megbeszéltük, hogy a tegeződésnél maradunk, és hogy ne fokozzam a zavarát, a tárgyra tértem. Mikor, hol és kivel lesz találkozója, ahol én segítem, hogy mindent megértsen. Ez segített, hiszen azonnal kezdett beavatni az egészségügyi berendezések céljába és működésébe, meg a közös gyártás és eladás lehetőségeibe. Egy kedves, nyílt tekintetű, hozzám képest óriást láttam magam előtt, aki nem nagyon titkolta, hogy kissé elveszettnek érzi magát, és bennem nemcsak tolmácsot, de láthatóan támaszfélét is keres. Orvosi és egyéb részletekre is kitért volna, ám látva az arcomon, hogy elvesztem a fonalat, hirtelen fékezett. Készséggel elismerte, néhány hónapja még neki is újdonság volt, amit itt rám önt, de bizonyára belátom, hogy neki nagyon hihetőnek kell lennie, mert ez az első üzlet, amit rábíztak. A jövője szempontjából fontos lenne számára a siker. Mosolyognom kellett rajta, hogy azonos cipőben járunk, ő az első üzleti úttal, én meg az első hivatalos tolmácsolással. A siker mindkettőnk érdeke, gondoltam éppen, amikor reménykedve felvetette: lehetséges, hogy munka közben mi magyarok összetartsunk? Elnevettem magam. Lám, magyarnak tart, ami számomra nagy dicsőség. Persze, hogy összetartunk, nyugtattam meg, amin felvidulva, immár mosolyogva kifizette a reggelijét és indultunk a cégéhez. Hatalmas léptekkel haladt, én meg szedtem a lábamat, hogy lépést tartsak vele. Közben az járt a fejemben, hogy Balázs vajon tényleg nem vette észre az arcomat, a szemem vágását, netán a bőrszínemet, vagyis kettőnk etnikai különbségét? Szinte már kezdtem sértve érezni magam, hogy különösebb csodálkozás nélkül napirendre tér a látványt illetően, és egyszerűen azt mondja kettőnkéről, hogy „mi magyarok”. Tényleg bizarr dolog a világ e távoli pontján magyarnak lenni, de felemelő. Arra gondoltam, mennyire felbőszített volna, ha ebben a helyzetben hitetlenkedve megbámul, majd jóindulattól mázas arcot vágva kegyesen dicséretben részesít, miszerint egész jól megtanultam az ő// nyelvét. Nos, szerencsére nem így történt. Tett egy jókora lépést, hogy szimpatikussá váljon számomra. A következő lépést az jelentette, hogy a tárgyalások során kiderült, nemcsak egymás szavát, hanem észjárását is értjük, átvettük, nem beszélve azokról a kis jelekről, amelyekkel az ember leginkább Magyarországon találkozik. Igen, így tudatosult bennem, hogy gyakran magyarként viselkedem. A tárgyalások során, amikor láttam értetlenkedő tekintetét, ha vietnami partnerei felemelték a hangjukat, tudatosult bennem, mit érezhet Vietnamban, ahol a hangerő hirtelen változtatása nem a düh vagy méreg jele, ellentétben a „mi szokásainkkal”. Ilyenkor félszavakkal, a hivatalos mondatokba fűzve tompítottam a hatást, és igyekeztem elmagyarázni a másodlagos jelentéseket. Úgy tettem, ahogy az első percekben kérte, magyarokként összetartottunk. Valóban két urat szolgálva egyre erősödött iránta a szimpátiám, és nagyon izgultam, hogy sikeres legyen. Egyben csodáltam is az állóképességét, hiszen

az első néhány nap, olykor nyolc órás tárgyalásai, gyárlátogatásai után se tűnt fáradtnak, miközben én estére holt fáradtan zuhantam ágyba. Foglalkoztatott a személyisége, s talán ezért jöttem rá, hogy valami kettősség feszül benne. A tetteiben erőteljes duzzadó, érett férfi, és a tárgyalások során gyakran tétova fiatalember. Hamar bevallottam magamnak, hogy vevő vagyok erre a kettősségre, s arra még inkább, hogy nyomokban sem fedeztem fel benne az öntelt európai vagy a partnereket lesöpörni szándékozó amerikai. És az örökké nyomulós pasit sem, aki minden nőben leteríthető prédát lát.

Az első, úgymond magán programunkra egy hét után került sor, amikor szabadkozva vacsorázni hívott az eltelt napok lecsengetésére. Azonnal igent mondtam, bár nem tudtam, szerencsés-e ilyen meghívást elfogadni. Este kilenckor a szálloda előtt várt, s amikor meglátott vietnami viseletben, csak némán bámult. Szeme tágra nyílt, elém sietett, kicsit meghajolt, és azt mondta, hogy te milyen szép vagy, Virág! Mosolygós este lett, amelynek során néhány órán át elfelejtettem a rokonaim és a magam szomorúságát. Örültem, hogy finom ételeket eszünk, szép zene szól a különleges vietnami éjszakában. Hosszú idő után jól éreztem magam, mert Balázs kellemes partnernek bizonyult. Egyáltalán nem titkolta, hogy amikor csak teheti, engem néz. Jól esett, sőt vidámmá tett. Ebben a hangulatban természetesnek tűnt, hogy felajánlom, ismerje meg a Hold újévet köszöntő bulinkat. Mond csak, Virág? Ki neked a „mieink” és a „tied”? - kérdezte hirtelen. Azt válaszoltam, hogy Itthon ki más, mint a vietnamiak. Itt az enyéme a vietnamiak, de otthon, Budapesten a mieink a magyarok. Szóval, te egyszerre vagy vietnami és magyar? Igazat adtam neki, hiszen ez számomra magától értetődő. Viszont, amikor Magyarországon, vagyis otthon éltem, el se tudtam képzelni, hogy másutt is lehet létezni, hiszen az a hazám, életem első szavait magyarul ejtettem ki. Aztán apámtól ugyan megtanultam a tiéng Việťet, a vietnami nyelvet, de anyanyelvemet tényleg anyámtól kaptam, méghozzá palóc nyelvjárásban! Máig emlékszem, amikor először vitt magával a felvidéki faluba, ahonnan származott, és megszólaltam palócosan, kacagva csapkodták a térdüket, és azonnal hevesen imádtak. Érdekes, de más okból itthon, Vietnamban is hasonló hatást váltottam ki, amikor nyaranta az itteni rokonaink kacagták magukat halálra, mert „a mi lánykánk azt hiszi, vietnami nyelven beszél, pedig csak olyasféle szavakat mond egymás után”. Vagyis szörnyű kiejtésem miatt alig értették, amit mondtam. Szüleim ugyanis otthon magyarul beszéltek egymással, csak apám szólt hozzám anyanyelvén, amelyen naponta hallottam tőle a meséket, hogy legalább a nyelv zenéje a fülemben maradjon, és ne legyek teljesen elveszett nyaranta. Mert a sulis végeztével már indultunk is Saigonba. Nos, a nyolcadik nyár során már büszkén hordoztak körbe, mert úgy beszéltem, akár ők.

Visszatérve az első magán esténkhez, amelyek az iménti gondolatokat előcsalták belőlem, Balázs a vacsora után megköszönte a találkozást, majd magasból lenézve rám váratlanul kezet csókolt. A tekintete gyengéd volt, igazolta, jól érezte magát velem. Amikor elváltunk ruganyos léptekkel indultam el, mint, aki könnyebb lett az eltelt idő alatt. Képzeli, még szökdécseltem is. Néha visszafordultam, de már nem láttuk egymást. Már amennyiben, ő is visszanézett, amire azért kíváncsi lettem volna. A második randink a holdújévi buli volt, amelynek helyszínén a hangerő és a tömeg nem tette lehetővé az érdemi beszélgetést. Viszont bemutattam őt néhány barátomnak, akik közül a fiúk nem mutattak lelkesedést, sőt, mondhatni, idegenkedve fogadták, míg barátnőim jó szerint egymás karjaiból szedték ki, hogy táncolhassanak vele, vagy az adódó röpké csendben tört franciasággal dumcsizhassanak vele semmiségekről.

Élményüket azonnal meg is osztották velem arról áradozva, milyen különleges érzés a karjaiban lenni tánc közben. Egyikük a „célszemély” jelenlétében nyaggatott, hozzák össze nekik egy randit, és adjak tanácsot, mit érdemes tennie, hogy lefekhessen Balázssal. Nem sieted el a dolgot? – kérdeztem, mire barátnőm tömör választ adott. Nem, mert egyszerűen kell nekem. Borzongok a vágytól! – mondta és közben alétan bámulta Balázst, aki azonnal megkért, fordítsam már neki, amit a lány mond. Hogy némileg tompítsam a dolgot, csak annyit mondtam, hogy sikered van nála. Mond neki, hogy köszönöm, és nagyon csinosnak tartom, de szóba se jöhet, mert nem Ao daiban van, hatalmazott fel a válaszra Balázs. A lány persze azonnal megígérte, kellő időben átöltözik, de a fordítást már a táncparkett felé menve mondhattam el, mivel kezemet fogva a táncparketre vonszolt. A lányoknak tényleg igaza volt, valóban különleges érzés a karjaiban lenni, összegeztem magamban, s nem álltam meg, hogy egy provokatív kérdéssel vallatóra fogjam: valóban csak az öltözéke miatt nem jöhetne szóba a lány újívi ajándékként? - kiabáltam a fülébe, amikor eltáncoltunk a lelkes lány mellett. Válasz helyett hirtelen igencsak szorosan ölelte át a derekam, amit egyáltalán nem bántam. Azt sem, hogy a mellem is az övéhez szorult, s így közelről hallhattam a válaszát: veled jöttem, veled megyek, jelentette ki szigorúra formált arccal. Amikor véget ért a szám, még egy pillanatig fogtuk egymás kezét, majd elengedve az enyémet, bal kezével tett egy mozdulatot az arcom felé. Simogatásnak indult, de megtorpant. Már szinte éreztem, amint ujjai „cirógatnak”, de ez csak vágy maradt. Sajnáltam. Már hajnalodott, amikor egetverő újívi robbanások hangzavarában elindultunk. Elkísérlek, ha szabad, mondta, s láttam rajta a reményt, hogy igent mondok. Megköszöntem, de inkább egyedül megyek, válaszoltam és elköszöntem. Szomorú lett az arca, de nem ellenkezett. Máig nem tudom az okát, miért nem akartam megmutatni, hogy merre lakom. Talán féltem kettesben maradni vele, tartottam a kérdéseitől, de még inkább attól, hogy a hatása alá kerülök. Ezért szaporán szedtem a lábamat, de néhány lépés után csak megfordultam. Láttam, amikor a parkban az iménti barátnőm odafut hozzá, megállnak, valamiről beszélgetnek, és együtt indulnak tovább. Valami fájdalomféle költözött a gyomromba. Gyorsan befordultam a mellékutcába és elvesztettem őket szem elől.

Balázs és Nóra – ernyőellenőrzés ugrás előtt

A lakásomba érve üres jégszekrény fogadott, meg a poros asztal és az ott felejtett mosatlan edények. Zsebemben immár végképp kilehelte a lelkét a repülési üzemmódra állított mobil. Igazán csak annyi erőm maradt, hogy töltésre tegyem, aztán ruhástól az ágyra zuhantam. Nóra üzenetét másnap dél tájban olvastam, miszerint szívesen kijön elé a reptérre. Majd szintén tőle a szemrehányást, hogy elvesztem, majd a határozott tényállítást, amely szerint le se sz...om, és végül az engesztelő „ugyan hívj már fel!”, jelent meg a kijelzőn. Saigon azonban nem adott életjelt magáról, holott a készülék előlapján éppen Virág fényképe virított. Rászántam magam, és Nóra számát tárcsáztam. A köszönés után következő első mondatából megtudtam, hogy csak magammal törődök, még arra sem veszem a fáradságot, hogy válaszoljak az üzenetekre, majd további bűnkét szememre hányta, hogy lám, nekem csak egy múltó pillanat volt a londoni találkozás. Ha teljesen magamnál vagyok, bizonytalanság, hogy megkérdeztem, látjuk-e egymást? A válasz elhangzott, de nem hatolt el a tudatomig, mert ismét elaludtam. Este hétkor a csengő rikoltására ébredtem. Az ajtóban két hatalmas szatyrral Nóra állt. A lendületes belépőt követően epésen megjegyezte, tényleg hasonlatos vagyok a mosott sz...hoz, majd javasolta, a

leghelyesebb, ha megfürdök. Engedelmesen vonultam a zuhany alá. Még szerencse, hogy álló helyzetben nehéz elaludni, pedig erős késztetést éreztem rá. Úgy tűnt, a londoni „kísértet” benyitott a fürdőbe, valamit talán tett-vett, de igazán a kiáltása térített magamhoz. Asztalhoz! Úgy hangzott, mintha anyám mondta volna, ezért beindult bennem a reflex, azonnal elzártam a vizet, és úgy, ahogy voltam, a derekamon körbe tekert törölközővel lehuppantam az asztalhoz. Előtteem komplett sok fogasos estebéd sorjázott, a háziasszonyon csinos kötényke, az egész lakásban illatár. Módosítom: tömény, de tényleg étvágygerjesztő ételszag. Asztali áldás, koccintás Hubertussal, majd gőzölgő húsleves gazdagon, pohár sör, egy-egy töltött paprika, aztán palacsinta. A vacsora hangulatát csak némileg törték meg az akkoriban divatosá váló papírteríték és műanyag eszcájgok. Bocs, de nem tudtam, van-e egyáltalán evőeszközöd, szabadkozott evés közben, hogy az utolsó fogás után kezembe nyomja a hűtött pezsgőt. Durranás, majd a kiáltás következett: Isten hozott! Tényleg meghatódtam, mert ilyen fogadtatásra nem számítottam, főként a „lakásomon”, amelynek címét emlékezetem szerint nem volt szerencsém közölni vele. Anyám hathatós közreműködését sejtettem ez ügyben. A trakta után gazdagabb legénylakások esetében az etikett szerint átvonultunk volna a szalonba a kávé elfogyasztására. E helyett felkínáltam a családi örökséget képező támlás fotelt vagy a gyűrött ágyneművel hivalkodó ágyat. Bruttó negyven négyzetméteremből ennyire telt. A termoszból kortyolt kávé megmentett a megint kísértő alváskórtól, így alkalmam nyílt szemrevételezni Nórát, aki igyekezett röpke szemináriumi formában összefoglalni számomra, ami távollétem idején vele történt. Monológja alatt ismét megállapítottam, hogy a gimnázium óta felettébb energikus bigévé változott. A kávézást követően már teljesen otthon érezve magát, és szinte birtokosi tudattal látott a rendrakáshoz, külön figyelmet szentelve ágyam állapotának. Lelkes segédkezésem közepette az altestemet eladdig jól eltakaró törölköző engedelmeskedett a vonzás törvényének, és a földre hullott.

- De kérem, uram! Nyitányként azonnal meztelenkedni tetszik?
- Bocs! – pironkodtam, és zavaromban csak erős spéttel sikerült a frottírt magam elé kapni, és egyben tudatosítani, hogy életemben először vacsoráztam csupasz felsőtesttel és lábbal. Erre a skandalumra (apám szavával élve) hároméves korom után nem vetemedtem, felnőttként egyenesen lehetetlenségnek véltem. Felöltöznék talán -- motyogtam, mire felállt, és gyanakodva feltette az ésszerű kérdést.
- Van itthon egyáltalán tiszta ruhád és ágyneműd?
- Ott a szekrényben. Balról a fehérnemű, egészen fenn a cihák, lepedők – világosítottam fel, de már hamarabb előkerült a gatyá, ing, farmer és zokni.
- A fürdőben öltözől át, vagy itt helyben? – sorolta a lehetőségeket.
- Szerinted? – kérdeztem immár merészebben, mert valami kis zavar csak átsuhant rajta, sőt némi léket véltem felfedezni a magabiztosságán.
- Kisfiúként akár itt is megteheted, ha visszaestél a gyermekkorunkba.
- Akkor maradjunk a kisfiús helyzetnél! – jelentettem ki, és sietség nélkül kezdtem felvenni az alsónadrágomat. Máig nem értem, miért adtam elő ezt a kéretlen öltözőshowt, vagyis mi volt vele a célom. Tudatosan, bizony Isten nem akartam magamat mutogatni, eszembe sem jutott, hogy ennek a vacsorának a célja némi gyors szex lenne, hiszen igazi vágyat az est eddigi részében változatlanul nem ébresztett bennem Nóra. Igazán csak valami hirtelen ötlettől vezérelve, az atlétatrikó felvétele közben kérdeztem meg:
- Szóval hogy is volt álmodban az a jelenet, ami sajnálatos módon félbe maradt?

- Tényleg fel akarsz öltözni? – kérdezte, majd egyre szűkülő pupillával hozzám lépett, és a gatyámat letolta a földre. Ebben a pillanatban éles hangon megcsörrent a mobilom. Csak egy pillanatra láttam a kivilágosodó displayt a háta mögötti asztalon. Ha Long! - virított rajta nagyméretű betűkkel.

Másnap egyedül maradva újra megnéztem Virág fotóját és röpké üzenetét, meg elindítottam az öbölben készült videót, amin ő értelemszerűen nem szerepel, hiszen a telefont tartotta kézben. A telcsin láttam, Saigonban este hat óra van, gondoltam, feltöltöm a videót, és emlékeztetem, hogy gondolkodok rá. Mellékeltem első levelem is útnak indult.

ÉN: Kézcsókom Ha Long királynőjének!

Virág: Szia, Balázs. Sokáig várattál.

ÉN: Nem mertelek zavarni

Virág: Miért zavarnál?

ÉN: Merre jársz?

Virág: Buszon hazafelé.

ÉN: Gondoltad, hogy elfelejtelek?

Virág: Igen.

ÉN: Olyannak tűntem?

Virág: Minden városban más nő.

ÉN: Ha Long után?

Virág: Mert?

ÉN: Mert megcsókoltál.

Virág: Egy csók, mi az neked?

ÉN: Tényleg semmi...

Virág: Na, látod.

ÉN: Mástól. De a tied hatása nem múlik.

Virág: Majd lecsókolja valaki.

ÉN: Bánnád?

Virág: ???

ÉN: Tudod mit? Nem hagyom.

Virág: Jó duma...hiszi a piszi, aki elhiszi. Megérkeztem. Szép estét.

Ezzel hirtelen ott hagyott a betűüres térben. Ugyan miért törte meg a hangulatot? Valaki megzavarta, vagy megijedt a gondolatsortól? Kérdések, melyek nyomán igyekeztem magam elé képzelni a buszon, látni, amit éppen néz, leszáll és elsétál ismeretlen otthonáig, amely talán hasonlít azokra a házakra, amelyekkel tele a város. De vajon az övé gazdagságot sugall, vagy éppen szegénységet? Szobája az utca felé néz, vagy hasonlóan a női szobákhoz a ház hátsó, védett részében van? Megannyi ismeretlen pont, sokkal több, mint amennyit Saigonban látni engedett. Láttam rajta a tisztaságot, a frissen vasalt ruhákat, a gondosan válogatott kiegészítőket, az ápolt haját és érdeklődő tekintetét. Hallottam kedves tónusú hangját, lenyűgözött, amint a villámnál is sebesebben váltott két nyelv között. Már Vietnamban is eszembe jutott, milyen jó lenne látnom, hogy csak úgy előveszi a ruhát, amiben hozzám jön, vagy gondosan válogat, aztán a tükörben ellenőrzi, vajon milyen hatást válthat ki belőlem vagy másokból? De ennél is jobban érdekelt, miként vélekedett rólam első látásra, aztán, amikor jobban megismertük egymást? És annyira szerettem volna tisztázni közös kirándulásunk körülményeit. Bizonyos csak abban lehettem, hogy a három vidéki nap minden részletét előre megszervezte, még talán azt is, hogy akkor menjen le a nap a csók sziklák között, amikor éppen ott vagyunk. Ha ez a valóság, akkor

tényleg előre elhatározta, hogy ott és akkor csókol meg? Amíg tűnődtem, eszembe jutott, hogy első találkozásunk alkalmával és a hivatalos eseményeken vastag karikagyűrűt viselt, amely még az újévi bulin is az ujján volt, ám Ha Longban már nem viselte. Ha férje van vagy vőlegénye, ugyan mit mondott el neki a kirándulásról? Hogy nem történt semmi különleges? Tényleg, ami történt, az különös? Vagy csak egy pillanatnyi hangulat hozadéka, amolyan kis játékos ajándék? Inkább erre következtettem, hiszen a szállodában töltött utolsó éjszakán nem történt közöttünk semmi más. Mégis, másnap reggel a visszaút során úgy éreztem, nyomot hagytunk egymásban. Kezünk néha összeért, vállunk a kanyarokban egymáshoz szorult, és fecsegés helyett inkább hallgattunk. Tiniként éltem át hasonló élményeket, amikor lehetőségem nyílt választani a csajok között. Most, amikor Nóra alig szállt ki az ágyamból, máris a Lan-Virággal történt csók jelentőségéről fantáziálok, holott nem ígértünk egymásnak sem szerelmet, sem hűséget, csupán engedték, hogy a lelkünkben elültessünk egy csírá, ami tán még gyümölcsöt is hozhat. Már ha ápoljuk. Mondjuk „üzenetesővel”.

Nóra másnap este megjelent, és a magával hozott nagyméretű koffer jelezte, nem újabb látogatásra készül, hanem tartós bentlakásra. Kényelmesen elhelyezkedett a nagy karosszékben, belenézett egy filmbe, majd hozzám bújva közölte, nagyon is jó volt tovább álmodni az álmát, mert a velem történő ébrenlét még jobb is volt az álom során átélnél. Látod, ha korábban engedek a vágyamnak, mennyi kellemetlen pillanattól szabadultunk volna meg, jelentette ki. Egymáshoz kötődő életünkbe egyébként meglehetősen lassan rázódtunk bele. Végző soron amolyan beleszédülés volt inkább, mert Nóra eddigi elfuserált kapcsolatai helyébe keresett egy veszélytelennek mutatkozót. Nem alig ismert alakkal, hanem egy kiszámíthatóan viselkedő baráttal jött össze. Velem nagy rizikót nem vállalt annak ellenére sem, hogy az egymástól távol töltött évek alatti életemről alig volt fogalma. Őt Londonban csak saját története érdekelt, a veszélytelen önfeltárás lehetősége. Kizárt, hogy már ott eszébe jutott, én lehetek a váratlan „gyógyszer” az életében. Ezért tandem vakugrásnak éreztem első éjszakánkat, melynek egyetlen célja a sérülésmentes földet érés volt. Földet érve bizonyára nem csak az én fejemben fordult meg, hogy a kellemes zuhanás magában rejtheti-e a jövő ígértét, a megkönnyebbülést, hogy immár nem szükséges partnereket kajtatni, hiszen itt a kényelmesnek nevezhető megoldás. Jobbat aligha nyújthat más.

Saigoni tárgyalásaim a cégnél nagyot lendítettek a helyzetemen. Elértem, hogy az idős kollégák emberszámba vegyenek, sőt érdekelje őket a véleményem. Virággal a vietnami eladások utógondozása és a jövőbeli együttműködés érdekében gyakran váltunk hivatalos üzenetet lehetetlennek tűnő időpontokban, például hajnali hatkor, mivel ott már javában ebéldő körül járnak, vagyis kéréseim még munkaidőben feldolgozhatók. Nóra ilyenkor minden takarót és párnát a fejére húz, hogy tovább alhasson. Mondd már meg a csajnak, hogy néha ő áldozza fel a hajnalát, ne téged rángasson ki az ágyból, mondta zsörtölődve. Majd szólok, de tudod, az esetek többségében én kérek tőle valamit, nem ő tőlem. Így hajnalaink állandó kísérőjelensége lett az üzenetek érkezését jelző pittyegés. Egy alkalommal Nóra kapta fel a telefont, amelyen megjelent Virág képe. Ez a nő az ügyintéző? Nem semmi bige, igazi ázsiai! Ja! Délkelet-ázsiai magyar - válaszoltam a lehető legszenvtelenebb hangon. Azt nem láthatta, hogy munkahelyi PC-m bekapcsolásakor is ő néz rám emlékeztetően.

Virág annak ellenére gyakran jár az eszemben, hogy Nórával igen rövid idő alatt összeszoktunk. Minden különösebb egyeztetés nélkül egyre több cucca jelent meg a szekrényemben, ahonnan kezdett kiszorítani. Aztán egy alkalommal szóba került, nem ártana nagyobb lakás, hogy pihenhessünk, rendes konyha, méretesebb fürdő. Az ágyról nem is beszélve, mert „életünk végéig csak nem szoronghatunk százhatvan centin”, elmélkedett, amit nyílt üzenetnek vettem, s ennek szellemében közösen fogtunk neki a lakáskeresésnek. Éppen féléves együtt szorongásunk emléknapiján sikerült találni egy lakótelepi két és félszobást lakáscsere megoldással. Már csak a különbszet millióinak előteremtése várt ránk, amiben végül Nóra apja vállalta magára a terhet, aminek egyenes következményeként az új kecót (lakást) a lánya nevére íratta. Egyben az öreg kötött velem egy szerződést, amelyben lánya elismeri, hogy a lakásom eladási árával beszálltam a vételbe. Apa és lánya mindent elintéztek, én csak kapkodtam a fejemet, mert két hét múlva már a kiglancolt újban ébredtem jóhiszemű, jogcím nélküli lakáshasználóként. Röpké önálló életem majd minden relikviája felszámolódott, a szobakonyhából jószerint csak a nagyfotel került át, a többi, közte az anyámtól kapott eszközök, lakásdíszek eltűntek vagy tárolóba száműzettek. Ezt ide tettem, azt oda szánom, majd holnap jön az ember és megcsinálja, hangzott rendszeresen a szöveg a reggelinél hű bizonyítékként, hogy a befészkelés terheit Nóra leveszi a vállamról. Tényleg nagyon praktikusnak mutatkozott, mesterien és ellentmondást nem tűrően tárgyalt a megjelenő iparosokkal és Zsókéval, az anyjával, aki gyakran intette, hogy ne zizegj már annyit, Nórikám. A véletlennek köszönhetően hallottam egy alkalommal, amint valamilyen témával kapcsolatban óvatosan tudakolja a lányától, hogy nem kellene engem is bevonnia a döntésbe? Nos, nem kellett, mert hagytam magam sodortatni az eseményekkel. Végére is szép otthont hoztak létre hatalmas ágygal. Fotelem a szoba főhelyére került – a szerelmes filmeket majd az öledbe bújva nézzük, hangzott a biztatás –, a fürdőt a félszoba integrálásával normális méretűvé növelték pezsgőkáddal felszerelve. Szüleim a terv megszületésekor csak egyetlen költői kérdést tettek fel, meggondoltam-e ezt az egészet? Magát az együttélést Nórával nem tartották rossznak, sőt előre sejthető, kényelem szülte történésnek. Gyerekként is szerették, ha együtt vagyunk, miért ne díjaznák, hogy felnőttként is ezt tesszük. Az ágyat és a kádat felavattuk, kialakítottuk szokásrendünket, vagyis egy pillanat alatt amolyan házasemberi létbe sodródtam. A fotelemből történő páros tévézés volt az egyetlen, ami hamar elvesztette varázsát annak köszönhetően, hogy én a harmonikus-békés szerelmi történeteket kedvelem, míg a „drágám” a domináns hímek uralta történetek rabja, akik kardélre hánynak mindenkit, s végül ágnak döntik az árva, gyenge, ám szédítően szexi nőket, akiket persze gazdaggá is tesznek. A filmeket látva állandóan válaszmra várt, hogy az éppen esedékes női sztár sokkal vagy kevésbé szebb-e nála, legyen szíves eldönteni. Nem kétséges, hogy a nyertes ő volt. E párbeszéd elkerülése érdekében inkább a másik szoba meglétét kihasználva a laptopomat választottam, amely egyszerre teszi lehetővé a filmnézést és a munkát.

Nóra – az ugróernyő karbantartása

Balázssal felújított kapcsolatam origójának azt a bizonyos álmod tarthatom, amelyet Londont követően sms formában lengettem be neki azt erősítve, hogy az elmúlt években végig az eszemben járt. Az álom tartalmát kiszínezve adagoltam és töltöttem meg végül szexuális tartalommal, amikor már elhatároztam, mindent megteszek, hogy egymás mellé tereljem az életünket. Kutatni kezdtem, vajon diákkorunkban valóban eszembe jutott-e, hogy jó lenne szeretkezni vele. Nos, bevallom, London előtt erre

soha nem gondoltam. Igazán csak a reptéri beszélgetésünk során gondolkodtam rajta, mi lenne, ha lefeküdnénk egymással. Testi adottságai emlékeztettek elfuserált kapcsolatom alanyára, talán még sportosabb kivitelben. Aztán az első közös éjszakánk beigazolta, sajnálhatom, hogy nem időben kezdtünk el szeretkezni, mivel igazolódott, hogy aranyos, kezelhető férfire találtam benne, aki igyekszik kedvemre tenni. Pusztán a létével meggyőzött, nem érdemes a fehér lovon erre galoppozó királyfira várnom, elégedjek meg vele, és azzal, amit nyújt. E mellett örömmel veszi, hogy a karmesteri pálca a kezembe kerül, és apámék pénzével végre szabadon dönthetek az életemről. Ha egy Zsolt-féle alakkal állok össze, egy fillért se kaptam volna. Balit viszont anyám féltő együttérzéssel úgy szerette, mintha a fia lenne. Apám ugyanakkor kicsit lesajnálva halvérűnek, ugyanakkor jóra valónak tartotta. Ő talán képes lesz kordában tartani, hercegnőm! – jelentette ki epésen. Megnyugtattam őket, hogy szeretjük egymást, jelentsen is bármit a nyakra-főre hangoztatott szó. Viszonyunk első heteiben talán bele is szerettem, élvezettel néztem a testét, jó volt az illata, és az ágyban meghatóan törekedett, hogy kielégítse a vágyaimat. Gyorsan kialakult közöttünk a szereposztás. Minden téren én diktálom a tempót. Amikor anyám kérdezte, jól vagytok-e egymással, őszintén azt válaszoltam, igen. Apám, aki mindenkinél jobban ismert, azért nyíltan megkérdezte, meddig éred be vele? Halogattam a választ, majd csak kinyögtem, hogy most. És hirtelen eszembe jutott Balázs éppen tegnap elhangzott kérdése, hogy szedek-e fogamzásgátlót, mert ő felelőtlenül lövöldöz és így veszélybe sodorhat. Naná, hogy szedek és szűrésre is járok, te csak lövöldözz nyugodtan, akár gyakrabban, vágtam rá egy lélegzettel. És ha már szóba hozta, rá is vettem a „műveletre”, ami a szokásosnál még jobban is sikerült. A végén kis áltáji bizsergéssel aludtam el, míg ő átvonult a szobájába és leült a számítógépe elé, amelynek emailjeit egy alkalommal merő kíváncsiságból megnéztem. Csupa hivatalos levelezés. A Messengerébe is megpróbáltam belépni, de az jelszót kért.

Balázs – ugráselemzés

A Medtech cég elég szépen beindult. Egyik műszerünk innovációs díjat nyert, amit a Parlamentben vehettünk át, és a hírt felkapta a média. Dicshimnuszokat írtak mérnökeink felkészültségéről, világméreteken is élenjáró fejlesztési eredményeinkről. Azért néhány orgánus amúgy mellékesen a cikkben ekézte a magyar egyetemi oktatást. Professzorunk csak legyintett. Jó, ha tudjátok, a cikket jegyző skribler egy év alatt kikopott tőlünk, ismertette az „újságíró” pályafutását a műszaki tudományokban. Végül is felfigyeltek ránk, s tényleg sorra jelentkeztek az érdeklődők. Sőt két multi szép összegeket lengetett be, állásokat és tanulmányutakat kínáltak az USA-ban, de nem álltunk kötélnek. Vegyétek meg a termékünket, a szoftverjeinket, ha érdekel benneteket! – adtuk meg a választ. Mivel valóban volt úgy félévnyi előnyünk a működtető szoftvereket illetően, elhatároztuk, hogy minden bevételünket a fejlesztésre fordítjuk. Így lett is munka nekem is dögvél, végre mérnöki területen. Szabadidőmnek egy időre annyi, vettem észre, amikor elhatalmasodott rajtam a teljesítménykényszer. Nóra helyeselte a nekiveselkedést, sőt egyenesen büszke lett rám, de nem szűnt meg szemrehányásokkal gyötörni együttléteink rövidülése okán. Munkám nagy része a számítógéphez kötött, a cégnél begubódtam a kis kuckómba, ahol semmi nem vonta el a figyelmemet. A kis paúzok idején, amikor már tűrhetetlenül tele volt a fejem, Messengeren sűrűn megcsöngettem Virág számát. Gyors válaszaiból ítélve örült a hívásoknak, melyekből sajátos rendszer született.

Virág: Még munkában? Régen lejárt a munkaidőd.

Én: Ilyenkor jönnek a legjobb gondolatok.

Virág: A lakásodban elvonják a figyelmedet?

Én: Mások a körülmények.

Virág: Otthoni feladatok?

Én: Persze, de beosztom magamnak. – Hirtelen rájöttem, hogy állandóan első személyben fogalmazva, szánt szándékkal arra utalok, hogy egyedül élek. És ez nem más, mint áztatás, vagy még inkább szimpla hazugság.

Virág: Kicsi a lakásod?

Én: Ha érdekel, majd küldök képet. De előbb nézd a céges munkakuckómat.

Virág: Örömmel várom! – olvastam a választ, mire webkamerámat körbe forgattam, észrevettem, hogy a monitoromon egészalakos képen őt látom talpig kedvenc viseletemben.

Virág: Hát nem irigyellek ebben a kis zugban. De legalább rendet tartasz benne. És jó, én vagyok a displayeden! A kedvemért tettél ki most? (AZ IGAZAT VÁLASZOLD!)

Én: Találkozásunk emlékére ott van mindig.

Virág: Édes vagy, köszönöm.

Másnap kellő előkészítés után a laksásunkról is készítettem néhány képet. Immár a tudatos ámítás jegyében olyan beállításokat választottam, amelyek legénylakás hangulatot árasztanak. Kinek használnék vele, ha Nóra ott virítana az egyik képen? Senkinek. De becsületesebb lenne! – szólalt meg jobbik énem. Nem hallgattam rá. Helyette Virág reakcióját olvastam: A lakásod kedves hely, szép naposnak tűnik. Különösen a hatalmas fotel tetszik. Arra utal, hogy generációk élvezték, amikor beleültek.

Lan-Virág – érzések ugrás előtt

Amikor Balázs elutazott, ürességet éreztem. Már nem várhattam a holnapot, amikor újra találkozunk. Az egymást követő reggeleken az ébredés pillanatában azonnal a telefonért nyúltam, lássam, jött-e tőle üzenet. Lassan rájöttem, hogy ez a parányi display meghatározó szerepet kap az életemben. Napok alatt vált rendező elvvé az üzenetek küldése és fogadása. Az érkezést jelző kis pittyenő hangra a szívem nagy dobbanással válaszolt, és máris áradt bennem az adrenalin. Ha a készülék csendben maradt, azt is jelzésként fogtam fel. Elfelejtett, vagy éppen más nővel tölti az idejét. Persze mentegettem, hiszen rengeteget dolgozik, és hogyan várhatom el egy ilyen csinos pasitól, hogy ne legyen barátnője! Kicsit azért megnyugtattam, hogy a lakásáról küldött képek arról árulkodtak, hogy egyedül él. Azonnal lefotóztam az ágyamat, lássa ő is, olyan keskeny, hogy másnak abban nincs hely. És minden megjegyzés nélkül elküldtem a betegágyas szoba képét is. Kisvártatva aggódva rákérdezett. Ugye nem vagy beteg? Megnyugtattam, hogy erről nincs szó, ám azt nem részleteztem, ki beteg a környezetemben. Aggodalma megerősített benne, hogy izgatja a sorsom, tehát nem vagyok közömbös a számára. Pont úgy, mint ő a számomra, amit azért nem mondhatok el neki. Nem foglalkoztatott, hogy tíz együtt töltött nap elegendő-e két felnőtt számára, hogy érzelmet keltsenek egymásban. Az sem izgatott, hogy ami épült, mert bizony épült, az talán illúzió. És ha illúzió? Annak legalább szép. Végére is mi maradt számomra az illúzió kívül kiszakítva otthonról, más világba költözve, egy beteg férfit ápolva, aki talán soha nem nyeri vissza a tudatát. Az ágya mellett töltött órák alatt hányszor tettem fel magamban a kérdést, igazán szerelmes voltam-e belé,

amikor eljegyzett, vagy csak kiút volt az akkori magányból? Beilleszkedési lehetőség a másik világba és kötődési rendszerbe, valamint a gondtalan életbe, hiszen a férfi, aki belépett az életembe, olyan gazdagságot kínált, amiről nem is álmodhattam. Vágyva a szerelemre hittem el magammal, hogy Kwang rajongása és gyengéd ölelése éppen elegendő a boldogsághoz. Naponta vágytam rá, hogy hamarosan megérkezik a mámor, aztán az oltár elé állunk, és azon az éjszakán felrepülök a magasba, mert a férjem megtanít szárnyalni. Az a férfi, akit naponta látok életfenntartó gépektől körülvéve, s immár pontosan tudom, szó sem lehet szárnyalásról. Pedig akarom a szerelmet, amelyre megértem. És akkor belépett az életembe Balázs. A bemutatkozásnál megfogta a kezemet, és áramütést éreztem. Az első közös magánvacsoránk után máris arról álmodoztam, hogy meghív magához a szállodába, ölelni fog és csókolni, én pedig örömmel adom neki magamat, bűntudat nélkül csalom meg halálos beteg vőlegényemet. De akkor persze nem így történt, és a holdújévi buli hangulatában sem, mert megfutamodtam. Annak ellenére, hogy akkor már táncunk megmutatta, a vonzalom és vágy kölcsönös. Mégis elfutottam a sors elől, és közben elfogott a félelem, hogy cserbenhagyott Balázsom behódol barátnőm nyíltan kifejezett vágyának. Magam elé képzeltem, amint megmutatja Balázsnak, miként szerelmeskednek a vietnami nők. Alig bírtam megvárni a reggelt, hogy felhívjam. Na, mi történt? Sikerült meghódítanod? – kérdeztem úgy mellékesen, közömbös hangon. Ugyan, semmi sem történt, nem kellett nekik. Udvarias volt, és azt mondta, szép vagyok, de mást szeret. Aztán meghajolt és elment. Jaj, de kár, mondtam álszent módon, miközben kiáltozni volt kedvem az örömtől, hiszen itt Saigonban rajtam kívül mást nem szerethet.

A Ha longi három éjszakát egymás melletti szobában töltöttük. Minden folyosói zajra, közeledő lépésre összerezzenem. Reménykedés, ugyanakkor félelem töltött el, hogy bekopog. Meg készítem, hogy legyőzöm önmagam, s ha nem jön, lesz, ami lesz, én megyek át hozzá, hogy mellé bújhassak. Egyik pillanatban elgondoltam, vad leszek, hangos, és olyan magyar szavakat mondok ki, amelyek soha el nem hagyták a számát. Aztán azonnal elvettem, mert az a nő nem én lennék, hiszen egészen másra vágyom, gyengéd beavatásra és feloldódásra egymásban. Ezért ölelt meg a hajón, és én ezért csókoltam meg. Hogy előre elterveztem? Csak szerettem volna, hogy így történjen, mert a szerelem napról napra növekedett a szívemben. Belátom, ez giccses leányregény szöveg amerikai cukormázzal leöntve. Pedig közben gyötör az önmarcangolás, hiszen egy másik férfi menyasszonyaként szeretek bele az én magyar emberembe. Folyton rá gondolva, küzdve érzéseimmel írtam egy hosszú levelet, amelyet egyszer majd elküldök, vagy jobb esetben Budapesten a lakásában, a képen látott nagyfotelben az ölébe ülve felolvasom neki. Lesz, ami lesz.

Nóra – az ugrás előtti pillanat

Amikor Londonból hazafelé tartva a jó kétórás úton végig Balázs járt a fejemben, mert lehetetlennek tartottam, hogy csak a pusztán véletlen sodort össze bennünket. Ezt a sors akarta így jelenlegi helyzetemhez igazítva. Eljött ugyanis az idő, hogy végre lezárjam életem zaklatott időszakát, amelyet a Zsolt-szindróma jellemzett. Egy legkevésbé sem átgondolt, voltaképpen egyéjszakás kaland eredményeként fizikailag és lelkiileg is összetörtem. Főként magamban csalódtam, hiszen úgy tartottam, hogy nem az érzelmek, hanem a tudatosság irányít az életben. Nyerő típus vagy, kisanyám! – hangoztatta apám, bár gyakran figyelmeztetett, hogy olykor előforduló dühkitöréseim

eltéríthetnek a sikertől. Igazat adtam neki, és valóban megkíséreltem, hogy hármat számoljak, amíg „kiverem a balhét”, avagy rossz döntést hozok. Na, ez Zsolti esetében nem így történt. Amikor az abortusz ügyben döntést hoztam, akkor is az érzélem vezérelt. Attól az embertől nem kell a gyermek, határoztam el, és az egész folyamat technikai ügynek, következmények nélküli jelentéktelen rutinműtétnek fogtam fel gyors gyógyulással. A fizikai gyógyulás valóban hamar ment, ám a lelki helyrerázódás még mindig nem zárult le. Nem mondom, hogy az érzelmi vihart követően, annak hatásaként, elvesztettem érdeklődésemet a férfiak iránt. Inkább csak fékeztem a gyakran rám törő vágyat. Ha kedvemre való pasira leltem, azt kutattam, vajon képes-e, olyan hatást kelteni bennem, mint akkor „ő”. Mivel nem voltam ebben biztos, leráztam az illetőt. A langyos kapcsolatra pedig nem vágytam, így utolsó egyetemi éveim alatt nem akadtam reményt keltő partnerre. Apám néhány üzlettársával flörtölgettem, de másodhegedűsi, úgynevezett kitarottil szerepre nem vágytam. A munkában elvégeztem, amit kellett, kihasználtam a megjelenésemben rejlő lehetőséget, megszolgáltam az áramot. Utaztam, jó hírért keltettem apám cégének és az országnak. Csak közben társtalan maradtam. Nos, így szállt le a gépem az USA-ból érkezve Londonban, ahol belefutottunk egymásba Balival. Úgy emlékszik rá, hogy ő fedezett fel a méretes váróban és fixírozott, hogy vegyem észre. Rá hagytam, holott már vagy fél órája felfigyeltem, amint magában ücsörög a padon és vagy tízszer ellenőrzi az útlevelet, a jegyeit, meg mindenféle papírokat. Nem éppen a magabiztosság áradt róla, de ennek ellenére jóképűsége miatt az arra járó nők megnézték maguknak. Így tettem én is, miközben eszembe jutott közös gyermekkorunk és tini világunk, amikor kölcsönösen fedeztük fel a másik nemből rejlő lehetőséget. Azon túl nem tudtam róla semmit. Elnézve ezt a melákot, a távolból is úgy éreztem, amolyan kikötői stég-alkat, mellé lehorgonyozni a hajómat elég jó ötletnek tűnne. Mérete és ereje folytán ígéretes partner lehet akár az ágyban is. Jót derültem rajta, hogy eszembe jutott egy hetedikes „randink”, amelynek fő programja volt a nyelves csók gyakorlása. Elég lendületesen és rámenős élvezettel gyakorolt rajtam. Ha ezt megőrizte, csak össze illünk, gondoltam, és ekkor „összenéztünk”, integettünk és négy egész óránk volt, hogy az eltelt éveket elmeséljük egymásnak. Pontosabban, én kipakoljam az életemet olyan őszinteséggel, ahogy azt gyerekkorunkban tettem. Amikor elváltunk, már egészen bizonyos lettem abban, hogy új szakasz kezdődik kapcsolatunkban, hiszen úgy éreztem, kész élni a lehetőséggel, mert nem kell valakit felrúgnia, hogy együtt legyünk. Már csak rajtam múlik, miként hasznosítom azt a négy órát.

Hazaérve következett az újabb sors vezérelte véletlen. Az utcán ki jön velem szembe majd évtized után, hát az édesanyja! Örvendtünk egymásnak, és elmesélte, Balázs örökölt egy szobakonyhát a nagybácsijától, és oda költözött a Damjanich utca 10-be. Elvégezte a főiskolát, az elektronika és számítástechnika a szakmája és egyedül él. Tudod, Nóri, azt hittem, ti majd összejöttök, mert gyerekként annyira passzoltatok egymáshoz. Szerintem máig te lehetsz az ideálja, de nem állítom, hogy emiatt nincs senkije. Ott helyben az utcán megerősödött bennem, tényleg rá van szükségem, mert veszélyt nem hordoz magában, vele nem ismétlődhet meg a Zsolti-féle történet. Azonnal a gázra léptem, és sms-ek, meg emailok segítségével megérkezéséig igyekeztem melegen tartani a távkapcsolatot.

A közös vacsora ötlete hazaérkezése előtt jutott eszembe. A meglepetés erejével törtem rá, de láttam, hogy végül örül a látogatásnak és a vacsorának. Azt azért nem sejtette, hogy ez alkalomból sokadik fogásként magamat szolgálom fel. Ennek oka,

hogy egyre inkább furdalt a kíváncsiság, milyen érzés lehet szeretkezni vele. Annál is inkább, hogy a küret után nem igazán adtam át magam az élvezetnek. Most, hogy felöltött valami harmóniateremtés halovány ígérete, igyekeztem lelkiileg is felkészülni az élményre. Az általam gondosan előkészített traktával alaposan megleptem. Érezhetően nem tudta hova tenni a helyzetet. Ott szorongtunk egymástól alig egy méterre a lehajtható kis konyhaasztal mellett egymásba rakható műanyag székeken. Én szoknyában, fehér blúzban, ékszerekkel, ő meg a derekán begyűrt vastag törölközőbe bugyolálva csupasz felsőtesttel, mivel a zuhanykabinból rángattam ki a csengetéssel. Valódi abszurd jelenet részesei lettünk. Ha anyja látja együttesünket, először elképed, majd azonnal elzavarja felöltözni. De a fia egyszerűen észre sem vette saját jelmezét, csak hagyta sodortatni magát fogásról fogásra. Azért néhány rejtettnek vélt pillantásából nem volt nehéz levennem, hogy a kelleténél eggyel kisebb méretű cicifix által keltett látvány hangulatemelőnek bizonyult. Persze nem tagadom, hogy rám is hatást gyakoroltak az izmai, különösen a bicepsz, meg a jól kidolgozott hasizom részlete. Már elég régen nem éreztem hasonló erejű késztetést, hogy már evés közben megtapogassam. Alig értem a képzeletjáték végére, amikor spontán teljesülhetett a vágyam. Vízet hozva derekáról ugyanis éppen előttem csúszott le a törölköző, melyet nem sikerül időben elkapnia. A látvány hatására bekattantam. Nem tiltakozott, sőt azonnal késznek mutatkozott a cselekvésre. Nos, ha nem is nagy fantáziával megáldott, de igyekvő és erőteljes, ám nem durva szeretőnek bizonyult. Első közös éjszakánk igazi nagy hozadéka, hogy gyógyuló félben van a lelkem, a testem meg teszi a dolgát. Csak otthon, amikor másnap a hidratáló krémmel ápoltam a testemet, nem Balázs jutott eszembe, hanem újra Zsolti, amint ledönt. Nem! – kiáltottam fel, és sírni kezdtem.

Anyám nem szűnt meg örülni, hogy Balázs visszatért az életembe. Neki szánta a nyugtató szerepet, nekem meg a nagyon is passzoló sürgetőét. A két vérmérséklet majd kiegyenlíti egymást, gondolta, és ebben elméletileg nem tévedett. Örökös tettvágyamon valamit fékezett, míg én ezerrel motiváltam, hogy nyomuljon, kezdeményezzen, hiszen a mai világban e nélkül nem lehet előre jutni. Munkahelyi szekere meg is lódult, lelkesé és törekvővé változott. Sőt, talán túllőhettem a célon, mert valóságos munkakutyává alakult. Mivel én kötetlen munkakörben gyűrtem az ipart, kezdetben elég sokat voltunk otthon, ám az együtt töltött időnk folyamatosan csökkent. Este nyolc előtt ritkán ért haza, s a reggel kilenc már a melóban érte. Míg kezdetben, amolyan beszélgetős pár voltunk, akik megosztják egymással élményeiket és gondjaikat, addig második évünkben már megcsappantak az eszmecserék, vagyis kezdtük egyre inkább kizárni a másikat az életünkéből. Töprengtem az okokon, és sajnálattal állapítottam meg, hogy beszélgetéseink addig voltak igazán élményszerűek és inspirálók, amíg az közös emlékeinket, vagyis a múltat taglaltuk. Arra hamar ráébredtem, hogy az általam favorizált közös tévzés a nagyfotelben múltó program, hiszen műsorválasztásunk igencsak messze esett egymástól. Gondoltam, a színház megteremti a közös élményszerzést, kimozdít otthonról, sőt az élmény újabb beszédtemákat hoz. Sajnos kiderült, alig van darab, amelyik ízlése szerint való. Egészen kibuktam, amikor egy csodás jelenet alatt egyszerűen elaludt. Ennyire hidegen hagyott, kérdeztem a szünetben, mire azt válaszolta, hogy szerinte az egész csak megjátszás volt, semmi köze az élethez. Következő mentsvárként az autózásra tekintettem. Apám egyik leadott céges kocsiját fillérekkért a nevemre íratta. A bátár méretű Audival remek kirándulásokat tettünk, és amikor ráébresztettem, hogy a hátsó ülések izgalmas testi élvezetekre is alkalmasak, adott némi löketet a vágyainak. Szexuális életünket kezdetektől fogva irányítottam, vagy mondjuk, kedvem szerint

„szabályoztam”, ám a mozgalmas éjszakákat a menedzserbetegség tünetei egyre inkább korlátozták. Ha sikerült kedvet csiholni belé, az eredmény leginkább gyatrára sikerül, aminek okát a legújabb éjszakai, hajnali csetelésekben véltem felfedezni. Ja, kérem, a vietnami üzlet mindennél fontosabb. Majd a hétvégén bepótoljuk, vigasztaltam magam, hiszen egyébként változatlanul kedvesnek és gondoskodónak éreztem. Csökkenő libidója az enyémet inkább csak fokozta, és szinte mániákusan vágytam az együttlétekre. Idősebb barátnőm, akinek panaszkodtam, azt mondta, hogy „kicsikém, benned egy úri ribanc veszett el. Neked nem elég egyetlen férfi, lásd már be! Szerezz egy pasit, aki neked tetsző módon kielégít.” Alaposan lebarmoltam, mondván, Balázst szeretem, és nem csalom meg. Hova gondol?

Egy nap valami iratot kerestem apám irodájában, amit csak nem sikerült fellelnem, viszont kezembe akadt a régi, Zsoltiról készült dosszié. Benne valódi neve, lakcíme és telefonszáma. Beleírtam a telefonomba.

Balázs és Virág – ugratógép a kifutópályán

A harmadik világgal folytatott kereskedelem és ipari együttműködés fontosságát a magyar kormány is felismerte, s mivel elég jól futott a szekér, az ipari kamarák ügyes alkuk (vagy mondjuk érdekalapú behódolások) következtében közel kerültek a tűzhöz, így néhány javaslatukat képesek voltak keresztülhajtani. Az egyik reggel a főnököm izgatott hangon telefonált. Képzeld, eszébe jutottunk valakinek az MKIK-nál, és tudakolják, van-e kedvünk részt venni egy délkelet ázsiai üzleti körúton, amely érinti Vietnámot is. Olyan cégeket keresnek, amelyeknek van már működő együttműködése, vagy terveznek ilyet. Bennünket jó példaként meglengetnének. Tudtommal két miniszter is tagja a delegációnak, de ha a pletykáknak hinni lehet, akár a nagyfőnök is csatlakozik út közben a küldöttséghez. Szerinted, vagyunk-e olyan állapotban, hogy nem vallunk szégyent, ha mi leszünk a szóvivők? Hát, izgalmasnak tűnik, mert az új működtető szoftver bevált, a műszer a tegnap befejezett fejlesztéseknek hála, tud néhány további újdonságot, amelyet a konkurencia nem. Ha van pénz az installációra, meg a jól fotózható lányokra, nemcsak a szakemberek figyelhetnek rá. Talán még valami jó sztori is eszünkbe juthat addig. Szóval, mondjak igent? - kérdezte, mire azt válaszoltam, ha a kormány állja a cechet, akkor bizony érdemes, mert csípni fogod Vietnámot. Használj nyugodtan többesszámot, ugyanis ketten mennénk. Végtére is te ismered az ottaniakat, és nem árt, ha megmutatod magad a nemzetközi cégeknek. Mellesleg az érdem a tied, arasd csak le a babért, mondta, és olyan ügybuzgalommal távozott, mintha gépünk azonnal startolna.

Bizony, kellett néhány perc, hogy leessen a tantusz. Itt a lehetőség újra látni Virágot, akit majd két éve csak a csetkamera közvetítésével láthatok. Kedvem lett volna azonnal megírni, hogy hamarosan találkozunk. Aztán úgy döntöttem, kivárom a vásárt a napjára. Jól tettem. Másnap Virág figyelmeztetett, hamarosan levelet kapunk partnerünk új vezérigazgatójától, még hozzá angol nyelven, amelyben gyors változtatásokat kérnek, illetve közlik, hogy nagyobb mérési pontosságot várnak el, mert különben mással szerződnek. Hogy az együttműködés szakmailag erősödjön, felvettek egy angolul és franciául is beszélő mérnököt, aki átveszi tőle a kapcsolattartást.

- Gondolom, sejtet, hogy a cégnél eddig tartott a munkám, mondta Virág kissé keserű hangon.
- Lehetetlen! De...

- Mi az a de, Balázs?
- De ..de...remélhetem, hogy nem tűnsz el, ugye?
- Mekkora számár vagy! Letojom a cégeket. Képzeld, láttam a lányt, aki a helyemre szerződött. Jóval idősebb nálam, csinos, és a MIT-en végzett. Ráadásul valamelyik itteni nagyfejű káder lánya.
- Kit érdekel? Én beérem veled -- mondtam a telefonba, de az eddig zajos vonal hirtelen csendes lett. Gondoltam, csak szakadozik a vonal. Megérte várakozni, mert kissé lassan letöltődve nagy felbontású kép érkezett, amelyen őt láttam földig érő hófehér Ao dai-ban, barna hajában fehér pánttal, kezében kis könyvecskét tartva.
- Micsoda fotó! Káprázatos vagy. Csak valami szomorúságot látok a szemedben. Ugye nincs baj az álláson kívül?
- A bajnál nagyobb az öröm, és most csak ez érdekel. – mondta, amit részben elengedtem a fülem mellett, inkább tovább dicsértem.
- Egyre szebb vagy! Hogyan csinálod?
- Tetszeni szeretnék neked, nincs ebben semmi titok.
- Ennél is jobban?
- Igen. Úgy, hogy elálljon a szavad. Majd meglátod, ha lesz mód, hogy eléd álljak.
- Szeretnék?
- Semmit sem szeretnék jobban, hallottam szavait, és láttam csillogni a szemét.

Összevetve az állókép szomorú tekintetével most az igazi boldogság szólt a hangjából. Már majdnem nekikezdtam, hogy az utazásról szóljak, de erőt vettem magamon, és inkább elbúcsúztam, mondván, valami nagy feladaton dolgozom, amihez sikert kívánt, és csókot küldve kikapcsolta a készülékét. Levelezésünk és beszélgetéseink hangneme azon a napon megváltozott, hiszen eddig az üzleti élet „fedésében” társalogtunk munkáról, míg az követően már egyszerű ismerősként, jó barátként, vagy egymás iránt érzésekkel viszonyuló társaként osztottuk meg életünk némely semleges aktualitásait. Sorainkból, vagy éppen hangunk tónusából, még a kezdő lélekbűvár is pillanatok alatt kideríthetné, éppen milyen érzelmi mélységben vagy magasságban éljük meg a kapcsolatunkat. Én változatlanul kerültem a kényesnek tartott témákat, leginkább az itthoni társas életemről szóló utalásokat. Erősen „cenzúráztam” soraimat, illetve videóbeszélgetésben azonnal témát váltottam, ha úgy éreztem, nem jó irányába tartunk. De éreztem, Virág is hasonló gondokkal küzd, s ezért ír, beszél élvezetes részletezéssel kirándulásairól a Mekong vidékén, az emberekről és a helyi szokásokról. A nagy” elhallgatódsi” közben azért új oldaláról is megismertem, ugyanis kiderült, a neten magyar írók műveit olvassa rendszeresen, melyekről kis esszéket is kerekít. Már csak pár nap volt hátra utazásomig, amikor felhívott. Annyira szeretnék felolvasni neked valamit. Tudsz rá figyelni, kérdezte? Természetesen igennel válaszoltam, csak kis időt kértem, hogy leparkolhassak. Egy verset mondanék el neked, amit Nemes Nagy Ágnes írt. Éjjel találtam rá, és úgy éreztem, helyettem beszél. Nem hosszú, ne félj.

A szomj

„Hogy mondjam el? A szó nem leli számát:
 kimondhatatlan szomj gyötör utánad.
 – Ha húsevő növény lehetne testem,
 belémszívódnál, illatomba estem.
 Enyém lehetne langyos, barna bőröd,

kényes kezed, amivel magad őrzöd,
s mely minden omló végső pillanatban
elmondja: mégis, önmagam maradtam.
Enyém karod, karom fölé hajolva,
enyém hajad villó, fekete tolla,
mely mint a szárny suhan, suhan velem,
hintázó tájon, fénylőn, végtelen.
Magamba innám olvadó husod,
mely sűrű, s édes, mint a trópusok,
és illatod borzongató varázsát,
mely mint a zsurlók, s ősvilági zsályák.
És mind magamba lenge lelkedet
(fejed fölött, mint lampion lebeg),
magamba mind, mohón, elégitetlen,
ha húsevő virág lehetne testem.
– De így? Mi van még? Nem nyugszom sosem.
Szeretsz, szeretlek. Mily reménytelen.”
Nemes Nagy Ágnes

Balázs – saigoni landolás

Üzleti delegációnk gépe Szingapúrból érkezve késő délután szállt le Saigonban. Az egyik kocsit néhány más nem rangos személyiséggel együtt elvitt a szállodába. Titkon reménykedtem, hogy ezúttal is az úszó szállóban adnak szobát, és ráhibáztam. Igaz, ezúttal tágasabbat kaptam, hiába, egy állami vendégnek ez dukál. Azonnal csengett is a mobilom. Főnököm, aki persze a Sheratonban szállt meg, hívott. Szerencséd van, szabad az estéd, közölte, mert a hivatalos fogadásra csak a delegáció vezetői és a diplomaták hivatalosak. Majd a reggeli után találkozunk, hallottam nagy örömmel, hiszen nekiláthattam tervem megvalósításának. Hogy üzleti útra indulok, azt megírtam Virágnak, de az útirányt bezzeg elhallgattam. A recepción megrendeltem 11 szál vörös rózsát, és kértem, legyen kész szépen feldíszítve egy órán belül. Esküdözve tettem ígéretet, hogy már korábban itt lesz. Azonnal beizzítottam a laptopomat, és máris hívtam Virágot Wiberen. Hosszan csörgött, már majdnem kikapcsoltam, amikor végre megjelent az arca a displayen.

- Istenem, drága Bali! Hol vagy éppen? – hallottam Virág hangját.
- Szia, kedvesem. Egy szállodában. Most érkeztem.
- Fárasztó volt az út?
- Nem vészesen. De mondd, te mennyire vagy fáradt?
- Egyáltalán nem! Olvastam. Képzeld, Móricz Hét krajcárját. Torokszorítóan szép. Éppen most fejeztem be.
- Mi lenne, ha most fognád magad, szépen felöltöznél, és, ha még ott ring a Mekongon a szállodahajó, akkor elmennél oda a bejárathoz.
- Ott van, persze, de mit csináljak ott?
- Gondoskodtam egy meglepetésről, amit a távolból intéztem. De feltétlenül személyesen kell átvenned. Máshogy nem lehet.
- Úristen, de kalandos. Hogy fogom megtalálni a meglepetést?
- Ne félj, pontosan leírtalak annak, aki átadja. És tudja a nevedet is. Méghozzá a magyart.

- Jaj, annyira izgulok. De kell egy óra, hogy odaérjek. Majd taxival megyek. És mondd meg annak, aki vár, hogy piros farmer lesz rajtam, fehér blúz, és kék orchideát teszek a hajamba. Jó lesz úgy?
- Remek. Így gondoltam. A biztonság kedvéért elmondom, európai arc lesz, majd megüzenem neki, hogy fekete sort legyen rajta, fehér Nike póló és fekete sportcipő.
- Legszívesebben máris rohannék. Milyen igazságtalan, hogy nem láthatsz. Majd azonnal hívlak telefonon és mindent elmesélek. Istenem, ha nem más adná át, hanem te magad. De ne legyen az ember túl mohó.
- Ne félj. Szuper lesz, mondtam s láttam, hogy felpattan, integet és eltűnik a képről.

Gyorsan lezuhanyoztam, és folyton az órát bámulva úgy öltöztem, miként elmondtam, és már fél óra múlva ott jártam fel s alá a hallban, aztán a hajóhídon meg a mólón, nehogy lekéssem, amikor megérkezik. Tényleg egy óra múlva tűnt fel. Sietősen kiszállt a tuk-tukból, és a szálloda előtt tétován körülnézett. Ekkor a rózsákat a hátam mögé rejtve megindultam feléje. Éppen háttal állt a hajónak, amikor megszólítottam:

- Virág kisasszony? – Hirtelen megpördült, egy pillanatig meredten nézett rám, majd hangosan zokogva a nyakamba ugrott. Úgy szorított magához, mint aki többet el nem ereszt.
- Ez nem lehet, nem lehet. Hogy tehetted? Miért nem szóltál? – Reszkető hangon folytatta a zokogást. A járókelők egy pillanatra megálltak és nézték jelenetet. Néhányan csóválták a fejüket, mások mosolyogva tovább léptek, de volt, aki megtapsolt bennünket. Átérezték, hogy megismételhetetlen pillanat tanúi.
- Ugye, nem ragaszkodsz hozzá, hogy egész este itt álljunk?
- Nem, de mi van a hátad mögött?
- Hát ez! – és átadtam a csokrot, amit ámulva megszagolt, engem elengedve magához ölelte, miközben újra patakokban folyt a könnye.
- És most mi lesz? -- kérdezte halkan.
- Attól függ, mennyire vagy éhes?
- Mire?
- Pont most kezdesz idétlenkedni?
- Oké, akkor bevezethetem Lan-Virágot a szobámba?
- Ha egy másodpercig vársz vele, örökre itt hagylak.

Amikor Balázs megszólalt a hátam mögött a parton, majdnem összeestem. Nem is emlékszem, mit tettem, talán a nyakába ugrottam, vagy nem is tudom. Igazán a szállodai szobájában tértem magamhoz, amint egymást átkarolva nézzük az esti Mekongot. Előttem a szőnyegen heverték a ruháim és a hajamból kihullott, összetaposott orchidea. A falitükrében egészen megriadtam önmagam látványától. Gondosan megalkotott sminkemnek csak nyomai voltak, s azok sem eredeti helyükön, hajam kuszán összevissza lógott. Gyorsan két kézzel összefogtam, mire Bali előkapta a fotómasináját, és arra kért, maradjak így. Kattintott és ennek következtében maradt meg a kép, amelyen meztelenül állok a hatalmas hajóágy előtt az arcomon számomra ismeretlen vonásokkal, boldogság formázta mosollyal. Pillanatkép volt, és Balim ugyan nem profi fotós, de évekkel később egy művész barátunk által digitális trükkökkel átfogalmazott formában megjelent egy kiállításon. A „Varázslat” sikert aratott, amivel

megteremtett engem, Lan-Virágot, aki az öntudatlan és az öntudatos közötti térben éli harmonikus életét.

Az elmúlt két évben sokszor elképzeltem vagy álmodoztam róla, milyen lesz viszontlátni őt, s csak reménykedtem, hogy egyikünkben sem kerülnek túlsúlyba a negatív benyomások. Nos, a valóság mindenben felülmúlta a képzeletemet. A három együtt töltött éjszaka – a hivatalos programok zömét elblicceltem!—a tökéletes harmóniáról szólt, és mindent eldöntött. A kajütben eltöltött éjszakák emlékét az élet bármely pillanatában képes vagyok felidézni, hiszen ma is átélem ezt a teljes feloldódást egymásban. Nincs értelme szavakba foglalni, miként lettem nő, miként adtam át önmagam minden tapasztalat nélkül a gyönyörnek, s miként viszonztam azt. Egyszerűen azonos hullámhosszon élünk azokban az órákban, napokban, ami annak is köszönhető, hogy két kezemet a kezébe véve, végig a szemembe nézve elmondta, miként élte életét tőlem távol. Leírta Nórát, a vele kapcsolatos érzését. Nem tettem fogadalmat, így jogi értelemben szabad vagyok, de készen rá, hogy erkölcsileg is azzá legyek. Téged szeretlek szerelemmel, és amint hazaérek, ezt elmondom Nórának, mondta, és pillanatra sem kételkedtem a szavában. Itt volt az idő, hogy félelmeimet legyőzve átadjam neki azt a leveletem, amit jóval korábban írtam, hogy megszabaduljunk a múlttól, és ne hagyjunk elvarratlan szálakat, hogy valóban tisztán álljunk egymás előtt.

Drága Balázs!

Tisztán látlak magam előtt, ahogy képernyődön olvasod soraimat. Remélem, egyedül vagy, arcod boldog, szemed mosolygós, mert tőlem érkezett a levél annak bizonyítékeként, hogy Ha Long óta örökre beköltöztél a lelkembe. Magyarázatot ne kérj, hiszen az okot magam sem tudom. Egyszerűen megtörtént. Amikor két hosszú év után tőled hallottam újra magyar szavakat, éreztem, csoda történik, folytatódhat magyar életem, amelyet már szinte elsíratam. Híszem, hogy minden isteni akarat szerint történik. Ő vezérelt Téged Saigomba, és engem melléd tolmácsnak. Ő rendelte, hogy megszeresselek. Ugye mondhatom, hogy megszeressük egymást? Tekintetedből, szavaidból kiolvasom a viszonzást, ezért bátran leírom: hiányzol, és képtelen vagyok elfelejteni Téged. Pedig nincs jogom álmovilágot építeni körénk, mert nem vagyok szabad. Kwang menyasszonyaként élek itt nem sokkal azóta, hogy kényszerből Saigomba költöztem. Anyám korai és apám váratlan halálát követően egyedül maradtam, és nem volt más lehetőségem, mint vietnami családomhoz költözni, ahol egy évtizeden át minden nyarat eltöltöttem. Abban az

időben ismertem meg Kwangot, egy nagyon rendes fiút, akivel megszerettük egymást. Egy éve feleségül kért, és újjamra húzta az eljegyzési gyűrűt. Az ő álma és az én sorsom beteljesedett. Biztos jövőt ígért, szeretetet, megbecsülést, jólétet és családot. Hanem egy pillanat tört része alatt minden megváltozott. Eljegyzésünk másnapján súlyos motorbaleset érte. Műtétek sora után, élete végéig ágyhoz kötve, öntudatlan állapotban került ki a kórházból. Menyasszonyaként kötelességem volt, hogy odaadással ápoljam nap, mint nap. Így már tudod, miért küldtem a betegszoba képét, ahol magatehetetlenül tengette napjait. Az eljegyzés itt komoly dolog, a család részévé tett. A tolmácsolás volt az első munka, amit végezhettem, hiszen rokonaim belátták, nem élhetek a világtól elzárva. Így ismertük meg egymást. Szádból lágyan szóltak a magyar szavak, belőlük az otthon szólt. Aztán a táncunk. Fejem éppen a válladig ért, átkaroltál és ringatóztunk a zene ritmusára. Becsuktam a szemem, és megsímogattalak. A mozdulat a csókszíklák között folytatódott és elvezetett a csókunkig. Azóta álmodom ébren és alvás közben, hogy Budapesten úgy sétálok veled, ahogy a szerelmespárok teszik. És szerelemmel csókollak meg újra meg újra. Ugye írsz, és egyszer csak válaszként megírod, mikor érkezik a géped Hanoiba. Ebben a reményben küldöm ölelésemet és csókjaimat. Erősen hínni szeretném, hogy annyit jelentek Neked, mint Te nekem.

Virágod

És most, mi lesz velünk, drágám? – kérdeztem. Amit szeretnél, Bali. Kaptál tőlem utazásod előtt egy fényképet. Csak annyit mondok magyarázatként, hogy itt Vietnamban a gyász színe fehér. Kwang temetésén viseltem a ruhát. Sajnálom szegényt. De halála megadta nekem a szabadságot. Akkor hazajössz? – Ha rám van szükséged otthon, akkor ott a helyem, ahol te vagy.

Virágot magammal vittem a zárófogadásra, ahol szépségével és választékos magyar szavaival hatalmas sikert aratott. Még a miniszter figyelmét is felhívta magára, s mikor megtudta, hogy céges együttműködésünk egyik motorja volt, kérte, ha visszatér Magyarországra, szóljon, mert segítségükre lehetne. A fogadáson készült fotók igazolták, igencsak jól festünk egymás mellett.

Nóra – a súlytalanság pillanatai

Balázs tíznapos hivatalos utazása előtti éjjelre nagy búcsú-nyomot akartam hagyni benne. Szexet terveztem, s alaposan felhergelve magam nekiestem. Volt már rá példa, hogy némi vonakodás után megkapjam, amit elvártam tőle, de ezúttal csődöt mondott a törekvés.

- .
- Ne haragudj, de erre most nincs kedvem. jelentette ki olyan rideg hangon, amelyet még nem hallottam tőle.
- Megundorodtál tőlem? Tettem valami rosszat?
- Nem undorodom. Csak most nincs kedvem, főleg ilyen erőszakosan nincs.
- Van valakid?
- És ha volna?
- Akkor takarodj a lakásomból. Húzz el a kurvádhoz. Rájöhettek volna, ...azok a csetelések, telefonok...

A párbeszéd pontosan így zajlott le, amelynek végén dühödten kapkodtam magamra a ruháimat, majd az ajtót becsapva elrohantam. Mennem kellett, mert ha ott maradok, talán megölöm. Helyette a méltó bosszú jutott eszembe. Úgy éjjel egy óra lehetett, amikor a kocsimban ülve pergetni kezdtem a mobilom névjegyzékét. Megtaláltam a Kékszemű számát. Felhívtam. Négy csengés után felvette, és az eredeti nevét mondván szólt bele a készülékbe.

- Halló! Ki vagy?
- Annaméri.
- Annaméri...te...honnán a francból kerülsz elő?
- A francos múltadból. Én vagyok az, akit feleségül akartál venni, mert az ilyen nőket szereted.
- Téged?...Ja...igen.
- Engem. Pontosabban engem is.
- Honnan tudod a számomat?
- Ne játsszunk kérdezz-feleleket. Fel akarok menni hozzád!
- Éjszaka, csak úgy?
- Csak úgy!
- Azt se tudod, hol lakom.
- Peched van. Itt állok a ház előtt. Nyomd meg a gombot. Nem szobrozok itt kinn.

Vagy azt akarod, hogy addig rugdossam a kaput, amíg méltóztatsz lefáradni?

Az épületes eszmecsere végén irány az ötödik emelet. Amíg a lift csattogva haladt, képtelen voltam eldönteni, méregből teszem-e, amit tenni fogok, vagy csak a bosszúvágy hajt. Egyszerre megbosszulni a balatoni nyarat és az azt követő időszakot, meg Balázst. Az elcsábításomat és elutasításomat egyszerre. A hosszú folyosó utolsó ajtaja volt a Kékszeműé. Nem kopogtam, hanem belerúgtam az ajtóba, amely a dörrenést követően azonnal kinyílt. A Kékszemű ócska pizsamában, mezítláb állt az előszobában, s olyan pitiáner alaknak tűnt, hogy lehetetlennek éreztem, ő volt az elementáris élmény és szenvedés okozója. Ha végre egyszer az eszemre hallgatok, már fordulok is vissza. Ettől a szálnalmas alaktól várom, hogy újra csodát tegyen? Tényleg ő az, akivel édes a bosszú, mert különb Balázsnál? Kérdések, amelyekre akkor kerültem a választ. Helyette toltam magam előtt be a szobába. Hangosan ment a tévé, valami film, de nem figyeltem rá. A fal mellett lehajtható kanapé, párna és gyűrött lepedő. Mindenütt sivárság, igénytelenség. A fürdőszoba ajtajára akasztott fogason aranygombos, puccos blézer és nadrág. A fehér ing egy vállfán lógott. Kényszerítettem magam, hogy vágyakozzam az érintésére, de igazi vágy helyett a helyzet csak fokozódó agresszivitást váltott ki belőlem. Voltaképpen riadtan

vonakodott, s egyre azt makogta, hogy mit akarok tőle. Ismétlést akarok, mondtam, de most én diktálok, s ezzel hanyatt lelöktem az ágyra.

- Kérlek, hagyj. Ez így nem megy.
- Te se kérdezted Füreden, mi megy és hogyan. Mégis ment.
- De az más volt.
- Miben más? Hogy akkor te vetkőztettél és nyomtál a dikóra?
- De te is akartad, még élvezted is.
- Talán majd te is fogod.

Rajta is láttam, hogy küzd a testével, valamilyen szinten fékezi magát, hiszen verekedésbe torkollhatott volna az egész akció. Talán úgy, ahogy ott a koszlott üdülőben kellett volna tennem, rúgni, harapni, hogy bármi áron elkerüljem az aktust. De voltam olyan barom, hogy engedtem neki, és ráadásul még tényleg unikális élményként éltem meg. Hát most ezt nem engedem meg neki! Ezt nem felejtí el, az biztos.

- Mi az, kisfiú? Nem tudsz uralkodni magadon?
- Szemét vagy, te rohadék kurva! – vágta a fejemhez.
- Csak nem jöttél ki a gyakorlatból kedvesem?
- Te teljesen meg vagy húzatva.
- Az lehet, de takarodj a fűdőbe, és tiszta légy, ajánlom, mondtam egy domina hanghordozásával. Vonakodva, de rászánta magát és kiment, majd megeresztette a vizet. Kinyitottam a frizsidert, amelyben egy üveg konyak árválkodott. Vizespohárba töltöttem belőle, s amikor alsógatyába „öltözötten” visszajött, eléje raktam.
- Idd meg! Talán használ. Kényszeredetten bólintott, ledöntötte az egészet. Meredt szemmel nézte, amint alul levetkőztem. Felül is vedd le, látni akarom a melleidet is. Te csak ne akarj semmit, hanem lássam, mit tudsz. Kézbe vettem, amit kellett, de nem ezt akarta. „Azt” nem kapta meg. Majd a végén, ha jó kisfiú leszel, világosítottam fel, és nem álltam meg. Amíg csak bírta, kergettem egyik élvezetből a másikba. Aztán már szinte könyörgött, hagyjam békén, majd elaludt. Felöltöztem és távozás előtt felráztam.

↳ Drágám, azt hittem, hogy te leszel számomra az ideális férj, de ha az első napon nem bírod a strapát, akkor, mi lesz később? Ha véletlenül telefonálni szeretnél, most ne hívj egy ideig, mert külföldön leszek, igyekeztem utánózni a hangját.

Csak bámult rám. Hazaérve ledőltem a dupla ágyunkra és elaludtam. Kölcsönkenyér visszajár, jutott eszembe a mondás. Nos visszakaptam a kölcsönkenyeret, oltotta az éhségemet, de elvette az étvágyamat. Itt maradtam a bosszúmmal, és a vággyal, hogy egyszer legyen normális életem.

Ejtőernyős oktató a tandemugrásról:

„Az ejtőernyős tandemugrásban nélkülözhetetlen az egyik fél tapasztalata és a másik bizalma. A 4000 méterről indított ugrás célja a közel egy percnyi szabadesés élményének megélése és a közös talajfogás. A visszacsöppenés a földi valóságba.”

A FORGÓAJTÓ DINAMIKÁJA

„A szerelem alapján különbözik a piaci adásvételtől. A piaci vevő annak örül, amit vásárolt. A szerelmes ezzel szemben nemcsak annak örül, hogy kapott valamit, hanem annak is, hogy adhatott. A szerelmes boldogsága akkor teljes, ha önmaga a másik boldogságában tükröződik. Úgy látszik, az ember természetéhez tartozik, hogy önmagát csak úgy képes kiteljesíteni, ha belenő mások életébe.”

(Zörgő Benjámin: A szerelemről – a pszichológia nyelvén/Korunk E...76-1785)

Kőhádi Ervin a hatvanas évek derekán érezte úgy, hogy betelt a pohár, nincs értelme tovább élni a magyar kilátástalanságban. Rokonlátogatási céllal útlevelért folyamodott, s legnagyobb meglepetésére a BM Útlevel Osztály arról értesítette, hogy átveheti a kék színben pompázó úti okmányt, amely 30 nap tartózkodást engedélyez számára a ködös Albionban. A passzushoz járó pénz két napra se elegendő, de csak kitart Londonig a háromszor két szelet kenyér közé szorított felvágottal és zöldpaprikával. Jól számított, mert az átkelőhajóra várva már csak a vészhelyzeti, egyes pletykák szerint marhavérből készülő Sportszelet biztosította a túlélést. A dokkban még alig fodrozódott a víz, ám kiérve a nyílt vízre a méretes Ferry Boat vad dülöngéléssel szelte a habokat Dower felé. Ervin, hogy múlassa az időt és elterelje figyelmét háborgó gyomráról a fedélközbe szorul tömeget vizslatta. Ennyi csúnya nőt egy helyen életében nem látott, állapította meg. Elmékedését a rátörő tengeribetegség szakította meg, hiszen sietősen a nyitott fedélzet korlátját vette célba, hogy a kellő pillanatban a tengerbe küldhesse a csokoládé maradékát.

A híres fehér sziklák váratlanul bontakoztak ki a szürke felhőkből. Túléltem, gondolta, annak ellenére, hogy az angol szárazföld, a határőr és vámos úgy dülöngéltek előtte, miként a hajópadló. Mire a szükséges pecsét a megfelelő helyen landolt útlevelében, lassan megnyugodott. Immár biztosabb lépésekkel fedezte fel a Londonba tartó vonatszerelvényt, melynek kupéjába érve elfogta a nyugalanság. A diszkrét félhomály, a süppedő ülések, a tiszta fejtámla és a kellemes illat, a nesztelen léptekkel közlekedő kalauz azt sugallta, eltévedt, és hamarosan kiűzetik a kupéból és valahol a folyosón kap majd helyet. Az egyenruhás „hatóság” azonban udvariasan megnyugtatta, nincs miért elinalni a helyéről. A patika tisztaságú vécében dolga végeztével gondolt először arra, milyen jövőt rejteget számára London. Eddig otthon harmadosztályú hely járt neki, s íme, máris II. osztályig vitte. Egy nap elegendő volt tehát az ugrásra. Mi jöhet még?

Micsoda színjátékot adtunk elő, amikor útra keltem – mesélte sok évtizeddel később második feleségének --, hiszen bár két útra szolt a jegyem, bizony, eszembe se jutott élni a visszaút lehetőségével. Bizony one-way ticket volt a javából, a disszidálás első lépcsőfoka. Akkoriban így nevezték, ha az ember örökre távozik a hazájából. Csak anyám és apám tudták, mire készülök. Így a nagyszülők örvendeztek, hogy legalább én kis időre kiszabadulok a kommunizmusból. Díjazták, hogy a nyaralás miatt

magánúton angolul tanulok, pénzt dugtak a zsebembe, járkak gyakrabban angolra, hogy majd el ne vesszek Albionban. A barátaim meg azért irigykedtek, hogy a nagynéném Londonban él. Egyikük focizás közben odasúgta, eszembe ne jusson hazajönni. Felháborodva neveztem hülyének, de szerintem átlátott rajtam. Jött volna ő is, meg még nagyon sokan. Annak ellenére is, hogy felvettek bennünket főiskolára és letudtuk az egy év katonai szolgálatot. Az utolsó hetekben már mindent úgy néztem meg magam körül, hogy talán utoljára látom. Az utolsó éjjelt mind a négyen végig bögtük. Rendkívül praktikus apám egy ponton megfogalmazta aggályát, hogy majd nem ismerem meg a húgát, Magdát, vagyis a nagynénémet, akit alig hatéves koromban láttam utoljára. Hogy elősegítse a felismerést azonnal szolgált egy ősrégi fényképpel. Nagy segítséget nem jelentett, de bíztam a megérzésben. Végül, elalvás előtt még megfogadtam, nem csinálók örültséget, s ha nem tetszik a nyugati világ, azonnal visszajövök. Kértem, ne kísérjenek ki a Keletibe.

Nénikém Londonban ódivatú, enyhén naftalin illatú télikabátban állt a pályaudvar peronján. Ő volt az egyetlen, aki nyakát nyújtogatva, tétova arccal pásztázta az érkezőket, hogy aztán határozottan meginduljon felém, s már vagy tíz méterről kiabálja: Istenem, Ervinkém, hát nem megjöttél? Megölelt és azonnal megjegyezte: jé, de ismerős a kabátod, ez a Francié volt a háború után. Remek, ahogy rád igazította a szabó. Ebben nem fázol majd, legfeljebb amerikainak néznek, mert itt ilyet nem hord senki, mondta biztatóan, és azonnal a metrójelárához terelt. Nem kocsival megyünk, kérdeztem gyanakodva. Mi Jacekkel nem tartunk kocsit, drága lenne meg felesleges. A Metró a legjobb, elvisz mindenhová, majd meglátod. Hát megláttam. Ealingre, ahol a férjével laktak alig órácskát tartott a három átszállásos út. A csattogó, dübörgő szerelvény csak arra adott lehetőséget, hogy az állomásokon töltött perc alatt megkíséreljük túlkiabálni a tömeget. Amikor végre a felszínre értünk lecsapott az ónos eső és a szürkesség uralta a látványt, meg az egymásra kísértetiesen hasonlító kis emeletes házak végtelennek tűnő sora. Az egyiknél megálltunk. Itt lakunk, mondta a nénikém és beteretelt a típus-előkertbe, majd a típusajtón át a típuselőszobába. A sárga fotelból felállt egy még nálam is magasabb, kesehajú férfi. Ő volt Jacek, a lengyel férj, a hajdan gazdag és előkelő család sarja. Kézfogása kimért volt és erőteljes, egyenesen a szemembe nézett és nehezen formált magyar szavakkal köszöntött. Isten hozott nálunk, mondta, s már hozta is a forró teát, amit sajnós szemernyi cukorral sem dúsítottak, aminek okát is ismertették. Az angolok szerint a cukor elveszi a „tíii” aromáját. Ha marja a gyomrod, vegyél ebből a finom kekszből, mondta néném biztatóan! Mivel láthatóan ez sem segített, hát némi eredeti lengyel vodkával nyugtathattam meg háborgó gyomromat és készülődhettem a korai lefekvéshez. Mellesleg egyre úgy éreztem, kint az utcán melegebb volt, mint itt a lakásban. A lakás feltérképezését imitálva somfordáltam a radiátorhoz. Hideg volt, akár a jég. Örömmel vettem, hogy a már előkészített ágyamon három pléd is hívogatott. Aludj jól, fiam, de előbb nézd meg a szoba mind a négy sarkát, a babona szerint segít a zavartalan alvásban. De, jó hogy eszembe jut, itt egy marék egy Pennys, ha fáznál, dobáld be ebbe az automatába, akkor tíz percig fűt a radiátor.

Reggel azzal bővítettem ismereteimet, hogy nincs értelme vastagon megvajazni a kenyérnek nevezett száraz valamit, mert az felettébb egészségtelen. Ebédnél pedig rájöhettem, hogy húsból egy szelet jár mindenkinek és a repeta errefelé ismeretlen. Tényszerűen megállapítottam, hogy elszármazott rokonaim cseppet sem bírnak olyan vonásokkal, amelyek a burzsujokat jellemzik a tankönyvek szerint. Mi több szégyenszemre máris a hasonlítgatásnál tartottam, mi jobb otthon, mint itt és fordítva. Az otthoni paplan jobb megoldásnak tűnt a három pokrócnál, viszont a bűdös olajkályhát legyőzte a pénzbedobós gázkályha. A Tate Galery, a British Muzeum és a

Tower pedig magasan verte a Szépművészetit, igaz szégyenszemre ez utóbbiban jóval kevesebb időt töltöttem el, mint Londonban a három jelzett helyszínen.

Mr. Erwin Stonebacknak, alias Kőhátnak (egy ideig finomkodva Kőháthyként írtam be a jelenléti ívekre a helyi magyar közösség, kiemelten persze a nemesség évkönyvébe), vagyis szerény személyemnek, hét egész esztendőbe került, hogy a Brit Nemzetközösség teljes jogú tagjává emeljenek, és apró bérelt lakásában olyan meleget vagy éppen hideg állítsak elő, amilyenre éppen vágytam. Hol volt már az idő, amikor tanácstalanul bolyongtam a metróállomások rengetegében, mivel időközben rájöttem mégis csak kényelmesebb a saját bőrülésen ülni, mint ázottkutya szagú emberek között járni a metróalagutakat. Eleinte feszélyezett, hogy szörnyű akcentusom miatt körbe röhögnek, de a polák kőfaragók se Shakespeare nyelvi fordulatait használták, ezért e téren sem tűntem ki közülük. Még a lengyeleket durván leszóló vicceket is magamra vettem. (Máig nem pontosan értem, az angol, de még inkább az amerikai viccekben miért éppen lengyel a hülye, buta, bugris.) Amúgy a cégtulajdonos mester világháborús hősként vált angollá, bár lélekben megmaradt poláknak és művésznek. Annak idején Varsóban szobrásznak tanult, és véletlenül sem gondolt rá, hogy szülővárosát síkvidékké formálják a „friccek”, s neki menekülnie kell. Továbbá álmaiban sem reménykedhetett, hogy móresre taníthatja őket, pedig így esett. Botcsinálta bombavetőként alkalmi nyílt bombákat szórni a rohadt niemckyre Drezda fölé. Érzett némi elégtételt, de az öldöklést valahogy nem szerette. Később elmesélte, egy alkalommal a kiejthetetlen magyar városra, valami „Biały zamek” is jutott volna bomba, de azt inkább szántóföldre dobták le, ott kárt nem okozhat emberi életben. Mert csak ezeknek a briteknek juthat eszükbe, hogy az ember a testvéreit bombázza át a túlvilágra. Amikor itt tartott, azonnal innunk kellett, ezúttal mézes vodkát a túlélésre és az örök barátságra. Egyébként tényleg azért vett maga mellé, mert először is węgierski vagyok, másrészt meg gyűlölöm a komcsikat, amit túlzásnak éreztem, mert nem gyűlölök senkit, viszont uralmuk alatt élni cseppet sem élveztem. Igazat megvallva, pan Maciej szimpátiától vezérelve, amolyan mindenesként használt, hol teherautót pakoltam, hol a fürdőket tartottam karban vagy éppen a különböző helyszíneken állványt építettem. De akkor se neheztelt, ha éppen órákon át bámulom, amint egy kötömbből vésője és kalapácsa nyomán előkerül az emberi alak. Közben a művészetről beszélt, a lengyel lélekről, vagy engem faggatott a jelenkori kommunizmus igazi arcáról, amit szerencséjére nem ismerhetett. Kevés az neked, fiam, amit csinálsz, többre lennél hivatott, mondta és biztatott, verd egy kicsit a követ, fiacskám, nem ördögösség az, elég jó nagy markod van, a szemed is éles, hát jó kőfaragó lehetnél. De mindkettőnk számára hamar kiderült, én bizony nem látom a kőben megbúvó lehetőséget, így nincs sanszom azt előcsalogatni. Bár építési konjunktúra volt abban az időben, munkaadóm eléggé élhetetlennek bizonyult. Megrendelést csak akkor fogadott el, ha az kedvére valónak bizonyult, és hozzá még a megrendelő szimpatikusnak is tűnt. Ilyenkor még vékonyabban fogott a tolla, mondván, neki megtiszteltetés, hogy rá bízzák a feladatot.

- Mester! Már megbocsátson, de ez a munka nem száz Fontos, hanem sokezer Fontos. Azt akarja, hogy madárnak nézzék?
- Madárnak? Nem is értelek, fiam. Ez valami magyar mondás?
- Az! De engedje meg, hogy egyszer én mondjak valami árat maga helyett. Kevesebb biztos nem lesz annál, amire gondol, mondtam. Pan Maciej bólintott, majd óvatosan hozzáfűzte:

- Csak nehogy elhajtsd őket! Az izgalmas munka a jó munka, a többit vigyék a kóklerekhez.
- Ha egyszer rám bízza, majd kiderül.

Maciej bátyám kötélnek állt, mert valóban kedvelt engem, a węgierski chłopiec-et, ami hangzásában a magyar „krapekot” juttatta eszembe. Hamarosan látta, tényleg felismerem, hol érdemes alapanyagot vásárolni, szerszámot beszerezni, sőt szorgalmasan járva az országot, olyan megrendelőkre lelni, akik eddig nem is gondoltak rá, hogy rossz állapotú hajlékukat eredeti formájában helyreállítsák. Így lett részem benne, hogy a szerény kőfaragó műhely alig három év alatt sokszorosára nőtt, hogy győzze teljesíteni a megrendeléseket. Neves szobrászok, építőművészek, lakberendezők és klasszikus anyagokat gyártó manufaktúrák csatlakoztak hozzánk, miáltal lassan híressé váltunk, megjelentünk a művészeti biennálékon, sőt már a restaurálással foglalkozó tudományos szimpóziumokra külön meghívtak bennünket. Ezek egyikén megismertem G. Piroskát, az 56-ban kivándorolt magyarság megbecsült alakját, akinek révén bekerültem a nemzetközi „jó társaságba”.

- Krapek fiam! Aztán le ne tagadd, hogy a Granitart Ltd. lengyel ám, nem pedig magyar, mondta nevetve.
- Ilyen eszembe se jutna, bátyám, hiszen amúgy is már mindenki azt hiszi, lengyel vagyok. Ki se mászom a maga köreiből, tódítottam somolyogva.
- Ha már itt tartunk, akkor van veled egy tervem. Tudom, van rendes családotd, apád, anyád, nővéred, ellenben nekem nincs senkim. A jó germánok gondoskodtak róla, hogy az enyéim közül csak ketten éljék túl a háborút. Aztán az oroszok és szálláscsinálók kötelességüknek tartották, hogy befejezzék a művet. Szibéria elnyelte maradék két unokatestvéremet. Arra gondoltam, hogy először is beveszlek a cégbe, és egyben az örökösömmé teszek.
- Méltó vagyok én erre? – kérdeztem meghiúsultan.
- Bízd rám, hogy eldöntsem! És mivel eldöntöttem, ez már „fakt”.

Érdekes módon angol nyelvterületen a lengyel nevekkkel még csak boldogultak, de a magyar nevekbe beletört a bicskájuk. „Örwenné” válni már a második napon sikerült, de a Kohati „átirat” felettébb lehangolónak tűnt. A brit karrierhez alkalmasabb név kell, gondoltam, és így lettem hivatalosan Erwin Stoneback, ami legalább egyértelműen utalt az általam vitt businessre, és volt némi patinája, ráadásul könnyen megjegyezhető és kimondható a világ bármely pontján. Maciej mesternek az egész névcsere ügylet nem tetszett, sőt nem is értette az okot, ám végül azért megbékélt. Tudod, fiacskám, még mindig jobb, mint ha Stonehengere angolosítottál volna, amivel pofátlansági világcsúcsot állíthattál volna fel. Azon már nem akadt fenn, hogy első céges angol névjegyemen végül a relationship manager szerepelt. Igaz, előtte könnyesre nevette magát, mert nekem igazán a liaison director tetszett. Chłopiec, ugye jól tudod, hogy erről nem a tisztességes üzlet, hanem valami erkölcstelen kapcsolat jut mindenki eszébe. Na, a kőben nincs erkölcstelenség, tehát felejtsd el. Ha tetszik, legyél sales director, azt eleve nagyra tartják. Mivel ezen átestünk, volt már kimondható, angolos nevem, meg rangom, jöhetett a többi kellék. Ezért a telefonkönyvben szabókat kerestem. Nem is lepődtem meg túlzottan, amikor megláttam: Edward Szabo - magyar szabóság - nevezetű előfizetőt. Gondolkodás nélkül azonnal hívtam. A mester örömmel vállalta két rend öltöny mielőbbi elkészítését a legjobb angol gyapjából, konvencionális vonalak alkalmazásával. Mr. Edward a szavát adta, ha öltönyei egyikében megjelenek egy eseményen, az ázsióm az egekbe szárnyal. Ilyen költőien

fejezte ki magát, ami nem véletlen, hiszen némi teatralitással fejből idézte nekem Arany János Walesi bárdok-ját. Az öltözet után következő lépésként gondosan elemeztem az autópiacot, hiszen köztudott, a „halak” még jobban harapnak, ha a director elegáns öltönyében nem egy leamortizált Austin Morrisből, hanem például egy Jaguar „E Type Series 1 4.2 Litre”-ből lép ki, mondjuk a felújításra váró kastély főbejárata előtt. Persze, a stílusterés elkerülése érdekében kezemen nélkülözhetetlenül ott feszült a szattyánbőr autós kesztyű, a lábamon pedig a szigorúan gojzerverarott és tükörfényes cipő. Amikor anyám meglátta a rólam készített fotót, apám szerint felsikoltott és azt mondta, élete álma megvalósult, hogy a fia megengedhet magának egy ilyen cipőt. Örömet azzal fokoztam, hogy Karácsonyra egy ismerős által apámnak is küldtem egy párat a kincsből. Mint megtudtam, évente csak színházba és a vasárnapi misére veszi fel, ám hetente keni-feni, s hogy a használatból ne kopjon az orra és a sarka, fényes fém félholdakat, sarok-és orrvasakat veretett rá. Így elérte, hogy érkezése többszáz méterről is hallhatóvá váljon. Amikor Maciej meglátott új „ornátusomban”, vidáman ölelt magához és azt mondta, Krapek, már csak egy szép lengyel feleség kell, és megvalósul az újabb lengyel-magyar perszonálunió. Hogy javaslatát ne maradjon pusztába kiáltott szó, magával vitt az évi rendszeres lengyel elit bálba, ahol megpillanthattam Barbara Guzowska kisasszonyt. A tisztes szegénységben élő, ám garantáltan jó erkölcsű, természetesen nemesi származású lány – Maciej tömör jellemzése!— valóban lélegzetelállító szépség volt. Szakasztott mása Beata Tyszkiewicznek, a lengyel filmcsillagnak, diákkori álmaim nőjének. Első pillantásra kiderült, fejedelmi alkat, lágyan kiemelkedő, ám súlyos kebel, húsos alsó ajak, szemtelenül pisze, mégis hangsúlyos orr, kerek arc, kék szem és gesztenyebarna hosszú haj. Egyszerű fehér blúz, hosszú fekete szoknya, nyakán egyetlen ékszer, egy arany Madonna. Csak bámultam bénán, majd teljesen érthetetlen okból magyarul szóltam hozzá: Kisasszony, engedje meg, hogy bemutatkozzam. Kőháti Ervin vagyok, vagyis Erwin Stoneback. Jött is a válasz lengyelül: Uram, ne haragudjon, de szavát se értem. A homlokomra csaptam, és a magam tökéletes angolságával mentegetőztem, majd közöltem, hogy I'm Erwin Stoneback . I'm so glad to meet you. Szerencsémre ekkor jelent meg patrónusom, a jó öreg bombázótiszt, és széles mosollyal kísért lengyel szóáradattal húzott ki a pácból. Vázolta, ki fia borja vagyok, majd magunkra hagyott bennünket mondván, az angollal szépen elboldogulunk. Ment is egészen addig, amíg a lány hozzánk szegődő lengyel hódolóinak szavai győzedelmeskedvén távozásra bírták. Így cserélhettem Maciej asztalánál a bájos hölgyet vonzó, idős barátokra. Egyikük, pan Jan a kézfogás után azonnal megjegyezte, hogy Niech żyją Węgry, vagyis Éljen Magyarország, majd bort töltve a poharunkba elmondta a széles körben ismert mondókát: Polak, Wegier, dwa bratanki, i do szabli, i do szklanki, oba zuchy, oba zwawi, niech im pan bóg blogoslawi! Vagyis: lengyel, magyar két jó barát, együtt harcol, s issza borát, vitéz, s bátor mindkettője, áldás szálljon mindkettőre. Majd angolul hallgathattam háborús történeteit és otthon rekedt családjá megpróbáltatásait. Hogy ne üljek kukán, szóba hoztam néném férjét, akinek neve elhangzása után az asztaltársaság felpattant, kopogni kezdett az asztalon, hiszen a külhoni lengyel kormány egyik tagja ilyen ünneplést érdemelt, s nem mellékesen nekem is rangot adott. Mi több, a mézes vodka támogatásával helyben tiszteletbeli lengyellé avattak. Az avatásnak csak Barbara megjelenése vetett véget, aki apjával történt halk értekezést követően hozzám fordult. Dear Erwin, Would you like to dance with me? - vagyis táncolnék e vele. It would be my honour, Miss. Megtiszteltetés, vágtam ki a rezet meglepődve, majd a polákokat utánozva nyújtottam a karomat, hogy első bálom alkalmával a parkettre kísérem a szépséget.

A lengyel népviseletbe öltözött zenekar ódivatú Swing zenét játszott, amitől tovább fokozódott a termet belengő negyvenes évek hangulata. Mivel a tánclépéseket nem ismertem, ezért az idősebb párok között csak imitáltam a táncot, és udvariaskodó, lényegtelen beszélgetésbe elegyedtem a zenétől átszellemült lánnyal. Hanem a „band” egy pillanat alatt váltott és megszólalt She Loves You, a Beatles slágere furán hangzó szalonzene változatban. A korosabbak tanácstalanul álldogáltak, majd átengedték helyüket az ifjú lengyel nemzedéknek. Barbara is megélenkült, de nem „rázott” úgy, mint én vagy sokan mások, sőt sikításokkal sem fűszerezte a világlágert. Vitte ugyan a ritmus, de lényét láthatóan nem érintette meg a zene. Mozogtunk egymással szemben, kezünk olykor összeért, ám a szeméből semmit sem olvashattam ki. Reméltem, hogy aztán valami érzelmes, ölekezésre lehetőséget teremtő szám következik, de helyette, az est elhagyhatatlan lengyel táncát konferálták fel, a polonezt. Meglepődtem a korfüggetlen lelkesedésen, s azon, hogy a vendégek zöme ismerte a koreográfiát. Miközben leültem, eszembe jutott, mi lenne, ha hirtelen valamelyik polák arra kérne, mutassak néhány lépést a mi nemzeti táncunkból. Bizony szégyenszemre magam lettem volna a Bálám számára, mert gőzöm se volt a palotásról, csárdásról. Legfeljebb betyárosan verhettem volna nemlétező csizmám szárát. Bezzeg Barbara egyenes derék, elegáns mozdulatokkal és mosolygó arccal járta a polonez „szertartást”. Büszke lány páncélban! – ez lehetne a méltó cím egy jól sikerült fotóhoz, gondoltam. Utólag már nagyon bánom, hogy ilyen fénykép nem készült.

Az angol útlevél, az elegáns autó és a mester hosszas szabadegyetemi előadásai hamar megváltoztatták az életemet. Megtanultam, miként fedezhető fel a különböző anyagokban rejlő és belőlük kibontható titok, miként születik meg egy műalkotás és hogyan állítható méltó körülmények közé. A mesterrel gyorsan kialakult egy sajátos „duett”, a tekintélyt sugárzó, szárnyaló fantáziájú, nagy tudású, ugyanakkor szerény művész és a lendületes, „bájos angolsággal beszélő”, gazdasági szemlélettel megáldott „fiatalember” meggyőző kettőse. A nagy szakértelmet igénylő restaurálási üzletágában cégük hamarosan nevet szerzett és közel se olcsó vállalásaink ellenére is elhalmoztak bennünket megrendelésekkel. Immár nem koslatnunk kellett munka után, hanem válogatni a lehetőségek közül. Életem első londoni szakaszáról alig jut más az eszembe, mint a munka, a tanulás, és a Barbara utáni vágyódás. Nem túlzás, de kegyeiért sorban álltak a lengyel közösség tagjai és a középkorú brit bankalkalmazottak népes tábora. Talán erősen érezhető tartózkodása okán a rajongó tábor gyakran cserélődött, ám ámulata állandó maradt. A bált követően én is beálltam a sorba. Néhány alkalommal a nekem juttatott idejéből kettesben csatangoltunk a British Múzeumban, képtárakban és az „ószereseknél”, vagy leginkább nagyobb társaságban teáztunk. Ennek ellenére sem éreztem, hogy figyelmét tartósan sikerült magamra irányítani. A véletlen sietett segítségemre, hogy nyomot hagyjak benne. Furcsa ötlettől vezérelve a megszokott hétfős társaság a Soho egyik ivóját találta érdekesnek az esedékes vacsora elköltéséhez. Barbara akkori „kísérője”, későbbi férje, egy igazi tojásfejű ifjú bankár oldalán érkezett a hozzá illő ormótlan fekete Bentleyvel. A körülrajongott, ismert esztéta hölgyet, Stellát extrém kinézetű festőművész barátja kísérte, míg a harmadik pár az angol high societét képviselte. Tőlem a társaság ezúttal is azt várta, hogy adjam a jópofa, fura angolt beszélő, nagyszájú, már-már vagyonos menekültet, aki jól mozog az aljanépben is, de elég sok ismerőse akad magasabb körökben is. És szórakoztató történetek izgatták őket a vasfüggönyön túli kommunista hétköznapiak rémségeiről. Bevallom, az ilyen esetekben szinte automata üzemmódba kapcsoltam, kis túlzással azt sem tudtam, hol tartok a történetben. Így maradt időm, hogy közben a hallgatóság tagjait

elemezgessem. A jelen esetben Stellát, aki a másik két hölgynél jóval idősebbnek tűnt, és az első pillanattól kezdve a festővel mit sem törődve szemezett velem. A magas, vöröshajú, zöldszemű és felettébb szeplős nőről legkevésbé a szépség jutott eszembe, sokkal inkább a „wamp” szó, amelyet azokra illesztenek, akik nem „csinibabák”, hanem amolyan „antiszépek”, s talán ennek okán mindenkinek megakad rajtuk a szeme. Egy idő után lába az asztal fedésében kirándulásra indult. Véletlennek gondoltam, amikor meztelen talpa a bokámhoz ért, ezért kissé odébb is tettem a lábamat, de az övé csak követett, sőt egyre feljebb kúszott. Amikor a térdem fölé ért, megsimogattam a talpát, amitől kéjesen megborzongott. Érezve a bátorítást közelebb húzta székét az asztalhoz és lába immár félreérthetetlenül közölte célját. Egy alkalmas pillanatban széles mosoly kíséretében elém csúsztotta a névjegyét. A festő úgy a negyedik whisky hatására igyekezett megcsókolni a nyakát, mire Stella egyetlen pillantással lehűtötte. Inkább ígyál még egyet édesem! – tanácsolta, s úgy tett, mint aki egyetlen szót sem szeretne elveszejteni mondandómból. Barbara bankárja ugyanis kérdésekkel bombázott a magyar bankvilágról, ami számomra elég ismeretlen terület. Csak nem mondhattam, hogy otthon egyszer sem léptem át egyetlen bank küszöbét sem. Az egyetlen az államé, egyszerűsítettem a választ, amivel nem érte be, ám nem kérdezősködött tovább. Láttam, hogy „leírt” magában. Ez a nagydarab magyar fickó egy senki, fogalmazhatta meg tömör véleményét magában, s valami hasonlót súghatott Barbara fülébe. Mivel a nemes kisasszonyt egyáltalán nem érdekelte a téma, inkább városi lakásuk műkincseinek restaurációs költségeit igyekezett felmérni. A bőségesnek és finomnak csak jóindulattal nevezhető vacsora végén az utcára érve láttuk, hogy három sötét alak éppen a bankárfi Bentleyének módszeres rugdosásával szórakoztatta magát és alkalmi közönségét. A nyápic tulaj fejhangon kiáltozva rájuk rontott, persze a suhancok kiröhögték és lökdösni kezdték, majd egy gyors pofonnal jelezték, hol a helye. Külső szemlélői státusom csak másodpercekig tartott, mert magamnak is meglepetést okozva közbeléptem. Megjegyzem, életem során nem vettem részt utcai csetepatéban, de otthon jó néhány dzsúdóedzésen azért kipróbáltam, miként aknázhatom ki a természetből és a tanult technikából fakadó előnyt. A fiúk közül a pofozkodó kelt elsőnek légi útra, ami azonnal leapasztotta a többiek harci kedvét, így jobbnak látták néhány pofonnal megúszni, és felszívódni a Soho-béli éjszakában. Társaságom háláját az addig bénultan álló Barbara a „de édes vagy, köszönjük” elrebegésével tudatta, míg a fiúk a hátam veregetését tartották méltó köszönetnek és elismerésnek. A bankár egyenesen azzal tisztelt meg, hogy kijelentette, „ezt nem néztem ki belőled”. Szívesen betöröltem volna egyet neki is, de erről letettem, hiszen közben a kékvérű lelkes hangon a magyar szabadságharcosokhoz hasonlította a fellépésemet a túlerő ellen. Stella viszont „szanzen” hozzám lépett és úgy adott puszit, hogy az nem az arcomat, hanem a számát érte, s közben a fülemből súgta, „soon”. Mivel mindenki izgatott volt, biztos lehettem benne, a közbiztonság nem tűnt fel senkinek. Különben is a kompániát néhány pillanat múlva elnyelte a hatalmas autó. A névjeggyel a zsebemben gyalog indultam a kocsimhoz, amelyet biztonságosabb helyen hagytam. Már beindult a motor, amikor gyors elhatározással kikapcsoltam, vártam vagy tíz percet, majd és egy közeli telefonfülkéből felhívtam Stella számát. Az ötödik csengésnél jártunk, amire felvette.

- Stella?
- Persze. Meglepő? – szólt bele évődő hangon.
- Csak kíváncsi voltam, működik-e a szám, válaszoltam.
- Hagyjuk! Vártam, hogy hívj.
- Akkor eleget tettem a várakozásnak.
- Rendben. Mikor találkozunk?

- Hát...amikor van kedved.
- Most például van! – hallottam azt a választ, amire nem számítottam, mert arra gondoltam, kéreti magát, megpendíti a jövő hét végi lehetőséget. De tévedtem, tehát azonnali választ préseltem ki magamból: OK!
- Remek. Hány perc, amíg Hackneybe érsz? Megnevezte az utcát és a házszámot. Csak villogtass, ha itt vagy. – fejezte be a röpke és tényszerű párbeszédet és letette a kagylót.

Elővettem a hatalmas térképet és türelmetlenül addig hajtogattam, amíg megleltem az utcát és az oda vezető útvonalat, s közben percenként tettem fel magamnak a kérdést, vajon kell ez nekem? De már nem volt menekvés, különben is időszerű kihasználni a lehetőséget, hiszen azzal nyugtattam magam, hogy abnormális, amiért nincs nő az életemben, holott nagyon is szeretném, ha lenne. A gázra tapostam és hamarosan fékeztem a megadott épület előtt. Alig hunyt ki a második biluxvillanás fénye, Stella elegáns ballonkabátba burkolódzva, lábán virítóan piros gavallérsarkú lakkcipőben megjelent a kapuban. Beült mellém, megsimogatta az arcomat, bement a címet, ahova megyünk. Hát az merre van? – kérdeztem, erre szívesen vállalta a navigációt. Út közben egy közismert slágert dúdolt, jobb kezével a tarkómat simogatta, baljával pedig gyakran beletúrt Vidal Sassoon pixie fazonra nyírt hajába. A kocsit betöltötte Estée Lauder Aliage-ja, amelynek reklámját láttam eleget. „Hozzá fogható illat nincs a világon” hirdették és a nők hittek az állításnak. A Jaguarban felém fordult, zöld szeme úgy világított, mint az otthoni világvevő Orion rádió macskaszeme. Kezdtem magam egy ragadozó áldozatának érezni, de egyre jobban izgatott a közelsége. A lakás, ahova mentünk, igazi angol otthon volt, sötét drapériákkal, nagy, süppedő bútorokkal. Tétován néztem körül. Festmény, festmény hátán, félkész szobrok, rajz tanulmányok. Nesztelenül lépett mögém és hátulról átölelt, megcsókolta a nyakamat, majd egyetlen mozdulattal kioldotta ballonkabátja övét, és ott állt velem szemben piros cipőben teljesen meztelenül. Arcát különlegessé tevő szeplői a vállán és parányi mellén folytatódtak. Akarlak, mondta rekedten. Stella, amíg olykor érzelminek nevezhető viszonyunk tartott, mindvégig nagyszerű szeretőnek bizonyult. Hol a buja, telhetetlen testiség jellemezte, hol egyik pillanatról a másikra visszaváltozott tudatos észlénnyé. A váltások sebességét nehezen szoktam meg, mert minden esetben a gyengéd levezetésre, a rohanást követő közös elernyedésre vágytam. Érzékeny lényként talán megérezte, ezért állapította meg egy alkalommal: imádom, hogy annyira maszkulin vagy, azonnal megkeményedő testű kanos kutya, de ugyanakkor van benned valami nőies, amolyan széplélek. Nos, én pedig benne éreztem hasonló kettősséget. Testének vonalait akár férfiasnak is nevezhetném, ugyanakkor a szemében felsejlett a magába fogadó nő lágy érzékisége. Kapcsolatunkat racionálisan élte meg, nem törekedett rá, hogy kisajátítson, s nem várt szerelmi vallomásokat. Lényében voltak „fekete lyukak”, black holok, amelyeket nem kívánt feltárni. Csak jóval később, régi barátságunk jogán mondta nekem, hogy benned végre megismertem egy formálható férfit, aki tűri, sőt igényli az átalakulást, amit nem szégyenként él meg, hanem sikerként. Pontosan tudta, valóban neki köszönhetem, hogy megtaláltam a helyemet a brit világban, levetkőztem a bennem meghúzódó bizonytalanságot, félelmet, amit a sajátos magyar lét táplált belém. Megteremtette a lehetőséget, hogy több legyek annál, amit az idegen világban elérni vágytam. Leszoktatott a magyar mentalitásról, a kóros önbizalomhiányról, meg az örökös hasonulási kényszerről. Helyettük pártolta, hogy alakítsam ki saját egyéniségemet, keressem a különbözőséget, ami szemet szűr és kiemel a tömegből. Végére is neki és magamnak egyaránt köszönhetem, hogy a társasági élet egyenrangúként befogadott és megbecsült. Mellette jól éreztem magam

a bőrömben. Nem egyszer jutott eszembe, feleségül kellene vennem. Annak ellenére gondoltam ezt, hogy igazán Barbarát gondoltam ilyen kötéssel magamhoz láncolni. A házasság ötletét egy alkalommal meg is pendítettem. A szeme elkerekedett, arcomat két keze közé fogta. Nagyon drága pofa vagy, kedvesem, mondta tőle szokatlanul gyengéden, aztán bevallotta, hogy születési rendellenesség miatt nem lehet gyermeke, sőt, élete sem lesz hosszú. „Melákságodnak” nem értelmetlen, hanem nagyon is értelmes és érzelmes házasságra van szüksége, ami teljessé teheti az életedet, fűzte hozzá.

Wamp barátnőm egyébiránt festőnek tanult, ám hamar rájött, a forrongó kor irányzatainak egyikében sem képes maradandót alkotni, ezért saját ajnázása helyett a pop art és a hart edge stílus ifjú tehetségeinek műveit állította ki jó helyen lévő kis galériájának két termében. Szülei származása és mesés vagyona bőven teremtett lehetőséget az önkifejezésre. Nemzetközi kapcsolatrendszerének igazi bizonyítéka, hogy a Tate-et és más londoni képtárakat megelőzve nála volt látható Andy Warhol egyik, hatvanas években készült önarcképe. A közönség elhitte, hogy mindenkit ismer, akit a művészvilágában akkoriban ismerni érdemes. (Mellesleg majdnem ez volt az igazság!) Sokat mutatkoztunk együtt főként szobrászati, festészeti, építészeti és designe eseményeken, melyek során kimérten demonstráltuk barátságunkat. A társasági pletykákra éhesek számára is megtalálta a lehető legjobb sztorit: Egyenesen imádom ezt a hungarian guy-t, mert olyan ember, aki képes rá, hogy utolsónak belépve a forgóajtóba, mégis elsőnek szálljon ki belőle. Szóval, ha minőségre és leleményre vágysz, tőle biztosan megkapod, mondta, majd mókás kacsintással kísérve mindig hozzáfűzte: miként én is megkapom. Hogy mit, abba nem avatott be senkit. Ugyanakkor rajtam kívül más férfiakkal is láttatta magát, így mindenki elfogadta, hogy egyike vagyok hóbortjainak. Én élveztem a kapcsolatunk következtében rám és vállalkozásunkra eső figyelem áldásait. Mint később kiderült, a lengyel szépség figyelmét se kerülte el a Stella által elért változásaim sora. Néha beszélgettünk, sőt néhány kiállításon, ahol Stella nem volt jelen, még belém is karolt, sőt némi kedvességet láttam a mosolyában, amit nem tudtam, mire vélni. Csodás nő. Kár, hogy elérhetetlen, határozta meg kettőnk kapcsolatát.

Barbara Guzowska végül rászánta magát és férjhez ment a neki tartósan udvarló bankárhoz, akitől két gyermeke született. William reprezentatív megjelenésű nőt keresett és talált magának a lányban, akinek családja végül is tovább növelte jelentőségét, hiszen az após hősi előélete és lengyel nemesi mivolta kétségtelenül tovább fényezte a pedigéjét. Barbara biztosítási irodistaként, egyetemi végzettség és vagyon nélkül saját karrierre nem számíthatott. Hamar ráébredt, hogy a kislánykora óta kedvelt romantikus regények hangulatát, a lelkekben érlelődő, nem a testiségre törekvő párkapcsolatot, amely aztán a csendes boldog házasságban teljesedik ki, nem találja. Már csak álmodhatott elsöprő erejű érzelemről a fehér lovon érkező herceg iránt, de felébredve már abban is kételkedett, hogy egyáltalán képes-e ilyen heves érzelemre. Annál is inkább, mert egyetlen fehér lovon járó herceggel sem találkozott. Belenyugodott hát, hogy kérője a fehér ló helyett fekete Bentley-jel jár, és nem tartozik a vonzó férfiak közé, ugyanakkor úri modora, kimért eleganciája és viselkedése garantálja a csendes, hatalmas vagyona pedig a biztos életet. Barbara a házasság révén olyan világba csöppenhetett, amelyet addig csak kívülről látott. A fényes esküvőt Párizsban tartották. A semmi sem drága szertartás, majd a Hotel de Crillon pompája, Tuileriák kertjében tett séták, a Champs-Élysée forgataga lenyűgözte, az esküvői vacsorához elfogyasztott elképesztő árú Moët&Chandon pezsgőtől becsípve, könnyűnek érezte magát, és késznek mutatkozott szüzességének elvesztésére.

Sokkal később elmesélte nekem, hogy egyszerűen nem értette, vőlegénye, miért nem próbálkozott nála, miért nem látta a szemében a vad fényt, hogy erővel magáévá tegye. Vágytalanságát nem tartottam természetesnek, mondta, és keserűen mosolygott. Csak kipríseltelte magából a vallomást: ugyan őt kárhoztatom, de bennem sem volt meg soha.

Bár az ifjú férj az első éjszakán váratlanul rutin birtokában tette a dolgát, az ara emlékezetében sokkal inkább a szívós igyekezet és a gyorsan múló fájdalom maradt meg, nem pedig a repeső öröm. Úgy érezte, férje kötelességének tesz eleget, amikor igyekszik gyönyörhöz juttatni, ami melleleg nem sikerült. Nászútjuk egy másik jelenetének akkor nem tanúsított nagy jelentőséget. A bárban ülve nézték a revüt, amelynek táncosnői alig két méterre vonaglottak előttük. Az egyik, meglehetősen közönséges lány leplezetlenül szemezett Williammel, aki tőle szokatlan vigyor közben megtapsolta. Másnap a fodrászatban várakozva kinézett a hallba, ahol a táncosnő és a férje beszélgetett elmélyülten. Kettőjük testtartása és szokatlan közelsége furcsán hatott ugyan, de nagy jelentőséget nem tulajdonított neki. Senki nem avatta be ugyanis, hogy bankára évek óta jelentős összegeket költ táncosnőkre, feltörekvő színésznőkre, vagyis finoman szólva hadilábon áll a hűséggel, ami családjában gyakorinak volt nevezhető. Amire minden kétséget kizárva szembesült a valósággal, addigra két gyermeke született, és magától értetődőnek tartotta, hogy életét érzelmi minimumon tengeti. Az eddig rá jellemző melankólia helyét a szomorúság váltotta fel. A beletörődés állapota egy vasárnapi családi ebéd közben szűnt meg egy pillanat alatt. Nagy garral berontott ugyanis egy, a lapokban gyakran feltűnő színésznő, aki közönségesen harsogva felszólította a férjet, hogy azonnal döntse el, vele távozik, vagy itthon marad. Nem osztozom ezzel a lengyel nővel, erősítette meg a választás fontosságát és azonnali időszerűségét.

Amíg a férjem dönt, addig maga vagy önként és azonnal távozik, vagy kidobatom a cselédekkel, vágta oda Barbara jéghideg hangon, és tényleg kidobatta. A válást viszonylag gyorsan kimondták, az ügyvédek mindenben megegyeztek. Az asszony igyekezett elhessegetni magától a múltat, nem nagyon töprengett rajta, hogyan választhatott volna jobban, ám akadtak olyan pillanatok, amikor képzeletben egymás mellé állította a "nagydarab" magyart és tojásfejű, nyeszelt ex férjét. Kedves fiú a magyar, nyugtázta magában.

Abban az időben vásároltam meg cégem nevében az igazán hangulatos udvarházat Észak Yorkshirében, azzal a bevallott céllal, hogy méltó helyen viszonzhassam partnereim gyakori meghívásait, illetve néhány ígéretes művésznak is állandó alkotási lehetőséget teremtsék. Egy alkalommal Stella tanácsára Barbarának is küldtem meghívót a háromnaposra tervezett összejövetelre. Pillanatra sem gondoltam, hogy elfogadja, ezért igazi meglepetésként éltem meg, amikor kora délelőtt az egyik bérkocsiból őt láttam kiszállni. Örömmel siettem eléje, hiszen bőrröndjének mérete sejtette, nem villámlátogatásra érkezett. A nyitónapi kirándulás alatt alig láttam, csupán ebédnél váltottunk néhány szót, ám késő este a télikertben minden előzetes tervezés nélkül kettesben maradtunk. Beszélgettünk a gyerekeiről, iskoláról, s egyéb, amolyan közömbös témáról, aztán egészen váratlanul megkérdezte, emlékszem-e még arra a Sohoban töltött estére?

- Persze, de nagy nyomot nem hagyott bennem.
- Pedig jól állt neked a harcias szerep. Csodálalak a bátorságodért és hevesiségedért, mert egészen lengyel módra reagáltál. Először ütöttél, aztán gondolkodtál. Megdobogtattad a szívemet.

- Na, olyan nagy dobbanást nem hallottam, holott figyeltem rád. De így utólag készséggel bevallom, hogy a pofonnak csak egyik célja volt a fickók elzavarása, a másik, hogy felkeltssem a figyelmedet.
- Látod, együtt voltunk, de csak nem adtunk egymásnak jól értelmezhető jelet. Kár, nyugtázta Barbara félmosollyal.
- Tényleg fontos volt akkoriban, hogy felfigyelemre méltass. De ettől függetlenül azt tettem, amit tennem kellett.
- És a siker nem maradt el.
- Persze, a tettesek elmenekültek.
- És nem mellékesen Stella úgy nézett rád, mint Apolló megtestesülésére.
- Gondolod?
- Tudom. Sőt azt is láttam, ami előtte zajlott köztetek az asztal alatt.
- Mit is művelt? – adtam a feledékenyt.
- Erwin! Ütni jobban tudsz, mint füllenteni. Különben is hagyjuk, régen történt és teljesen érdektelen immár.
- Már, hogy hagyhatnánk, amikor kiderül, hogy megfigyeltél! – próbáltam vallomásra bírni, ami elől persze kitért.
- Maradjunk csak Stella figyelménél. Erősen dolgozott rajtad az eset után.
- Én azt hittem, mesterien leplezi.
- Nem is akarta leplezni, inkább nyilvánvalóvá tette, hogy lefoglalt magának.
- De kinek üzent ezzel?
- Nem kérdezted erről őt magát?
- Nem!
- Hát, kérdezd meg holnap, vagy ma éjszaka, adta az ötletet arra célozva, hogy Stella megérkezik és elfoglalja a neki illő helyet mellettem. Nem vettem a lapot, inkább töltöttem valami italt, s már belefogtam valami új témába, amikor megkérdezte.
- Elárulod így utólag, hogy a Soho-beli estét követően, mikor hívtad fel telefonon?
- Miért érdekes ez?
- Csak érdekel, hogy másnap tetted, egy hét múlva, vagy mikor?
- Ha azt mondom, valamikor később...
- Akkor hazudsz.
- Kizárt! Inkább töredelmesen bevallom, még aznap éjjel.
- Jó, hogy nem hazudsz, mert elmondta. Már másnap. Eléggé sietett a hírral.
- Milyen céllal?
- Valamire kíváncsi volt.
- Ugyan, mire?
- Arra, amit ő észrevett, te meg nem.
- Mit is?
- Hogy miként és mennyiszor nézek feléd. Azután, meg arra, hogy miért faggatod felőlem olyan gyakran. Erről is van mondandód?
- Mert érdekeltél, amit ha nem vettél észre, akkor...
- Az nem jutott eszedbe, hogy erről engem kérdezz?
- Téged, aki átnéztél rajtam?
- Átnézni? Honnan veszed?
- Éreztem, hogy nem érdekellek.
- Mond, ha ott a pubban én nyúlok át a lábammal az asztal alatt, mit szólnál volna?
- Azt hittem volna, hogy hallucinálok. Mert te ilyet nem tehetsz.
- És ha mégis az én lábam járt volna az öledben?
- Hajaj! Egy perc múlva úgy távoztunk volna, mint a sicc!

- Maciej bácsi azt mondta, hogy a lengyel bálon belém szeretnél.
- Igazat mondott.
- Sikerült éveken át leplezni
- Azért próbálkoztam, de talán ügyetlenül. Mert te voltál életemben az első lány, akibe...
- Szerelmes lettél.
- Igen!
- És meddig tartott ez a láthatatlan szerelem?
- Ne használj múltidőt!
- Mert?
- Mert máig tart.
- És most, hogy minden kiderült, megkönnyebbültél és egy csapásra el is illan?
- Nem úszol meg ilyen könnyen! És nem kérdezek semmit Stellától veled kapcsolatban. Jó, ha tudod, ebben a házban ő is csak vendég, mint Te ebben a pillanatban.
- Felállt és elindult a szobája felé. A lépcsőfordulóból még visszaneézett és mosolyogva megbillegttette az ujját.

Beszélgésünk ténye és hangulata meglepett. Boldogságot éreztem, legszívesebben felpattantam volna, hogy átöleljem, és el ne eresszem. De csak visszajött a régi beidegződés, a kételkedés, hogy amit tapasztalok, az a valóság, avagy csak valami vágyalom kivetülése, szavak és tekintetek félreértelmezése. Ezért se mentem utána, csak a visszaintő kezem maradt a levegőben. A három nap alatt többször láttam, néhány alkalommal beszéltünk is egymással, ám hogy miről, arra nem emlékszem. Stella is gyakran feltűnt, de főleg új „udvartartása” körében. Körül dongták, mint szokták, ám nem volt hatással rám, mivel igazi érzelmi kapcsolatunk már elmúlt. Végül a harmadik nap végén megint a télikertben találtam Barbarát. Megdicsérte a partyt és azt is, ahogy levezenyelttem a programokat, majd kis szünet után szedelődözve megkért:

- Ugye nekem is hívsz holnap reggelre egy taxit, ha szépen kérlek?
- Nem! Szó sem lehet róla. – válaszoltam határozott hangon.
- Nem? És miért? – kérdezte, s éreztem megdöbbsent.
- Miért engednék el Barbara, ha annyi év után végre eljöttél. A magad akaratából. Azt remélem, hogy maradsz. - mondtam és magamnak is meglepetést okozva, majd hirtelen jött elhatározással mellé léptem és átöleltem. Fesztes tartással fogadta a váratlan közeledést, de néhány pillanat múlva a taszításra kész keze lassan elindult a mellemről és a nyakam köré fonódott.
- Úgy érzed, hogy kész vagyok erre? – kérdezte főleg magától.
- A választ csak te adhatod meg, és főleg magadnak, de abban biztos lehetsz...
- Hogy átölelve tartasz, tényleg úgy érzem, valóban vágyom rá, hogy ne vendég legyek nálad. De adj időt, hogy biztos legyek benne.
- Van időnk, Barbara! Ha eddig vártam rád, ugyan mi késztetne rá, hogy éppen most adjam fel.

A személyzet hamar végzett a „romok” eltakarításával s így a hatalmas házban ketten maradtunk. Néhány késői telefon után megfürödtem és lefeküdtem azzal a különleges érzéssel, hogy még érzem iménti simogatását. Úgy két óra lehetett éjfél után, amikor arra ébredtem, hogy ajtók sora nyílik és csukódik. Felültem az ágyban. Abban a pillanatban jelent meg az ajtónyílásban Barbara feje. Benézett, csak az ágyam körvonalát láthatta, engem nem a sötétségben.

- Ébren vagy? – hangzott suttogó kérdése.

- Igen, gyere be, mondtam. Lábujjhegyen, tapogatódzva osont a nagy olvasó fotelemig, leült, maga alá húzta a lábát és gondosan elrendezte hosszú hálóingét.
 - Itt szoktál olvasni?
 - Igen, mert ott nem alszom el, ellentétben, ha az ágyon fekvé próbálkozom. Akkor két oldal már rekordnak számít.
 - Bekapcsolhatom a lámpát?
 - Ott van a karfa alatt, lépj rá nyugodtan a kapcsolóra. A spot lámpa éles fénnel hasított bele a sötétségbe. Arca egyik felét megvilágítva, másikat sötétségben hagyva a látvány hasonlított egy fekete-fehér fotóra. A vékony vásznon átszűrődő fény kiemelte súlyos melle vonalát. Hamar felfedezte, hogy nézem, pontosabban gyönyörködöm benne.
 - Olyan vagyok amilyennek képzelte? –kérdezte és kezeit összefonta a mellén. Talán nem azzal a szándékkal, hogy elterelje a figyelmemet. A következő mozdulattal viszont inkább megemelte a mellét, amelynek a kontrasztos fény még nagyobb nyomatékot adott.
 - Ha nagyon magam elé akartalak képzelni, elég sokszor történt, akkor megnéztem Beata képeit, amelyek kiemeltek minden kiemelendőt. Hogyne jutott volna eszembe, hogy egyszer téged láthassalak. Most megteszem, és nem lepsz meg. Ilyennek gondoltalak.
 - Mert az a Beata, akit mellel soha sem láttam az életben vagy filmen, ilyen, mint én most? Lehet, hogy nem is én tetszem neked, hanem valami álmkép. Érd be azzal, akit látsz. Olyannak, amilyen én vagyok.
 - Az gond, ha a nő-ideálot csodálom benned.
 - Nem! Beérem ennyivel. Szerinted, mekkora távolság győzhető le, ha szeretné az ember?
 - Bármekkora. Ha a célot, hogy legyőzd.
- Kikeltem az ágyból, és három lépés után a fotellel együtt felemeltem – láttam rajta, nem tudja, mire vélni az akciót - és jó egy méterrel közelebb hoztam az ágyhoz. Visszaültem az ágy szélére és néztük egymást. Igazgattam a pizsamámat, elnéztem az ajtó, majd az ablak felé s újra a szemébe. Ekkor megmozdult a fotelben, letette a lábait a parkettára, majd arcán félmosollyal ő is a szemembe nézett. Ismét olyan fiatal volt, mint ott a Sohoban. De most, mintha másként fénylett volna a szeme. És megéreztem a meztelen talpát a bokámon. Amikor a térdemet simította, megfogtam a lábát. Letérdeltem elé, fejünk akkor került egy magasságba. Éreztem a lehelete illatát, az ajka fénylett. Megcsókoltam. Viszonozta a csókot, közel sem vadsággal, inkább lágyan. Pont úgy, ahogy elképzeltem annyi évvel ezelőtt a lengyel bálon. Felálltunk.
- Dziewczyna, szabad egy táncot?
 - Szanowny Panie, magáé a kezem. Ő kezdett dúdolni valami lengyel dalt, amire táncolni kezdtünk. A teste lágy volt, alig értünk egymáshoz. Feje a vállamig ért, ezért néhány lépés után a derekát átfogva megemeltem. Erre olyan szorosan ölelte a nyakamat, hogy alig kaptam levegőt.
 - Drága venger, Te csalsz! Két találkozásunkat mosod most össze.
 - Persze, de így kerek a történet visszafelé és úgy, ahogy akkor nem történt meg, sem a Sohoban, sem a bál alkalmával.
 - Látd, mégis bekövetkezett, hogy nem másé, hanem az én lábam induljon vándorútra.
 - És megérezzem, milyen a csókod.
 - Szabad tudnom, milyen?
 - Nem tudom mihez hasonlítani!

Nem állítom, hogy Barbarával kötött házasságunk az olthatatlan vágyon alapult, bár úgy reméltem, hogy a lángolás időszaka következik, ám helyette inkább a bensőséges, lélek mélyéről jövő ölelés vált jellemzőnké. Számomra megszokhatatlan élményt jelentett, hogy végre magaménak tudhatom a világ számomra legszebb „műalkotását”, a női szépség csúcsát, és vele a kortalan, örök szerelmet. Hogy benne, mi játszódott le az együtt töltött években, arról nincs bizonyosságom. Gyengéd volt, szerető és figyelmes, csak váltig működött benne a fék, amit képtelen voltam kioldani. Az okot csak a halálakor az orvosától tudtam meg: egymásra találásunk idején talán csak tudat alatt, a lelke mélyén érezte a benne romboló betegséget. Csak jóval később, már házasságunk idején vált számára bizonyossá, hogy gyógyíthatatlan kór támadta meg. Képtelen vagyok felfogni, miként volt ereje szótlanul leplezni, hogy aztán egyik napról a másikra zuhanjon rám a bizonyosság, hogy már csak néhány hétig tarthat ez a sajátos boldogság. Nem tudta a közelebbi vészt a fia sem, II. William, aki diplomatának készült, s később ősei földjén, Varsóban képviselte Nagybritanniát, sem a lánya, Maria, aki szakasztott mása volt. Ők, amikor minden kiderült, mindketten apjukat kárhoztatták, és az általa okozott lelki traumával magyarázták betegségének eredőjét. Maria persze már jóval korábban mérges volt apjára és az egész világra. Hogy kimutassa dühét, az elit középiskolában addig feszítette a húrt, amíg eltanácsolták. Aztán jött a hippi kommuna, és a Sex Pistols imádat örökös tagadással fűszerezve. Hogy anyja halálát követően bekövetkezzék a teljes pálfordulás. Azonnali és teljes ruhacsere, a megváltozott szóhasználat és viselkedés. Mint aki újjá született. Megkérte, had lakjon Londoni lakásomban, amíg egyetemre jár és művészettörténetet hallgat. Maradék szabad idejében fizetség nélkül dolgozott a lengyel cégemben, ahol hamarosan nagy hasznát láttuk gyarapodó tudásának és vele született ízlésének. Különösen az idősebb urak, nagymúltú családok fejei esetében jelentett előnyt, ha csatlakozott a szerződéses előkészítéséhez. Finom megjelenése, tapintatos udvariassága, ugyanakkor lendülete elvarázsolta az urakat, akik egyenesen ragaszkodtak, hogy ez a „tündér” kövesse figyelemmel kastélyuk korszerűsítését, a régi kincsek megújulását. A fiatal, felettebb gazdag örökösök pedig heves széptevésbe fogtak, ajándékokkal bombázták, amelyeket rendre elutasított. Ha olykor a megrendelés fejében kegyet kértek tőle meghitt randevú formájában, akkor Maria arca hirtelen megkeményedett és emlékeztetett régi korszakára. Kemény argó kifejezésekkel igazította el az úrfikat, akik később megszegyenülve kértek elnézést tőlem „mostohalányom” megsértéséért.

A társasági életben természetesen köztudott volt sajátos családi kapcsolatunk. Ugyan valóban sok időt töltöttünk együtt, de mindent azért nem tudtam Mariáról. Egyebek mellett azt sem, hogy egy ideje eljár a Londoni Egyetem magyar stúdiumaira, ahol barátságot kötött a híresen magyarbarát George Cushing professzorral. Segítségével valósította meg dédelgetett tervét, hogy egy kötelező nyári gyakorlatot a magyar Szépművészeti Múzeumban tölthesse. Három hónap múltán aztán még inkább magabiztosan tért vissza, s amikor a reptéren fogadtam, olyan érzésem támadt, hogy a fiatal Barbara lépdel felém. Amikor átöleltük egymást az ő illatát éreztem, csak a szemében láttam egészen más csillogást, aminek okát a sikerrel eltöltött heteknek tulajdonítottam.

- Szervusz, öregúr, hiányoztam? – kérdezte egy levegővel, bájos magyarakcentussal.
- Túlzás, hogy öregúrnak szólítasz, te csitri. – kapta meg a választ, persze magyarul.

- Csitri? Az mit jelent? Nem ismerem ezt a szót.
- Valami olyat, hogy adolescent girl.
- Szóval a szemedben ilyen szép kisbaba vagyok?
- Ugyan már! Felnőttnek vagy igazi szépség.
- Legalább is neked. – monda.

Amíg az irdatlan súlyú bőröndöt húztam a parkoló felé belém karolt és egy magyar slágert dúdolt: „hosszú, hosszú évek emléke összefűz veled”. Megáll az ész, gondoltam, s nem értettem, hogyan jut el egy lengyel-angol lány a Sex Pistolstól néhány év alatt egy érzelmes magyar számig, amit soha nem hallottam.

- Megvettem lemezen, szép dal. Ugye majd lefordítod, mert csak néhány szót értek pontosan. Azért tudom, hogy a szerelemről szól, és nagyon érzelmes.
- És kivel hallgattad ezt a számot? Rákaptál a magyar fiúkra? Csak vigyázz velük!
- Na, csak nem vagy féltékeny? Ezt a dalt az egyik restaurátor lány énekelte folyton, mert szerelmes volt a fiújába.
- Ok! Megnyugodtam, mondtam nevetve.
- És már most szólok, ne tervezz semmit vasárnap ebédre, mert én főzök.
- Rendben, otthon leszek időben.

Pontosan délben értem haza. Az ebédlőben terített asztal várt, a dohányzóasztalon szokatlan kinézetű hasas üveg állt snapszos poharakkal és sós stanglival, anyám nagy slágerével. A lakást az étel illata lengte körül. Mariára a konyhában találtam rá, mellén és derekán soha nem látott kötény feszült. Felém fordult és megmutatta. Kalocsai hímzés által körbe véve olvashattam: „Hol hit, ott szeretet, Hol szeretet ott béke.” Nővéredtől kaptam, olyan kedves volt, mondta büszkén, majd beteretelt az ebédlőbe. Fűtőlős barack, mutatott a flaskára és töltött, miközben megjegyezte, hogy a sós sütemény elkészítésében csak segédkezett, a többi hand made édesanyádtól. Ha furcsa is, de pálinkát életemben nem ittam, a korty után kapkodtam a levegőt. És már hozta is a zöldborsó levest, majd a főételt, a lecsót. Csak bámultam, ahogy sürgölődik, hiszen a konyha környékén se láttam őt soha. Ugye, sör jár a „letshoo”- hoz, kérdezte, és máris kitöltötte a jéghideg Alet (angol világos sör). Már nem emlékszem a feltálalt ételek ízére, csak arra a lelkesedésre, ahogy elém tette a fogásokat, és a várakozásra, miként fogadom a „traktát”, melynek végén igazi angol úrhoz méltón kezet csókoltam. Már vitte volna a mosatlan edényeket, de marasztaltam, mondván, a mosogatás ráér, majd a gép elvégzi.

- Tudod, hogy nálatok nincs mosogatógép? Nővéred mindig maga pucolja az edényeket.
- Igen, akartam küldeni nekik rá pénzt, de azt mondták, nem kell, gyorsabb és tisztább, ha nővérem maga csinálja.
- Képzeld, rengeteget mesélt rólad, hogy milyen voltál fiatalon, mielőtt kijöttél. És elmondta, hogy szerettek a lányok, a „bigék”, ha jól emlékszem a szóra, de te rájuk se hederítettél, inkább kosaraztál. Tényleg így volt?
- A kosarazás igaz, de sok mindenről azért nem tudtak.
- Nekem bevallod, hány bige volt az életedben Magyarországon?
- Néhány. Igazán nem sok.
- És mindegyiket le is fektetted?
- Lefektetni? Hol? A szüleim szobájában?
- Hát szállodában, sátorban, erdőben, autóban?

- Szállodába csak a házas embereket engedték be, vagy ha elmúltak tizennyolc évesek. De együtt, egy szobába még akkor se. Autóm nem volt, sátorozni nem jártam.
- Csak nem azt mondod, hogy még szűz voltál, amikor Londonba érkeztél húsz évesen?
- Hát, majdnem ez volt a helyzet. Elég nevetséges, mi?
- Nem is értem. Te annyira maszkulin vagy, magas, izmos, jó illatú. A barátnőim állandóan könyörögnek, mutassalak be nekik.
- Szeretik az idős férfiakat?
- Nem vagy te idős, mit beszélsz.
- A barátnőid legalább csinosak?
- Na, látom, a fiatalok azért felkeltik az érdeklődésedet.
- Csak akkor, ha szebbek nálad!
- Mert szerinted én szép vagyok? – kérdezte kis hatásszünet után, miközben olyan magazin címlapos pózt vett fel. Én persze azonnal vettem a lapot és szándékosan zavarba ejtő módon pimaszul legeltetni kezdtem rajta a szememet. Erre azonnal pirulva visszahúzódott a fotel mélyére.
- Ne csináld már, kérlek, mondta esedezve.
- Te olyan gyönyörű vagy, mint anyád volt.
- Komolyan mondod?
- Hallhattad tőle, hogy őt tartottam a legszebb nőnek, akivel valaha is találkoztam.
- Akkor most én lettem a legszebb? Jól értem?
- Igen, a mostohalányom a legszebb!
- „Eri” – anyámtól átvette gyerekkori becenevemet --, légy szíves, most azonnal felejtsd el ezt a mostohalány ügyet. Jézusom, nehogy már az apámnak képzelj magad! Milyen gusztustalan! – háborodott fel.
- Ne félj, tudom, hogy csak lehetnék az apád, de Barbara erre a nemes célra nem engem választott.
- Szerencsére! – mondta még mérgesen, majd felállt a fotelból s ellépve mellettem megsimogatta az arcomat. Minden zavar nélkül, láthatóan nem véletlenül. Már a pohárszéknél állt és italt töltött, amikor megkérdezte.
- Neked nem hiányzik, hogy gyereked legyen?
- Tudod, a férfiak huszonévesen azt hiszik, hogy van még idejük, jöjjenek először a kihívások, kalandok, a karrier. Így voltam én is, amihez jött még a ti új világotok itt Angliában.
- Mennyi voltál, amikor anyát megismerted?
- Talán huszonöt, ő meg tizenkilenc.
- Eszedbe jutott, hogy...?
- Hogy a feleségem legyen?
- Hogy lefeküdjetek. – olyan természetes hangon szólt, akár egy pszichiáter.
- Lefeküdni vele? Megőrültél? Csak csodáltam. Olyan volt számomra, mint egy színésznő, mondjuk éppen Beata, aki nem valóságos személy, hanem csak valami képzelet.
- Ugyan, ne légy álszent. Tudom, táncoltatok, karonfogva vezetted, a derekára tetted a kezedet, ott volt az arca tőled alig két araszra, és te csak bámultad. – vázolta a helyzetet, és amikor átnyújtotta a whiskys poharat egészen közel hajolt hozzám. Olyan távolságba, mintha táncolnánk. Önkéntelenül is hátra kaptam a fejemet, és bevertem a háttámlába. Ő azonban folytatta:
- Tényleg eszedbe se jutott megcsókolni vagy legalább megmondani neki, hogy gyönyörű?

- Próbálkoztam a közelébe kerülni, párszor még sétáltunk is, múzeumba mentünk, de valahogy nem éreztem, hogy szabad hozzá nyúlnom. Megelégedtem vele, hogy ott van és nézhetem.
- És mi lett volna, ha mondjuk, megsimogatja az arcodat? Akkor úgy elkaptad volna, mint most?
- Maria, te provokálsz engem.
- Tudom, de azért válaszolhatnál!
- Nem tudom, hogy anyád mit mondott neked a találkozásainkról, de amikor, néha egy kicsit szorosabban próbáltam közelebb húzódni, ő keményen tartotta a távolságot. Jó, bevallom, később sokszor álmodoztam róla, hogy milyen lehet megérinteni a testét, finom-e a csókja, s ilyesmi...
- És, amikor összeházasodtatok, akkor olyan volt, mint amilyennek megálmodtad?
- Maria. Nincs jogod, hogy erről kérdezz. Ez annyira intim, csak két emberre tartozó dolog. Vájkálsz a lelkemben, és fáj, mert nincs itt.
- Bocs, nem akarok fájdalmat okozni, csak rajtad keresztül megismerni anyámat. Szeretném tudni, milyen volt nőként, hogyan reagált, mert talán örököltém tőle a reakcióimat.
- Rendben. Türelemmel szeretett, nem a macsót akarta kihozni belőlem. Az ölelése meleget árasztott a lelkemben. Igen, és tetszeni akart, vigyázott, hogy szép legyen. Nem sétált előttem meztelenül, nem hagyta szanaszét a használt ruháit. Nagyon szerettem az illatait. Képes volt ruhaként magán viselni őket, a hangulatához illően.
- Szerelmes voltál belé vagy csak szeretted?
- Ő volt az első és egyetlen szerelmem, már amennyiben az a szerelem, amit iránta éreztem.
- Anyám beléd szeretett?
- Néha azt mondta, szeretlek. Néha láttam is rajta. De a szerelem szót nem mondta ki csak egyszer. Talán az utolsó napon, amikor magánál volt. Szerelmem, vigyázz magadra, súgta.

Legalább is én ezt hallottam, vagy ezt akartam hallani. – Ezeket a mondatokat csak úgy, magam elé, magamnak mondtam, és talán végig lefele néztem. Fel se fogtam, hogy Maria a kis lábtámaszon előttem ül. Amikor felnéztem, éppen felemelte a kezét és újra megsimogatta az arcomat. A mozdulata annyira hasonlított Barbaráéra, de tenyere és ujjai forrók voltak és erőteljesek.

- Rettenetesen sajnálom, hogy megkínóztalak. Nagyon bánom, te olyan rendes ember vagy. Mondta is anyám, amikor rólad beszélt. Szeretett téged és félt tőle, hogy másként teszi, mint, ahogyan neked jól esne, mondta és visszaült a másik fotelba. Mindketten az italunkkal foglalkoztunk, minden kortyhoz vettünk egy-egy algalevéllal borított japán sós süteményt, s közben hallgattuk a zenegépet, amelyből éppen erőteljes, rockos zene szólt.
- Elmondod, hogy anyád mit mondott rólam vagy kettőnkéről?
- Érd be annyival, hogy úgy beszélt rólad, mint az egyetlen férfiről, aki nem kért tőle semmit a szerelme fejében. És sajnálta, hogy nem adhatta neked a szenedélyét.

Néztem Mariát, amint a zene ritmusára mozgatni kezdi a kezét, majd a karját, és dúdolni kezdi a dallamot, mint aki ezzel lezárja a témát. Amíg mozdulatlan ült, Barbara szakasztott mását láttam, majd midőn átjárta a zene, lassan kettős kép bontakozott ki előttem. Az egyikben anyja arcát láttam, de teste szinte pasztell képként jelent meg, a

másikban viszont több dimenzióban, energiát és tudatosságot sugárzóan állt ott a másik nő, Maria. Közben Barbara kölnijének illata töltötte be a szobát. Anya és lánya. A múlt és a jelen.

A huszadik század utolsó évtizedére valójában mindent elértem, amiért disszidáltam egykoron. Már csak mosolyogtam az első vágyon, hogy menő táskarádiót mondhassak magaménak, márkás ruhaneműt vásárolok, s ne érdekeljen, mennyibe kerül a focimeccs belépőjegye. Hol van már az idő, amikor állandóan loholtam a pénz után, hiszen mára elértem, hogy könnyű szívvel lemondjak bevételről, szóval hasonlítsak pan Maciejhez, aki elutasította a megrendelést, ha az elvégzendő munka nem érdekelte. Persze, korábban bőven akadt időszak, amikor az öregúrral csak nehezen kisírt hitelből tudtuk kifizetni embereinket a hónap végén, de túléljük. Azóta a pénz tudhat valamit rólam, mert úgy érzi, jó helyen van a bankszámlámon, még inkább befektetéseim esetében. Amikor megérkeztem, valóban nem tudtam, mit jelent a tőzsde és abban játszani, addig megvettem, hiszen a munka nélkül szerzett pénzt erkölcstelennek tartottam, átkos burzsuj csalásnak. Azóta revideáltam e nézetemet, s ha jobban belegondolok, szerencsés esetben valóban egyszerűbb a tőzsdén fialtatni a pénzt, mint kétkezi munkával. De talán a legnagyobb előrelépést a telefonkönyvem tartalma jelenti. Amikor megérkeztem, nénikém londoni száma volt az egyetlen, amely egy papírra felírva árválkodott a „brifkómban”. Félhetett magában, ezért lassan csak gyűltek mellé újabb és újabb, mi több, egyre fontosabb számok. A papírhalmaz a kapott névjegyekkel egyetemben átköltözött egy testes regiszterbe, majd egyre korszerűbb adathordozóba, háttértárba, no meg a telefonomba, amely több kilós ormóttan szörnyetegből annyival kisebb lett, hogy elfér a zsebemben. A még ennél is fontosabb előrelépést akkor éreztem, amikor az idő múlásával egyre csökkent azon hívásaim száma, amelyekre a hívott fél nem reagált, üzenetemre nem válaszolt, holott sorjáztak köztük ünnepeelt művészek, nevezetes üzletemberek, sőt politikusok is szép számmal. Fontossá válásom egyik oka az lehetett, hogy amennyiben gondjuk akadt ingatlanjaikkal, akkor tőlem megkapták a helyzetelemzést és a megoldást. Gyorsan és pontosan, jó minőségben és versenyképes áron. Felnőtt életemben soha nem végeztem munkát szívességből, és soha nem kértem szívességet senkitől. A barátság, a kölcsönös tisztelet egy dolog, de mindkettőnél fontosabb a pontos elszámolás. Az adja meg az ember hitelét, határozza meg értékét. Vagyis felismertem a társadalom működésének mechanikáját, a fogaskerekek mozgásának törvényszerűségeit, és megtaláltam benne saját erőátviteli szerepemet, amelyet nem értékeltem sem alul, sem túl. Néhány jelentősebb club ajtaja megnyílt előttem, s ott jöttem rá, érdemes olyan szalont tartanom, ahol üzletfeleim és barátaim találkozhatnak és a jelképes fogaskerekek „kenést” kaphatnak jó italokkal és ételekkel. Bőven megérte a szükségesnél nagyobb házat tartani, mert az ott hallott beszélgetések, olykor tudományos viták nagyban segítettek, hogy képes legyek felülni a gazdasági hullámhegyekre, vagy éppen a Granitart Ltd. nagyobb gond nélkül átvészelve az 1982-es nagy recessziót. A média a neokonzervatív gazdaságpolitika haszonélvezői között tartott számon, ezért egymás után jelentek meg a velem készült interjúk, melyekben csak olykor s igazán mellékesen került szóba a származásom. Ám e kevéske információ is elegendőnek bizonyult, hogy otthon is kezdtek felfedezni. Legelőbb a nagykövetség biztosított róla, hogy immár semmi akadály nincs beutazásomnak, illetve hamarosan családom is szabadon meglátogathat. Aztán közvetítésükkel hazai politikusok, majd közvetlen kapcsolatfelvétel útján a készülődő politikai változások ifjú reménységei is sorra jelentkeztek. Leginkább azt várták tőlem, hogy kapcsolataim révén segítsen őket abban, hogy „ott fent” komolyan vegyék őket a neves közéleti

személyiségek, vagy éppen ösztöndíjat kaphassanak angliai egyetemekre. Közülük néhányan szalonom összejövetelein is részt vettek, ahol rendre jól felkészültnek bizonyultak, legfeljebb „nyomulós” mivoltuk keltett némi ellenérzést. A két nagy angol egyetemen már tanuló magyarok is megtaláltak. Róluk azonnal kiderült, hogy a leáldozófélben lévő komcsi pártemberek gyermekei, akiket főként a gazdasági átmentés módzatai érdekeltek. Nem igyekeztem segítségükre lenni. Persze, a csalódást így se úsztam meg, mert pártoltjaim között akadt, aki villámgyorsan igyekezett elfelejteni angliai kapcsolatuk eredetét. Egyikük, amikor valaki emlékeztette erre, fanyalogva megjegyezte: „Igen, igen, az a fura egzisztencia, aki sokat gondol magáról? Persze, találkoztunk valahol...”.

Maria Guzowska Smith, bár nem szakadt el a lengyel közösségtől, közben magyarmániássá vált, egyetemi disszertációját a magyar népművészet nemzetközi kihatásairól írta. Közel fél évet töltött Magyarországon különösen a Galga-mentét és Somogyot járva. Megismerkedett egy parasztasszonnyal, aki híres népművészként sikerrel őrizte a több évszázados hagyományt, és autentikus öltözetével hírnevet szerzett magának. Családja egyike volt azoknak, akik ráadásul nem adták fel paraszti életformájukat, gazdasági udvarukat nem mutogatható skanzenként tartották fenn, hanem úgy használták, miként őseik. A négy tehén, két igásló, a tyúkok és disznók garmadája megélhetésüket szolgálta. Az egy napra szánt beszélgetés majd egy hónapra nyúlt. A velük töltött időben megtanult kapálni a kiskertben, ólat takarítani, mi több, tehenet fejni, illetve hasznossá tenni magát a konyhában. Különös büszkeséggel töltötte el, hogy néhány viselet és dísz tárgy magán viseli keze nyomát. „Jól áll a kezeden a tű, meg a cérna, lelkem”, mondta az asszony dicsérően. Fogalma sem volt róla, hogy Maria eddigi életében nem találkozott spulnival, tövel, varrással, horgolással és hasonló műveletekkel.

A szomszéd falvakat járva vetődött fel benne egy nemzetközi öregotthon terve. Úgy vélte, nem csupán gazdasági szempontból, de társadalom szervezési módszerként is előnyös lenne megépíteni egy nemzetközi idősek otthonát, és azt a környező falvakra bízni. Lássák el a helyi gazdaságok élelmiszerrel, a dolgozó iparosok szakipari munkájukkal, a helyi értelmiség pedig vállalja fel a működtetés terhére. De igazán különlegessé az tenné az ügyet, ha az idős, családjuktól messze élő lakókat a helybéli magyar családok jelképesen „örökbe fogadnák”, vagyis bevonnák őket a család és a faluközösség életébe. A módszernek olyan hatása lenne, mint a mágnesnek, vélte, hiszen a fiatalságot nyelvtanulásra és vállalkozásra ösztönözné, az értelmiséget helyben tartaná, hiszen hosszú időre biztos munkát adna, így felvirágoztatná az egész környéket. Hogy nem csak elvi síkon gondolkodott, segítségemmel felvette a kapcsolatot angol, svéd és dán biztosító társaságokkal, akik nem tartották ördögtől való tervnek, sőt annak kidolgozását anyagilag támogatnák is. Kivált, ha a magyarok csatlakoznának az ügryhöz.

Maria élete Barbarával kötött házasságunkat követően a szemem előtt zajlott, vagy annak legtöbb eseményéről értesültem. Így aztán nem ellenkeztem, amikor kérte, had költözzön véglegesen londoni házam felső szintjére, amelyet anyja halálát követően nem használtam. A külön bejárat lehetőséget adott rá, hogy egymástól szeparáltan élhessünk. Erre melleleg a legkevésbé sem törekedett, mivel megígérte anyjának, hogy nem enged „elveszni”, -- amire a magányos férfiak hajlamosak --, ezért rajtam tartja a szemét. Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó magyar szólás szellemében fogadalmát betartotta, és ennek jegyében varázslatos gyorsasággal átvette házam irányítását. Első lépésként eltüntette a szintek közötti ajtó összes kulcsát. Persze, ha hazaérve fényt láttam az ablakaiban vagy beszélgetés hangjai szűrődtek át, eszembe

se jutott felmenni hozzá. Vendégeinek ismeretlenül is örültem, hiszen természetesnek tartottam, hogy a korban hozzá illő férfiak dongják körül. Eszembe se jutott, hogy élve a szabadsággal visszacsöppen abba az életmódba, ami középiskolás korában jellemezte. Akkori, anyja szerint viharos és felelőtlen szerelmi élete elmúlt, s negyedszázadosként már akár házasságon is gondolkodhatott. Persze gyakran töltöttük együtt az estéket, amelyeken nógattam, „ne kotalj már annyit itthon a könyveiden, mert még kikelnek”, mire mosolyogva megkérdezte, lenne-e egyáltalán valami is a frigómba, ha ő nem tenne bele valamit, szólna-e hozzám valaki lefekvés előtt? Igazat adtam neki, de méltatlannak neveztem, hogy az anyját túlteljesítve, amolyan házvezetői babérokra törekszik. A házvezető szót hallva a szeme szikrát szórt és rám vágta az ajtót. Bizonytalán sértésként élte meg. Talán el kellett volna magyaráznom, hogy ez anyám szóhasználat volt, midőn éppen igyekezett megrendszabályozni apámat, aki messze került a háztartási tevékenységeket. Egyik este azért csak visszatértem a témakörre.

- Jobban tennéd, ha a barátaiddal töltened az időt s nem egy vénemberrel.
- Először is nem vagy vénember, ezt már agyonbeszéltük! De megmondanád, hogy mit jelent a barátaid a te szóhasználatodban?
- Nem értem a kérdést? Barát az barát, ha egy, ha több.
- Vagyis barát azonos jelentésű az ismerőssel?
- Igen, de akár lehet több is annál.
- Ki annál több, az a szerető? Durvábban szexpartner?
- Persze. Elvégre is egészséges gyönyörű nő vagy.
- Köszönöm a bókot! Mellesleg nyugodtan megkérdezheted, ha kényelmetlen is, hogy momentán van-e egy vagy több barát, netán szerető az életemben, vagy leginkább az ágyamban.
- Ugyan, eszembe se jut, hogy megkérdezzem. Mi jogon tenném?
- Jog? Ugyan már! Csak mondjuk, szívesen hallgatnád, amikor némi szégyenkezéssel, irulva-pirulva elregélném, milyen volt tegnap a szeretőmmel lenni?
- Pironkodnál, ahogy ismerlek, de a részletek nem érdekelnének. csak a tény, hogy éled az életedet. Éppen ezért remélem, hogy van barátod. Olyan nagybetűs.
- Aha, már értem, miért segítesz a felhozatalban?
- Csak nem egyenesen kerítéssel vádolsz? – próbáltam elvenni az élet a beszélgetésnek, de nem hagyta.
- Mond, de igazán! Mit szólnál, vagy helyesebben, mit éreznél, ha mondjuk, ma estére megjelenne itt az általad kiszemelt magas, elegáns, kiöltözött, erőteljes duzzadó férfit és a kellemes csevegés közben tutajos szemekkel bámulnám, vagy netán az asztal alatt levinném a cipőmet és meztelen lábbal simogatnám a combját. Aztán, egy adott pillanatban, nem bírva a ránc törő vággyal gyorsan felvonulnánk a lakrészembe.
- Azt hiszem, hogy...de végtére is ez az élet rendje.
- Ne moralizálj! Azt kérdeztem mit éreznél.
- Jó. Azt hiszem, feszélyezne, talán még féltékeny is lennék, ám ezt nehezen legyőzve azon izgulnék, hogy méltó legyen hozzád és jól érezd vele magad.
- Micsoda álszent szöveg! Tele kibújjással. És közben zavarban vagy! - vágta fejemhez, és megint láttam a tekintetében, hogy szánt szándékkal provokál. Ennek szellemében folytatta.

- Azért se fejezem be, bár látom, legszívesebben menekülnél. Két hete szombat este megemlítetted, mennyire örülnél, ha valami magyarossal kínálhatnánk meg Stellát.
- Igen, így volt. De, hogy kerül ide Stella?
- Na, akkor elemezzük csak. Van ugye egy korban hozzá illő nő, ez a szeplőkirálynő.
- Idősebb nálam! – vettem közbe hevesen és védekezően.
- Aki idősebb ugyan, de köldökig dekoltáltan, több kiló sminkkel felvakolva, rőtvrös körömmel, cinegevékony combjain feszülő miniben jelenik meg. Percenként teszi a kezét a tiedre és közben lenézi rólad nadrágot. A kávézásnál már alig bír magával, hogy egyedül lehessen veled.
- Nem jelent semmit, egyszerűen képtelen másként viselkedni. Minden férfival ilyen kihívó. Ha nem fitogtathatja nőiességét, elveszettnek érzi magát.
- Tudom, hogy erről híres. Hallottam anyámtól eleget. De azért elmondom, hogy én mit éreztem vacsora közben.
- Tedd meg.
- Meg is teszem, ne félj. Hát azt, hogy látványosan kisajátít téged, megmutatni nekem, hogy te hozzá tartozol. Te meg nem ellenkezel, hanem hagyod, tegyen kedve szerint. Hát, elég rossz érzés volt látnom.
- Igazán tudhatod, hogy már nagyon régóta nem vagyok az övé. Meg már senkié sem.
- Miután anyám a feleséged lett, megcsaltad Stellával?
- Hogy képzeled? Ez durva sértés!
- A fene se akar megsérteni. De feltettem neked a kérdést és nem engedem, hogy ne válaszolj.
- Nem menekülök el, és a válaszom egyértelmű. Nem! Csupa nagybetűvel. De tényleg sértegetsz, mert a kérdéssel feltételezed, hogy, milyen aljas voltam a feleségemmel és a szerelmemmel szemben.
- Rendben, elhiszem. Bevallom, s világ omlott volna össze bennem, ha igent mondasz.
- Bennem az a világ a kérdésre omlott össze.
- Helyben vagyunk! Immár belekerültem a hitetlenkedő, gonosz kislány szerepébe. Nos, ebben a szerepben is van egy újabb kérdésem. Vagyok olyan jó nő, mint Stella? - kérdezte merően a szemembe nézve.
- Ez a mániád, Maria. Kéretlenül is elmondtam már neked, hogy a szememben nincs nálad szebb lány.
- Megint kikerülsz a választ! Nem azt kérdeztem, hogy szebb-e, mert ez nyilvánvaló, ha nem haragszol, van ennyi tényismeretem. Pontosan azt kérdeztem, hogy nőnek jobb-e?
- Rendben! Nem kétlem, hogy azon a téren is jobb vagy. Ha eddig nem dicsértek, hát majd fognak. – Láttam rajta, hogy töpreng, folytassa-e a kínos irányba tartó beszélgetést, de aztán letett róla. Hirtelen odavágta, hogy aludj jól, és csendesen behúzta maga mögött az ajtót.

A Maciej mesterrel egykor alapított kis vállalkozásunk köré az eltelt évek során egész cégcsoport szerveződött, amely tényezővé vált a nemzetközi befektetői piacon. Szamárság lenne azt állítanom, hogy mind ez saját tehetségemnek tudható be, sőt kijelenthetem, hogy sikerünkben oroszlánrészt vállaltak azok a tehetséges fiatalok, akiket gondos HR munkával szerződtettem. Ők nem hozzám hasonló botcsinálta, szerény végzettségű, a semmiből feltörekvő emigránsok voltak, hanem a legjobb angol

és amerikai egyetemeken végzett, jó családi háttérrel rendelkező jövőépítők. „Régi motoros” társaim nem támogatták teljes szívvel az új generáció térnyerését, mert azt vizionálták, hogy rövid idő alatt átveszik a hatalmat, és kiszorítják az öregeket, köztünk engem is. Nem osztottam aggodalmukat, inkább további feladatokat róttam rájuk és ösztönöztem őket a csapatmunkára. Örömmel hallgattam beszélgetéseiket gazdaság filozófiákról, trendekről és elemzési módszerekről. Ketten közülük Teacher miniszterelnök közvetlen köréhez tartozó családok sarjai, így hiteles információkhoz jutottak a brit kormány távlati gazdaságformáló terveiről. Félreértés ne essék, szó sem volt valami féle gazdasági kémkedésről, bennfentes üzletelési technikáról. Inkább néha, amolyan kísérleti tereppé váltunk, ahol az elméleti tervek működését modellezhette a kormányzat. Támogatást kaptunk ugyan, de a vállalás során saját tőkénket is kockáztattuk, kvázi egyenrangú partnerként és nem kiszolgálóként tekintettek ránk, illetve határozhattuk meg magunkat. A cégen belüli tudásrangsorban közel sem az élen jártam, ellentétben a megérzési erősorrenddel, amelyben álltam a versenyt. Annak idején otthon azt mondták volna, jó „spurom” van, vagy jó a „szaglásom” a kritikus pillanatokban. Az „építmény”, amelyet létrehoztam Maria sorsára is pozitív hatást gyakorolt. A kis cég vezetését teljes egészében rá bízam annál is inkább, mivel családi vagyonának egy részével társtulajdonossá vált. Azt reméltem, hogy művészeti és filosz vénája mellé megszerzi majd a szükséges üzleti ismereteket is, így megalapozhatja saját jövőjét. Bár szabadkozott és fenntartásait hangoztatta, pár hónap alatt már jelentkeztek az első eredmények. Kis restaurátor műhelyünk mellett jelentős beruházással több műtermet hozott létre, amelyekben méltó elhelyezést biztosított feltörekvő művészeknek, illetve hírnévre törekvő restaurátoroknak. Célul tűzte ki, hogy a világ legjelentősebb múzeumainak és galériáinak ajánlja szolgáltatásait. Ennek érdekében hosszabb utazást tervezett, hogy személyesen mutatkozhasson be a Rijksmuseum, a Prado, az Ermitázs, a MET, és a Louvre illetékeseinek. Egyetemi tanárai, akik rendkívül kedvelték, ehhez minden összeköttetésüket latba vetették. Abba is beavatott, hogy hamarosan Magyarországra utazik, mert nagyon várja a találkozást azzal a néprajzos férfival, aki sokat segített tanulmányútja során, illetve disszertációja megírásában. Tőle azt reméli, hogy kurátora lesz egy Kárpát medencei népművészeti tárlatnak, amelyet London több kiállítótermében valósítana meg. Mivel tudnálak meggyőzni, hogy együtt menjünk Magyarországra? – kérdezte ártatlan tekintettel, miközben tudta, egyébként is tervezem az utat, hiszen vannak befektetési elképzeléseim otthon. Így aztán a két világhírű múzeum felkeresése után szülővárosomban ért földet a gépünk. Már másnap „lerohantunk” autóval „Somogyországba”, ahol szíve szerint megvalósítaná azt a bizonyos különleges öregek otthonát, aztán a Dunántúlon megtekintettünk néhány eladásra szánt, romos, senkinek nem kellő régi kastélyt, mert régóta dédelgettem magamban a gondolatot, hogy a legvonzóbbat eredeti formájában felújítom, és úgy működtetem, ahogy Európában több helyen már sikerrel megtettem. Maria azt szorgalmazta, hogy népművészeti frekvencián legyen a környék, én pedig a borvidék mellett tettem le a voksomat, már ha a környéken golfpálya kialakítására is nyílna lehetőség. Kísérőinkkel folytonos szabadkozásom közepette majd két hétig jártuk az országot. Mária ugyanis sorra megkérdezte, ugye, jártál már itt gyerekkorodban. Nos, lebőgés vagy sem, leginkább nemmel válaszoltam. Látod, lassan többet tudok a hazádról, mint te, mondta csipkelődve. Mellesleg kifejezetten élvezte, hogy a bemutatkozások során megint Kőháti lettem, és állandóan magyarul beszélek, s amikor arra kér, hogy fordítsam neki a szöveget, akkor lelkesen „transzlétolom” magyarról magyarra. Persze a magyar szavakkal sem én arattam igazi sikert, inkább ő, aki bájos magyar félmondataival, sajátos kiejtésével mindenkit levett a lábáról.

A nemzetközi öregek otthona terv kapcsán a londoni nagykövet megszervezte a találkozót az illetékes minisztérium egy fontos beosztottjával. Az egyébként kedves hölgy remek kis előadást tartott a magyar szociálpolitikáról, de szavaiból kiderült, Maria tervének lényegéről alig tud valamit, vagy annak vonzataival nincs tisztában. Ugyan nagy elvárásaink nem voltak, ám az mégis meglepett, hogy a megbeszélés végén, amolyan „szeretném megkímélni önöket a csalódástól” jeligével elmondta, hogy ő maga ugyan drukkol a sikerért, de úgy véli, illúzió, hogy mondjuk, két-három magyar falu képes legyen ellátni ekkora feladatot. Az értelmes emberek már elmentek a falvainkból, az elvándorlás folyamatos és a mezőgazdasági kistermelés elenyésző volumenű. Talán helyesebb lenne, ha valamilyen állammal közös beruházásba szállnánk be, annak ugyanis nagyobb lenne a haszna, és a rizikó is elenyésző. A kastély vásárlás vagy beruházás dolgát jobban pártolná, főként, amennyiben az ingatlan netán jelenleg állami tulajdon, úgy segítené, hogy nagyon baráti konstrukció jöhessen létre, már amennyiben a magyar idegenforgalom is jól jár általa. Már értem, miért jöttél el Magyarországról, mondta Maria, és megkérdezte, hogy itt mindenki mindenért tartja a markát? Ezek talán nem kapnak fizetést? Nem veri fejbe őket valaki, hogy készakarva keltenek rossz benyomást a saját hazájukról? Csak vontam egyet a vállamon, lévén ráhatásom régen semmi sem volt, ma meg a csak abban reménykedek, hogy a biztosan bekövetkező nagy változás után minden megváltozik. Ebben mellesleg itthoni családom minden tagja egyetértett, csupán abban vitatkoztak, mennyi idő múlva következhet be mindez.

Közös magyarországi megjelenésünk persze felkeltette a már itthon is megjelent bulvárlapok érdeklődését. Megjelentek felületükön fotók, amint elhanyagolt udvarházat mustrálunk, vagy éppen felújítás alatt álló történelmi kastély romjain, maradványain ámulunk. Másutt kart karba öltve népművészeti vásáron mosolygunk az árusokra, vagy az Operában koccintunk pezsgővel az előadás szünetében. A közszolgálati rádió pedig rövid, félig magyar nyelvű riportot is sugárzott Mariával, megemlítve, hogy esetében nem véletlen a rajongás a magyar kultúra iránt, hiszen családja és ő maga is nagy befektetésre készül Magyarországon. Az állítólag legolvasottabb gazdasági lap cikkében nemzetközileg számon tartott magyar származású üzletemberként említett Mr. Erwin Stoneback-ként, majd olvasói figyelmét felhívta a veszélyre, hogy az illetékesek hajlandók fillérekért elkótyavetyélni egy meg nem nevezett nemzeti kincset, amire fáj a fogam. Szemléltetésként a turai Schossberger-kastély képét közölték, ahol mellesleg nem is jártunk. Úgy mellékesen kettőnk kapcsolata is beszédtemává vált, ezért többen megkísérelték kiugrasztani a nyulat a bokorból. Maria ezt a magyar szólást felettébb beszédesnek tartotta. Idősebb hölgyek és urak elragadtatottan biztosítottak róla, hogy „a kedves lányom” csodálatos kis teremtés. Mikor közöltem, hogy ő az elhunyt feleségem gyermeke, akkor azonnal szabadkozva megjegyezték, „pedig annyira hasonlítanak egymásra”, ami nekem szóló bókként volt értelmezhető. Máskor Maria hallgathatta, mennyire „fess úr a kedves apukája”, mire ő a világ legtermészetesebb módján közölte, hogy ő szerencséire nem az apám. Aztán, amolyan mellékmondatként hozzáfűzte: „sőt, annál is több”. Ezzel a válasszal olajat öntött a tűzre, vagyis találgatások sorát indította el.

Édesanyám és nővérem újra nagy szeretettel fogadták Mariát, aki nem volt hajlandó vendégként viselkedni, inkább a család legfiatalabb hölgy tagjaként tüsténkedett a konyhában, s közben egyetlen angol szót sem volt hajlandó kiejteni a száján. (Azért néha nővérem nagy empátiával kisegítette!). Anyám egy alkalommal, amikor kettesben maradtunk megjegyezte: Kisfiam, jól meggondoltad a dolgot? Nagyon szép ez a lány, kedves és okos, de... Ugyan már, Anyu, őt örököltem Barbarától,

válaszoltam, bár nem lehettem egészen meggyőző, mert úgy vélekedett, hogy érti ugyan, amit mondok, de Maria nem egészen pótapaként néz rám. Még értetlenkedtem egy sort, aztán a „hogya kéne néznie” kérdéssel kihátráltam a témából. E röpké beszélgetés azért valóban önvizsgálatra készítetett, amelynek során elismertem, hogy valóban bensőségesnek nevezhető kapcsolat alakult ki közöttünk. Mondhatni, igazi szeretet, amelynek alapjaként anyjához való hasonlósága szolgálhatott alapnak. Ezért gondoltam normálisnak, hogy szívesen vagyok vele, még inkább mellette, mert a hangulat, amit magából áraszt, az harmóniát teremt bennem, szebbé teszi az életemet, amit nem mellékesen kissé megváltoztatott. Igazat bevallva Barbara elvesztésének sokkja után szándékosan kerestem a „gyógyulást” néhány nő oldalán, majd a legfeljebb félsikereket érezve felhagytam e pótcselekvéssel. Nekem is furcsának tűnt, hogy főként a fiatalabb korosztályból származó partnereimet, önkéntelenül folyton Mariával vettem össze, miáltal azonnal vesztes pozícióba kerültek. Életem alig vagy egyáltalán nem érdekelte őket, töprengéseimben nem akartak társakká válni. Egyszerűen jól akarták érezni magukat, s erre a szerepre alkalmasnak tűntem számukra egy ideig. Egyre inkább éreztem, hogy nincs bennem izgalom a találkozók előtt, nem készülök rájuk. Azon vettem észre magam, hogy a találkozások első percétől a búcsú pillanatát tervezem. Essünk túl rajta, ha belevágtunk, gondoltam, s mivel kevés örömmel járt e pótcselekvés, egy idő után leszámoltam vele. Inkább szenteltem az időmet a Mariával közös tervek megvalósítására és a gyakori közös utazásokra. A budapesti látogatás vége felé közeledve a szálloda bárjában beszélgettünk. Jót nevettem friss történetén. Képzeld, mesélte, ma reggel az egyik illetékes hivatalban a napot reggel Kőháti úr, vagyis a te titkárnődként kezdtem, ám mire elérkezett az ebéd utáni kávézás, akkor már a „párodá” módosult státuszom. Mivel nem érttem pontosan, hogy a „pár” milyen társadalmi vagy családi rangot jelent, ezért rákérdeztem. A minisztériumi hölgy szabadkozva magyarázta, hogy „olyan feleségfélét”, mire hangosan elnevettem magam, és azt mondtam, ezen a státuszon még töprengök. Akkor még nem sejtettem, hogy a java az esti hölgy partyn következik, ugyanis az egyik korombéli lány a zavar legkisebb jele nélkül nekem szegezte a kérdést, hány évvel idősebb a „pasid”, akivel vagy? Huszonöt, mondtam fapofával, mire egészen izgalomba jött. És mond, már boci, de működik a dolog? Persze bólintottam, mire pironkodva bevallotta, hogy egy ötvenes pasi hajt rá, és nem halogathatja sokáig, hogy lefeküdjön-e vele vagy sem. Mivel köztudottan nagy a tapasztalatom, hát azt mondtam neki, hogy amennyiben nem szereted, akkor felejtse el azonnal, ám, ha bejön neked, akkor ne halogasd a dolgot. Na, ez felvillanyozta, mert azonnal felpattant és elrohant telefonálni. Látnod, huszonöt évemmel felcsaptam életvitel tanácsadónak.

Maria talán tizenhat lehetett, amikor Mr. Stoneback, nyomatékkaal megjelent az életében. Szülei akkoriban még együtt éltek, és jelentős szalont vittek. Egy különleges alkalommal kötelezték az ifjú hölgyet, hogy vegyen részt az eseményen, ám ezúttal lenne szíves az alkalomhoz illő ruhában, úrilányhoz méltó viselkedéssel megjelenni. Az apától származó, mondhatni parancs lényege, ezúttal vesse le lázadó, punkos énjét. Bár mind a ketten tudatában voltak, hogy e nyilvánvaló megjátszás senkit sem téveszt meg, hiszen a társasági élet rendszeres tagjai nagyrészt tisztában voltak a lány lázadásával. Arcuk tükrözte is, hogy átlátva a szitán változatlanul elcsatangolt bárányként tekintenek rá, ezért nem kívánnak szóba elegyedni vele. Ezért ő sértett arccal járkált fel és alá, amit Erwin somolyogva és egyben kissé szánakozva figyelt. A Barbarától hallott félszavak nyomán tartott tőle, hogy a következő pillanatok egyikében felszínre tör a lázadás, és akkor kitör a botrány. A lánynak ugyanis nagyon pontos

ismeretei voltak a sok rongyrazó, magát megjátszó és kellető alak életéről. Az ismereteket részben saját csemetéiktől szerezte. Most kiváló alkalom nyílhat a visszavágásra, az igazi lázadásra. Erwin tartott tőle, hogy a lány semmivel sem törődve a társaság és saját apja megalázása érdekében kiborítja a "bilit". Mondjuk, felpattanva elkezd sorolni az egybegyűlteknél magán titkait, ki kinek a szeretője, ki hogyan nyúlkál a mézesbödönben. De még ennél is nagyobb perpatvart okozna, ha bosszútól vezérelve, saját apjáról ejtene néhány szót. Erwin figyelmét nem kerülte el, hogy Maria lopva már a második vodkánál tart, s az arca egyre elszántabbá válik, azért hozzá lépett. Maria, ne tegye, amit tenni akar. Édesanyját hozza rémes helyzetbe, ha olyat tesz, amit később megbánna. Maria riadtan bámult a magas, láthatóan erős és határozott férfira, akit látott már a társaságban, de amolyan kívülről érzett. Amikor a férfi kivette a kezéből a harmadik poharat, nem ellenkezett.

- Látom, Maria, legszívesebben elmenekülnél.
- Mi köze hozzá? Különben is mit akar tőlem?
- Közöm semmi, és nem akarok /!/ tőled semmit, csak kérnék valamit.
- Kérni? Mi a francot? Inni a bárpultnál kap.
- Az ital várhat. Majd töltök magamnak, ha megmutattad az egyik festményedet.
- Minek mutassam meg?
- Hogy lássam, ki vagy valóban.
- Honnan tudja, hogy időnként telemázolok vásznakat?
- Barbarától.
- Jézusom, anyám idegeneknek dicsekszik velem?
- Nem vagyok idegen, viszonylag jól ismerjük egymást a szüleivel.
- Akkor mutogassák őket!
- Tőled jobban esne.
- Ne érdekelje! A képek hozzám tartoznak, és nem mutatok egyet se. Na, viszlát.

Emlékeim szerint első párbeszédünk Erwinnel meglehetősen feszült körülmények között zajlott, s akkor felettébb idegesítő guynak tartottam. Egy felnőtt férfinak, aki a fiatalság megmentőjének, okostojásnak érzi magát, ráadásul a tudata mélyén legszívesebben a kenetes szavak helyett hetegne velem. Az esetet követően gyakrabban találkoztam vele a lakásunkban, ahol főként anyám közelében volt. Feltűnt, ha távol állnak egymástól, folyton feléje néz, mint aki reméli, találkozik a tekintetük. Gondoltam, belekötök, had derüljön ki, mekkora zavarba jön. Elébe álltam és szándékosan pimasz hangon megkérdeztem: Mit akar maga az anyámtól? Nézett rám, aztán érzelemmentes hangon beavatott, nem akar semmit tőle, csupán azért tartja rajta a szemét, mert nem tud betelni a látásával, hiszen őt tartja a legszebb nőnek, akit életében láthatott. Ezzel a mondattal néhány másodperc alatt legyőzött. Nem volt miért tovább hepciáskodnom. Bocsánat, mondtam és elkullogtam. Ezért, amikor egyedül maradtunk anyával, megkérdeztem, milyen ember ez a Hungarian guy? Csak nem tetszik neked? Ha igen, megértem, mert szép szál férfi, ugye, és még felettébb bátor is. Olyan ember, akinek a közelében biztonságban érzi magát az ember, válaszolta. Tudod, hogy egész este téged bámult, jegyeztem meg, hogy folytatódjon az érdekesnek ígérkező beszélgetés.

- Nem figyeltem, de tudom, hogy...
- Hogy tetszel neki. Nyíltan azt mondta nekem, hogy nincs nálad szebb nő a világon.
- Látod, kiderül, hogy nem is olyan bátor, mert nekem eddig nem merte elmondani. Viszont az tény, hogy évekkor ezelőtt apádért s talán értem alaposan helyben hagyott néhány fickót a Sohoban. Egy szál maga.

- Érted verekedett?
- Mondom, apádért és értem. De azért észrevettem, hogy a pofonok ugyan mások arcán csattantak, de nekem is üzennek valamit.
- Szóval titokban tetszenek a macsók? Jobban, mint a halvérű apám?
- Tényleg más volt, férfiasabb. De azelőtt csak néhány lengyel eseményen találkoztunk, alig tudtam róla valamit. Ott akkor azt, hogy Stella – tudod, az esztéta nő, a vörös – úgy néz rá, mint egy Apolló szoborra.
- Szívesen jártál volna vele, ha kéri? Apu még nem volt a férjed.
- Valami hasonló megfordult a fejemben. De...
- Én a helyedben azonnal kikezdttem volna vele!

Állításom sok év után Budapesten is eszembe jutott, amikor már nem bírtam tovább és a „tettek mezejére léptem”, --ahogy a magyarok mondják--, vagyis nem vártam tőle udvarlást, gesztusokat, sejtetéseket, hanem egyértelművé tettem, hogy beleszerettem és akarom őt. Persze, az elhatározás hosszan érett bennem. Amikor anyám elvált apámtól és egyszer csak kiderült, Erwin felesége lesz, még örültem is, meg gondoltam, talán végre boldog lesz e mellett az ember mellett. Igyekeztem az egyetemen belezúgni valakibe, de azok csak jelentéktelen epizódok maradtak. Mert ő volt az első férfi az életemben, akinek minden kényszer nélkül szerettem volna megfelelni. Reméltem, hogy tetszeni vágyásom titokban marad, s különösen anyám nem sejt meg semmit. Ezért hónapokra eltűntem, s csak akkor tértem vissza, amikor kiderült, anyám halálos betegsége. Ketten ápoltuk őt minden erőnkkel és szeretetünkkel abban reménykedve, hogy minden jóslat ellenére túléli. Az utolsó héten a kórházban anyám már pontosan érezte, közel a vég, maga mellé ültetett, egy intéssel elküldte az ápolónőt.

- Emlékszel még, amikor szememre vetetted, miért nem kezdtem ki Erwinnel?
- Persze. És nagyon örültem, amikor végre hallgattál rám, és férjhez mentél hozzá.
- Ki sem kellett kezdenem vele, hanem az ő csökönyös módján teremtetted meg a lehetőséget, hogy akkor láthasson, érezhessen, amikor csak akar.
- Szóval nem álltál ellen!
- Nem, inkább rábíztam magam, és annyit adtam, amennyi csak telt tőlem. De már tudom, ennél sokkal többet érdemelt volna.
- Ugye, nem azt akarod mondani, hogy nem szeretted eléggé?
- Még ne használj múltidőt, drágám. A magam módján szeretem, de úgy gondolom nem az ő igényei szerint. A tűz és a víz megfér egymás mellett, de egymásba nem olvadhat. Valamelyik kioltja a másikat. Sokszor eszembe jutott, olyannak kellett volna lennem, mint amilyen te vagy Kislányom, tüzes, lendületes és elszánt. Szerintem ő ezt kereste bennem, a tűz lobogását. Talán kettőtökben megtalálja.
- Anyu, az istenért, miket nem beszélsz?
- Maria! Nagyon nehéz egy anyát megtéveszteni, vagy eltitkolni előle érzelmeket...
- De...
- Ne tiltakozz, nincs értelme. A betegség és halál közelsége nem teszi vakká az embert, sokkal inkább látóvá, felismerővé. Édesem, te már nagyon régen beleszerettél Erwinbe, és mára kitölti az életedet.
- Hogy beszélhetsz így, könyörgöm. A végén még azt képzeled, hogy a halálodat kívánom, mert akkor hozzájutok a férjedhez.

- Ere soha, egyetlen percre se gondoltam. Erwinem figyelme és szeretete nem csökkent irántam. Ő nem a kettős játszmák embere, ellentétben apáddal, aki mellett örök vesztesnek éreztem magam, hiszen számára minden szeretője többet ért nálam. Nem kételkedek, hogy amíg élek, Erwin számára én vagyok az érték, ahogy mondja, a világ legszebb nője. Most már női roncsa.
- Ellenedre soha nem akartam őt. Szó nélkül kellett volna elmenekülnöm tőletek.
- Látod, Isten másként döntött. Nem menekülhetsz. Én megyek, te maradsz, és már csak rajtad múlik, hogy boldoggá tedd, amit megérdemel.
- Nehéz terhet raksz rám, anyu!
- Nehezet, de megbirkózol vele, és boldog évek következnek számotokra.
- De itt van ez a nyomorult negyedszázad. Az előre látható korlát. Mit kezdjek vele?
- Az időről beszélsz, amelynek hosszát senki sem tudja? Én azt hittem, nem négy évem van hátra vele, inkább negyvenre gondoltam, s lám csak napok maradtak. Használd ki, ami adódik, teljes szívvel szerető társként, mondta anyám szinte búcsúként.

M. Erwin Stoneback hetvenedik születésnapját és egyben a huszadik házassági évfordulóját a Budai várban ünnepelte, abban a szállodában, ahol második felesége Mrs. Maria Stoneback dacolva minden ellenérzéssel, felrúgva minden észszerűséget bevallotta iránta érzett szerelmét. Mind a ketten pontosan tudták, hogy ezzel milyen terheket vállalnak. „A felesége lányát vette el a megtollasodott magyar ingatlan mogul”, írta az egyik brit bulvárlap, s a cikk mutációi mindenütt napvilágot láttak, ahol a nevét ismerték. Egykori hazájában a „Megnézte az anyját, elvette a lányát” szalagcímmel tudósított a lap londoni kiküldötte. Vagy amolyan mottóként: mi más várható el egy nemzetközi ügyeskedőtől, aki egykori hazáját is ott húzza le, ahol csak lehet. Persze a firkászok Maria leánykori kilengéseinek is teret szenteltek, hogy alapot szolgáljanak egy újabb címnek: „Szexáldozat pénzesőért”.

A házaspár erkölcstelen meggazdagodásának történetéhez a dokumentumokat, pontosabban a kreált bizonyítékokat Maria apja szolgáltatta. A házaspár a minden csoda három napig tart szólást igazolva gyorsan kikopott a közérdeklődésből, s így nem maradt más dolguk, mint leszámolni érzelmi terheikkel. Valóban tetemes közös vagyonukat öt évvel ezelőtt megszületett a fiúk – akit Radoslaw Guzowski-Kőháti néven anyakönyveztek – öröklő, amikor eljön az ideje. Vajon mennyi a reménye Kőháti Ervinnek, hogy lássa felnőtté válni a fiát és boldognak Mariát? A Forgójtó kérlelhetetlenül forog tovább.

PÁRHUZAMOSOK TALÁLKOZÁSA

„...Ha mi, a szellem gentlemanjei, egyszer megállapodtunk abban, hogy a párhuzamos vonalak nem találkoznak, illetve, hogy korrekt párhuzamos vonalaknak csak azokat tartjuk, akik nem találkoznak – akkor erről a találkozásról beszélni éppolyan erkölcstelen, sőt illetlen dolog, mint véteni, játék közben, a kártya játékszabályai ellen...”

(Címszavak a Nagy Enciklopédiához. I. kötet, Cikkek, Karinthy Frigyes notesze)

Alig száradt meg a Vendéglátóipari Főiskolán szerzett diplomámon a tinta, apám az ünneplés és gratuláció helyett azonnal előállt a farbával. nálam szeptemberben kezdesz, de addig hasznát veheted a semmitérő diplomádnak. Szépen lemész a Balatonra, egyenesen Hariss úr strandbüféjéhez. Nála töltöd az időnyt, de szó se lehet tengés-lengésről, mivel te leszel a barátom szeme és füle. A feladatod, hogy ne lopják ki a szemét. Mivel a fater hangjából levettem, nem tűr ellentmondást, ezért csak bólintottam, majd elsomfordáltam a szobámba. Végtére is terveztem, hogy a Balcsin „csapatok” egyet, hát most itt az alkalom és még nem is én fizetem a ceppet, hanem kapok valami lét. Ráadásul nem egy lepukkant szabadstrandról van szó és csóró vendégekről, hanem az egyik balatoni főváros elit plázsáról. Másnap további áldozati pofavágás nélkül felpattantam a Yamahára, hogy az általam már ismert tulaj szeme és füleként, ha jól értettem, kémleljem büféje működését, és alkalom adtán vágjak rendet. Megérkezésakor bemutattam az öregnek az igazolást, hogy nálam „széklet, vizelet rendben”, így beállok a csapatba. Csak keményen fiam, hogy apád büszke lehessen rád, mondta a tapasztalt gazdagok leereszkedő hanghordozásával, majd a zsebéből előkotort egy rolni pénzt és a markomba rakta. „Hogy le ne hugyozzanak a kutyák”, fűzte hozzá és azzal beszállt az ötös BMW-be és elporzott. A kis felhomályosítást követően igazán kíváncsi lettem, vajon a vizsgákon megkövetelt elméleti tudásanyag és a gyakorlat kvadrál-e egymással. A Marcaliban eltöltött szakmai gyakorlat alapján eleve éltem a gyanúperrel, hogy az üzemgazdaságban, az ételkészítés technológiájában és egyebekben az alma messze esik a fájától. Nos, a Four Seasons Hotel Gresham Palace meg az Intercontinental konyhája és az elem tároló bodega ételkészítő „egysége” közötti különbség megdöbbenett. Már az első teljes napot követően rájöttem, érthetetlen, miként kaptak működési engedélyt, illetve, hogyan bírják ki élve a konyhások reggeltől napestig a konyhában.

A műszak a még teljesen kihalt strandon reggel hatkor kezdődött. Közel sem véletlen, hogy a műszakot bányász szakkifejezéssel sihtának nevezték. Ugyan nem kellett lemenniük a mélybe, hiszen itt amolyan külszíni fejtést hajtanak végre. Napfény persze nuku, munka, amennyi belefér. A konyhát csak hajnalban járja át a friss levegő, amikor a konyhások a főszakács felügyeletével a hűtőkből kiveszik a készételek tároló edényeit és megkezdik a melegítést. Egy másik csapat azonnal nekiáll a rendelhető fogások előkészítéséhez. Sietni kell, mert a séf csak tízig ér rá, aztán várja a gourmet

alkotás a közeli szálloda étterében. A szakmában elismert, nagyhangú, hirtelen haragú és öntelt figura keményen irányítja a szakképzetlen „szakácsokat”, leteremti a beszállítókat, akik képtelenek időben érkezni, és pontosan azt hozni, amit megrendelt. Két hatalmas üstben forrni kezd a gulyásleves, keverik a pacalpörkölt alapanyagait. Ha még egyszer kétmarékkal szórod bele a sőt, te liba, letöröm a derekadat, hallatszík a szakácslányok szóbeli eligazítása minden áldott nap. Ugyan kissé megcsendesedik, de alázatossá akkor se szelídülsz, ha olykor befut a tulaj, aki naponta zsebbe adja a lét, szigorúan adómentesen. Megdolgozik érte, mert a minőséget illetően tényleg szó nem érte még a ház elejét. Amit elkészít, ízesít, az nem kifőzde színvonalú. Igaz, gyenge, avagy selejtes alapanyagból nem hajlandó főzni. Olcsó húsnak híg a leve, az nálam nem játszik, mondja gyakran, és még hozzáfűzi, így legalább valóban kapnak valamit az emberek a pénzükért. Egyébként ő az egyetlen, akivel mint hímes tojással, úgy bánt az elegáns, fehérnadrágos, méregdrága ingben pompázó, velem rokonságban álló tulaj az elmaradhatatlan makkos cipőjében. Tudja, ha elveszti a főszakácsot, azonnal jönnek a dühödt beírások a Vevők könyvébe, kiszáll a Köjál, aztán ki tudja, mi jön még. Persze, az ilyen-olyan ellenőrök azért egymásnak adják a terepet. Vannak közöttük, akik be se jönnek, csak telefonon jelzik előre, mikor járnak „errefelé”. Ilyen esetben hamar kialakítottam a „mise” mentét. Kimenni a kapu elé, várni az ismert autóra. Amikor befut, üveg le, kéz ki, lé a markába, ablak fel, köd előttem, köd utánam. Hiszen hosszú az északi part, és sok a strand. A felettébb akkurátus ellenőrök, kivált Elég, ha a kenőpénzt kapun kívül kapják kézhez. Nem úgy a felettébb akkurátus az elektromos művek képviselői, akik élet-halál urai. Heppjük, magyarul szólva gondolkodásuk alappillére, hogy mindenki lopja az áramot, (ebben nem nagyon tévednek) valamint nincs olyan bekötés, amely kellően szabályos lenne. Ilyenkor Karcsi úr, a tulaj, vagy néha én, hosszas tárgyalás folytatunk, magunkhoz rendeljük a helyi villanyszerelőt és moderáljuk a kialakuló tudományos szimpóziumot, amelynek végén időszakosan sikerül az érvek harmonizálása. A szellemi erőfeszítést követően kicsit kifújjuk magunkat, amíg befutnak a sörösök. Ők bevett szokásuk szerint nálunk reggeliznek, sajátosan kialakult árucseré vagy „söregyenérték” alapján ellentételezik az ügyletet. Amikor az ügymenetet még nem ismerve hepciáskodni kezdtem a lerakott hordók számát illetően, rokonom magához intett. Öcskös, szerinted jobb lenne, ha vizeznénk a sört? Valamiből élni kell nekünk is, a sörösöknek is, magyarázta el a valamit valamiért a gazdasági tantétel lényegét. Aztán családilag még hozzáfűzte: azt figyeld, hogy a hordók és dobozok száma, meg a liszteszsákok és más darabáruk száma ne legyen kevesebb, mint amennyi a papíron áll. És koncentrálj, hogy a konyhások este csak a testüket vigyék ki a kapun, semmi mást. Érthető? – pontosította elvárásait. Ennek jegyében napkeltétől, úgy este nyolcig tartott a meló, hogy azután szabad legyen akár a madár.

Jelenlétemtől a bodega alkalmazottai csak az első két napban idegenkedtek, aztán látták, emberségesen végzem a felderítőkutatóra rótt feladatot, csak akkor ugatnak, ha nagyon kell, sőt nem idegenkedek, hogy a totál káosz idején beálljak a pultba, megemelve néhány nehezebb ládát. Fasz legény, vett védelmébe a pénztáros, így befogadást nyertem. Egyébként a strandon úgy kilenc körül már befejeződik a vendégek között dúló első nagy csata a nyugágyakért, padokért, meg a vízparti árnyas helyekért. Ebben szívesen segítek, és a szokott helyre oda készítem a napozóágyakat, ahol a kuncsaft szereti. A foglaltságot egy-egy törölköző vagy ruhadarab jelzi, amit szerény juttatás ellenében szintén én helyezek el. A strandon közmegegyezés szerint az egyszál semmi a divat, míg a vendég által nem látható konyha mélyén, a vígan rotyogó kondérok és a fröcsögő olaj keltette forróságban a lányok csak a Köjál által előírt minimumban serénykednek. Fejkendőjük alól patakokban folyik a víz, pólójuk,

melltartójuk egy merő latyak. Vedelik a vizet, hogy állva maradjanak. Csak a pultosokon feszül a formaruha, de ezt is nehezen viselik. A kinti barométer huszonhat körül áll, a benti bőven harmincöt fölött. A bodega bádog teteje önti befelé a meleget. A tömény ételszag vegyül az emberi izzadság sajátos illatával, melyhez megfelelő szélirány esetében társul a klotyók diszkrétnek nem nevezhető bűze. Nem csoda, hogy a nap kezdetekor már mindenki a zárásra gondol és imádkozik, hogy addig kibírja. Amikor az utolsó vendéget is kitessékeljük a strandról, a konyhások végre kiszédeleghetnek a szabadba. Lerogynak az üres asztalok köré és üveges tekintettel néznek a semmibe. És isznak, amennyi csak beléjük fér, agyuk kikapcsol, legfeljebb egyetlen gondolat foglalkoztatja őket: most azonnal felállnak és olyan messze rohannak, amilyen távolra csak lehet. Mert ennél bármilyen meló csak jobb lehet, világosítják fel egymást a köztudott tényről. Aztán lassan lehiggadnak, belátják, négy hónap alatt többet keresnek, mint mások egész évben. Ez van, ezt kell szeretni.

Elnézve őket csak néhány jó bige van közöttük, már, ami a testüket illeti. Tudják is magukról. Pasijuk távol, nem csoda, hogy hamar kitör rajtuk az érzeleméhség. Az esti szürkület és a Balaton már az övék. Lassan felállnak, kiegyenesítik a derekukat, földre hullanak a zsírfoltos kötények és kitaposott sportcipők. Valaki kissé hamisan, ám harsányan belefog egy hajdani slágerbe. „Nem adlak másnak, nekem rendelt az élet”, hangzik egyre több torokból. És futásnak erednek a víz felé, amelyet napközben utálnak, mert elérhetetlen a számukra, másrészt szeretnek, mert, amikor hozzá férnek, akkor csupán az övék. Kitör ez esti fürdési láz, a vidám, meztelen jóllét. A vad pancsolás hangulata persze előcsalja a történeteket a nagyfarkú pasikról, a soha nem létezett álomlovagokról, az aranyfukszos Francescokról, Benedettókról, meg az Alfákról, melyek bőr ülése ugyan felforrósítja az altestet, ám ki törődik ezzel „menet” közben. Mégis a legvagányabb a Kawasakik nyerge, amelyet egyenesen arra találtak ki, hogy szorosan tapadhassanak a pasijukhoz száguldás közben. Jól tudják, hogy a dupla élvezet érdekében kezük ügyébe kerül a „botkormány”, meg a csapvíz helyett a Henkel trocken plusz eper kombó, amelyet reményeik szerint nem holmi pizzázóban tehetnek magukévá, hanem meghitt hangulatú trattoriák mélyén, mi több egyenesen az ötcsillagos hotel magyar tengerre néző lakosztályában. Mert a Kawások, Bömcsisek nem pultosok, árutologatók vagy sofőrök, hanem menő, nagypénzű csávók. A ködössé váló homályban szabadon szárnyaló emlékfoszlányok vagy a soha meg nem élt vágyak elűzik a múlt és a váltig remélt holnap valóságát, a kondérokot, a modortalan vevőket, a nagypofájú főnököt, meg azt a parányi poros ablakot, amelyen át a szálláson beszüremlik a nyaralás éjszakai való világa.

A parton szégyenérzet nélkül fejtik le magukról a rájuk tapadt, átizzadt ruhát, mely egész nap páncélba szorította a testüket. Mozdulataikban nincs semmi könnyedség, báj, csak a szabadulás elszánt igyekezete. Tudják, hogy ott vagyok, de nem törődnek velem. Nem vagyok több számukra egy padnál, az ott felejtett napernyőknél és matracoknál. Különben is nap közben egy csapatban játszunk, melyben érdektelenné válnak a nemek. Csak valaki főz, vagy fröccsöt adagol, sört csapol, összeszedi a szemetet, vagy éppen a halálfarkára küldi a hepciáskodó kuncaftot. Vagyis kétlábon járó érzelem és vágy nélküli képződménnyé válnak, akik kikapcsolják a tudatukat és már észre se veszik a sok béna hájpacnit a strandröplabda pályán, az összecsukló camping szék alá zuhanó, vadul anyázó családfőt, a húszévesre maszkírozott ötvenes csontkollekciókat. Azok már távoztak, a lámpákat leoltották, már csak a cigivégek parázslanak amolyan sajátos Szentjános bogarakként.

Amália, az egyetlen valóban képzett szakácsnő húsoستestű, nagypofájú, a közönséges csaj megtestesülése. Fiatal még, ránézésre, amolyan biológiai pokolgép. Nem titkolja, pasik egész sora bármely pillanatban kész kiállítani róla a minőségi bizonyítványt.

Amikor a vízből kifelé lábal és ugrálva szabadul meg a fülébe rekedt víztől, nagy ívben lengenek hatalmas mellei. Felém tart, s közben kéjes mozdulatokkal combja közén húzogatja előre-hátra a törölközőjét. A mellemről lecsókolnád a vizet, kisfiú, kérdezi csábmosollyal, s már ott áll előtttem, nyújtja a csöcsét. Na, csak bátran Petike, járjon a nyelved serényen! Ha már kínálja, megérintem. Valóban kemény és nedves. Van kéznél egy matracod? – kérdi, és kertelés nélkül a tárgyra tér: ugye, működik a félszeműd, édesem? Igazán jót tennél nekem. Gondolj a pasidra, szépségem, mit szólna hozzá? – kérdezem némi elhárító jelleggel, amit nem vesz komolyan. Mi a fa...z köze van hozzá? Nem várhatja el, hogy három hónapig hagyjam porosodni a nunámat, találja meg a tagadhatatlan észérvet. Ultima rációként a bámuló nézőközönségre hívom fel a figyelmét, de hamar leint. Kit érdekelnek! Legfeljebb irigykednek és magukhoz nyúlnak. Ha hallanád, mint sóhajtoznak, sikkantanak, amikor a tömegszálláson kórusban masztiznak elalvás előtt, regéli éjszakai élményét, miközben egy napozó ágyhoz tuszkol. Tétován, de azért növekvő kedvvel hagyom, hogy lenyomjon. Nincs illúzióm, jól tudom, hogy a jelen helyzetben egyetlen értékkel bírok. Azzal, hogy itt vagyok. A hangulatkeltés érdekében megelőlegezi, hogy menni fog. Ha nem is könnyen, de átmentem a vizsgán, ami nála némi örömet okozott, és a lehetőséget, hogy újra csobbanjon egyet. Vidám huhogások kísérték utamat, amíg elnyelt a sötétség.

Másnap már a reggeli felkészülésnél bejött, amit sejtettem. Rögtönzött produkciónk egyszerre váltott ki megvetést és irigységet. A bevállalós lányok tekintetéből nem volt nehéz kiolvasni, unaloműzőként kinél számíthatnék rá, hogy igényli a hasonló bevetést, míg másokon látszott, a jövőt tekintve leírtak. Szaldóm inkább pozitív egyenlegét a jócskán középkorú pénztáros hölgy írta alá, amikor megjegyezte, tudod kisszívem, a libuskák már fogadásokat kötnek rád. Heherészttem, mint akit nem érdekel, s csak annyit mondtam, hogy a Kisvakarcs, vagyis Timcsi baba bizonyára nem vesz részt a licitben. A nevezett lány melleseleg ide nem illő csodabogárként szerepelt a csapatban. Úgynevezett alternatív közgazdasági suliban frissen érettségizett, és most szülei javaslatára a hétköznapi gazdaság működését tanulmányozza, s közben gyűjti a viselkedési mintákat. Ad magára, amivel a kevesek közé tartozik. Megfigyeltem, egyik nap így, másnap amúgy festi magát, hol lófarkat köt, hol meg kétoldalt lecsüngő kislányos frizurával szolgálja ki a vevőknek a betevő falatokat. Bűvészkedik a melleivel is, hol láthatatlanná téve bepréseli a mellkasába, majd észveszejtőnek vélt melltartót töm tele talán pézsével vagy harisnyával, hogy kebelcsodaként bámulják a kétszeresen is éhes férfiak, abban a rövid időben, amíg elszabadulnak párjuktól. Neki próbababa vagy inkább véleménykutatási célszemély a vendég, akit olykor negéden bűgő hangon kérdez, „mit számolhatok az úrnak?” stílusban, máskor az „egy vérből valók vagyunk te meg én” Maugli-formátumban a jössz ezerhatal szöveggel kapcsolattal hangsúlyozza az osztály- vagy korazonosságot. Az esti fürdési ceremóniánál Timcsike mellőzi a tavat, inkább a zuhany hívének mutatkozik. Elzarándokol a legtávolabbihoz és egyrészes fürdőruhájában vállalja a napelemes szerkezetből áradó immár jéghideg borzongást. Hamar kiszúrja, hogy éppen őt stírolok.

- Nincs itt semmi látnivaló! Kóró van a gazosban elég, nézelődj arra, ismerteti meg savanyú tényyszerűséggel önértékelésének eredményét.
- Szép vagy Timcsi! – válaszolom biztatóan, és tovább nézem tisztálkodási hadműveletét.
- Ennyire unatkozol, Peti? Már velem is beéred? – vált haverkodó hangnemre kiélvezze, hogy egy diplomással évdhet.

- Mondom, csinos csaj vagy, de tényleg!
- És? – kérdezi egy lendülettel arra bízta, ha már elkezdtem pozitív véleményemet, ugyan részletezhetném is. Közben gondosan hátat fordít, de lesekedik közben, látom-e, hogy a fürdőruha alatt kezd szappanozni a mellét. Egyik kezével eltartja az elastikus anyagot, a másikkal tüsténkedik és borzong. Messziről látom, hogy libabőrös a teste.
- Ha szeretnéd, meló után dumálhatnánk kicsit, mondjuk az érettségiről.
- Dumálni is tudsz? Azt hittem, csak az esti tornát kedveled a bögyössel.
- Ne már! Értelmes csaj vagy, sétálhatnánk egyet, esik ki a számon, s ugyan a hallgatást vállvonogatással fűszerezi, de végül rááll.
- Ha beéred velem, éppenséggel nincs más dolgom, veti elém a szavakat, mint disznók elé a gyöngyöt, és nekilát a törölközésnek. Nem egyszerű logisztikai feladatot old meg, mivel a nedves fürdőruha annyira a testére tapad, hogy sansza sincs szárazra törölni magát.
- Beérem veled! - jelentem ki némileg érzelmes hangon, és két lépéssel feléje indulok.
- Na, mit akarsz, kérdi riadtan és védekezésésként maga elé kapja a frottirt.
- Nyugi, Timcsi, csak segíteni szeretnék, úgy reszketsz, mint a nyárfalevél.
- Gondolod, hogy életemben nem törölköztem egyedül?
- Ügyes lány vagy, jó a kézimunkád.
- Mekkora suttyó szöveg egy diplomástól. Ha így folytatod, sétálhatsz mással, aki vevő erre a tahóságra, vágja hozzám a kőkemény kritikát, mire sértődést tettetve szó nélkül lefutottam a vízhez és merültem egyet.

A „művészbejárónál” már várt rám aznapi tinis szerelésben, lófarokkal, strandpapucsban. Szerinted jó taktika várni a csajokat, kérdezte, majd útnak indult az egyelőre ismeretlen cél felé. Mentünk hát az orrunk után. Hogy miről beszéltünk ezen első battyogás alkalmával, már nem tudom, de a második sétán már felszínesen ismerkedtem a családjával, kislányszobai titkaival, meg az első biciklis túrán bepróbálkozó srácokkal. Lelkesen elém tárta, milyen sztárokat követ a neten, és miért vesz fel vagy tilt le embereket a Facebookon. A harmadik este hosszasan és tétován boncolgatta, milyen jó lenne dögösen kinézni és valamennyivel öregebbnek tűnni, miközben tudja, ez számára hiábavaló erőfeszítés. Már letettem róla, hogy a pasik megforduljanak utánam, de ilyen tudattal is lehet élni, avat be lelki öntisztázásába. Erre azonnal biztosítottam róla, hogy máris dögös szépség. Legyintéséből kivettem, nem hisz nekem, ezért is szeretne megóvni a vele töltött időtől. Ha azért lógsz velem, hogy lefektess, az nem fog sikerülni, mert valahogy hiányzik belőled a vonzerő, tudod? – tette fel a keménynek szánt kérdést, ami elengedtem a fülem mellett. Búcsúzásnál úgy gondoltam, hogy ez volt első és egyben utolsó alkalom, hogy együtt lógtunk, de alaposan tévedtem. Vagy Timcsi várt meg a bejáratnál, vagy én csatlakoztam hozzá a sihta és a testápolást követően. Így aztán jó három héten át zárástól éjfél utánig csatangoltunk a városban. Miközben lóbáltuk a karunkat, én is szórakoztattam életem történeteivel, no meg jövőre vonatkozó vágyaimmal. Bevallottam, miként leszek néhány éven belül kőgazdag, amivel akkoriban minden erőmmel hitegettem magam. Bizonyításként vállalkozási ötletekkel szórakoztattam, az általam se ismert, főleg nem gyakorolt pénzszerzés módjait ecseteltem, szóval adtam a tanárt posztgraduális képzésként. Emelendő szellemi színvonalam elismertetését, különféle idézeteket mondtam, érezte, érdeklődésem szerteágazó, műveltségem alapos voltát. Néha kis csodálkozás csak átsuhant az arcán. Egy alkalommal valami angol idézetet csiholtam ki az agyamból, amikor ámult hallgatás helyett csendesen megjegyezte: Peti, ennek

az irodalomhoz semmi köze, annál inkább az angol prolik közbeszédéhez, amit a pubokban nyomnak. Ezt jobb körökben pofára esésnek hívják, tudatosult bennem. Annyi a műveltségi mítoszomnak, mert a kis pisis úgy átlátott rajtam, mint pék a szitán. A séta végén, éppen a megkonduló harangszó alatt búcsúzásként váratlanul nekem szegezte a kérdést: igazából sétálás helyett nem jutott eszedbe, hogy már ideje lefeküdnünk egymással? Hát alaposan meglepett a kérdéssel, s egyben nehéz helyzetbe is hozott. Átvillant az agyamon, ha teljes őszinteséggel azt mondom, hogy nem, azzal megsértem. Alapot szolgáltatok rá, megerősítsem benne, miszerint ő csupán egy gebe tini, akinek a mellét felfedezni nagyító kell, és két pipaszár lába nem jó másra, csak a talaj döfködésére járás közben. Egy szóval maga a jelentéktelenség. Ám, ahogy fogalmaztam magamban a választ, megerősítésként szemrevételeztem. És láss csodát, egy egészen csinos kis arcot láttam szépen ívelt ajakkal, alatta kis hegyes, öntudatos állal. Bevillant, mennyire hasonlít az egyik menő színésznőre. Ahogy válaszra várva tétován tett néhány mozdulatot, rájöttem, kecses jelenség.

- Szóval, hajlandó vagy kinyögni a választ, vagy semmi épeszű nem jut eszedbe?
- Te más vagy. Veled kapcsolatban az embernek nem a rád ugrom, aztán nyomjuk, jut eszembe, vettem elő végül az olcsó panelt.
- Ne kábíts, végül én is csak egy két lábon járó puncsi vagyok, ahogy ti fogalmaztok, nem?
- Hát, végül is, de gondolod, hogy csak ez érdekel?
- Blabla! Húzod az időt és taktikázol, hogy elkerüld a választ. Igen, nem. Ilyen egyszerű.
- Jó, na, ha ennyire fontos, akkor persze eszembe jutott. De valóban csak most, hogy rákérdeztél. Szóval séta közben nem azon agyaltam, hogy mikor dugunk már végre. És...
- És? Mi még?
- Na, jó! Egyszer felötlött bennem, vajon te gondoltál rá, hogy jobb lenne séta helyett megtudnod, mit éreztél Amálka szeretkezésünk során? - vettem oda hányavetint, hogy valami formában végre kimásszak a slamasztikából.
- Mit nem adnál, ha azt mondanám, hogy de igen, eszembe jutott. Vagy mennyire lehervasztana, ha közölném, soha eszembe se jutott.
- Nézd csak, Timcsi átment pszichológusba!
- Idétlen megállapítás egy diplomástól.
- Hoppá! A szavaidból azt veszem ki, hogy igenis eszedbe jutott, csaptam le a lehetőségre, mert kezdett határozottan izgatni a válasz.
- És ha igen? Akkor mi van, kérdezte valóban szemtelen mosollyal a szája sarkában.
- Akkor menjünk le a partra és essünk neki. Érettségi után a Balatonparton elveszteni a szüzességet, miközben bárki meglátja, elég divatos cselekedet, nem? - esett ki a számon a teljesen idétlen szöveg azzal a céllal, hogy zavarba hozzam. Hát, nem hoztam zavarba, nagyon nem. Sőt, nyugodt maradt és tárgyyszerű.
- Na, jó! Tényleg eszembe jutott, amikor Amálka rád mászott. A látvány ugyan gusztustalan volt, de azért egy kicsit irigyeltem. Mert látványosan élvezett. Akkor jutott eszembe, mit éreznék, ha én ülnék ott rajtad, és csak azzal törődnék, hogy nekem jó legyen. Anélkül, hogy bármit is éreznék irántad. És azon filóztam, hogy kész vagyok-e minden érzelem nélkül azt mondani, mint ő tette, hogy gyere, dugjunk egyet mert viszket...

- Szóval, elvileg kész voltál rá? Végül is már ismersz, talán még kicsit szimpatikus is vagyok neked. Alapnak megteszi.
- Jé, szeretsz a fejemmel gondolkodni. Alapnak megteszi. Ez a válaszom. Már csak az érdekes, vajon neked a kis szimpiség elég lenne ahhoz, hogy velem is úgy működjön az izéd, mint Amálka esetében?
- Szimpiség? Honnan tudod, hogy személyiségként és csajként nem jössz be nekem?
- Szóval, beindulnál?
- Timcsi, az Istenért! Hidd már el, hogy csinos vagy.
- Szébb, mint a húsosestű démon?
- Ugyan! Sokkalta! De hagyjuk már a francba ezt a témát. Állunk itt a sötétben és tépjük a szánkat.
- Ahelyett, hogy hozzád dörgölődnék, csókolgatnálak, tapiználak, akkor...
- Akkor most itt hagynálak, mert kiderülne, hogy egy elmebeteg szexmániás kis szörnyeteg vagy, vágtam közbe, és talán még a vállát is megráztam. Könnyes lett a szeme, talán megijedt a helyzettől, amibe belenavigáltuk magunkat, s melynek során kiadta magát. Csendben kísértem vissza a szállására. Mielőtt elváltunk, amolyan karitatív módon megsimogattam az arcát és kétoldalt megpusziltam. Mindkét arca sós volt a könnyektől.

Az augusztus 20-i tűzijáték alatt a tömegben jó szorosan bámultuk az eget. Elkérte a telcsimet és szakértő módon beleírta a telefonszámát. Ha eszedbe jutok, felhívhatsz, mondta. Két dörrenés között megcsörgettem. Mosolyogva vette fel. Jól állt neki a mosoly, meg a feszes Nike melegítő. Másnap a strandzárás során megsimogattam a haját. Még láttam, amint egy nagyobb autóba teszi a sportszatyát, majd beül a hátsó ülésre. Egy ötvenes kinézetű öltönyös pasi csukta le a csomagtartót. Másnap mindenki szedte a sátorfáját, folyt a leltározás, kocsira pakolás, meg az általános búcsúzkodás. Mindenki megígérte, hogy jövőre folytatjuk. Hogy én nem, abban biztos voltam. Amálka az utolsó percben még odajött hozzám és két nyálas smár között tudatta, bármikor lecseréli a pasiját, csak szóljak, mert én bírnám a gyűrődést. Jó tudni! Majd szólok, ne félj, válaszoltam eléggé hihetően, mert azonnal ő is rám tukmálta a telefonszámát.

Már szeptember elején jártunk és éppen a Földhivatalban vártam a jószerencsét a végtelen sorban, amikor megszólalt a telefonom. Timcsi íródott a kijelzőre. Visszahívlak, súgtam a készülékbe és leraktam, mert ott tilos volt használni a készüléket. Másnap délután találkoztunk a Műgyetem egyik új épülete előtt. Sietős léptekkel jött ki rövid szoknyában, blúzban, hátán kis hátizsákkal. Szia, beiratkoztam, mondta és lábujjhegyre állva pusztit adott. Szinte semmi nem emlékeztetett a Balatonszabadiban megismert „ételesre”. Friss egyetemista, echte városi értelmiségi lány állt velem szemben. Elvihetlek? - kérdeztem és a motoromra mutattam. Kíváncsisággal a szemében bólintott, majd kínlódott egy sort a buksival, ami nem akart megállni a fején. Hirtelen mindketten nevetni kezdtünk, mert a feje valóban szinte eltűnt a hatalmas sisakban. Ültél már motoron életedben? – kérdeztem, mire csak rázta a fejét. Nem, soha. Félni fogsz? Nem, mert jó erősen beléd csimpaszkodom, ígérte és hangja bizalomról árulkodott. Mikrofon van a sisakokban, bármikor szólhatsz, ha félsz vagy rosszul érzed magad. Tényleg fontos, hogy erősen simulj hozzám, nem veszem bizalmaskodásnak. Amikor bedőlök jobbra vagy ballra, te is azt csináld, különben eltaknyolunk. És bízz bennem.

A már igazi őszi csúcsforgalomban is pillanatok alatt jutottunk el Óbudára, majd, fel a Hármashatárhegyre vezető technikás úthoz. A kezdeti görcsös kapaszkodást a rám

dőlés váltotta fel, s mozdulataiból éreztem, félelme elmúlt, egyenesen szórakoztatja az utazás, élvezi, amikor az éles kanyarokba bedöntöm a gépet. A kigyorsításokat pedig apró sikkantásokkal jutalmazta. Ez szuper! Még, még! - hallottam boldog hangocskáját a fülhallgatóban. Az erdei parkolóban álltunk meg. Ruganyosan pattant le a gépről. Hát, ez szuper volt. Imádtam. Én meg, ahogy kapaszkodtál. Tettünk egy kisebb sétát, lenéztünk a városra, megmutatta, merre lehet Zugló, ahol lakik. Már sötétben fuvaroztam haza, és amikor leparkoltunk szülei zuglói házánaál megállapítottuk, hogy új "minőségünkben" ez volt az első igazi randink. Már nem két kifacsart idénymunkás vezette le egymáson a napi feszkót (feszültséget), hanem az éppen felvételt nyert egyetemista lány találkozása apám cégének mindenesével, a „kijárával”. Házuk nem gazdagságról, sokkal inkább összekuporgatott pénzről és a kalákában végzett építés sajátos formájáról tanúskodott. Timcsi arcán látszott a boldogság. A búcsúzkodásnaál a nekem járó puszi mellé megjegyezte, „boldog voltam ma”. Már majdnem kicsúszott a számon, hogy én is, de inkább csak bólintottam. Arra is emlékszem, hogy másodík alkalommal moziba mentünk, egy vidám amerikai filmet néztünk meg, és a nagy röhögések között lelkesen fontuk össze a kezünket. Elválás pusziból azonban már azon az estén kisebb csók fejlődött, amely nekem volt köszönhető. Egyszerűen két kezem közé fogtam a fejét és megcsókoltam. Meglepődött, nem tiltakozott, de ajka kemény maradt. Már éppen beértem a lakásba, amikor megcsörrent a mobilom. Ne haragudj, azt hiszem hüllőt játszottam ma este. Pedig jól esett, hogy megcsókoltál. Csak meglepett. Ugyan, nem vártam, hogy a nyakamba ugorj. Pedig most megtenném, de már elillantál.

Két nap múlva találkoztunk újra, és hazugság állítani, hogy nem vagy ötféle forgatókönyvet tartottam lehetségesnek a nyakba ugrás megvalósulását illetően. Nem a technika izgatott, csupán a lány arckifejezése, mozdulatai, s az a hangulat, amit magából majd áraszt. Csalódást okozó, bár igen pozitív változatként számoltam a merész hozzám tapadással, vagy annak ellenkezőjével, a riadt távolságtartással. Leginkább mégis attól tartottam, hogy tesz, amit tesz, de egyik esetben sem érzem majd benne a tüzet, a belefeledkezést, ami a lényeg lenne. Ami saját viselkedésemet illeti, nem készültem taktikázásra. Az eltelt napok alatt tudatosult bennem, hogy egyre inkább bejön nekem. Ennek bizonyítéka, hogy már nem a „sebeség” jut eszembe, ha rá gondolok, hanem például a keze és az ujjai, amelyekre leginkább illő kifejezés, hogy „zongorista”. Éjszaka, elalvás előtt nem is kellett igyekezni, hogy érezzem, amint befészkei magát a tenyerembe. Akár Lóri, a kanárink, aki ha megunja a szobai vad és fékezhetetlen szárnyalást, egyik szemét becsukva kényelmesen elhelyezkedik a tenyeremben. Erről jutott eszembe, hogy felfedeztem a „kislány” arcában egy izgalmas furcsaságot. Jobb szemét általában tágra nyitja, míg a kissé mandulavágású balt csak úgy félárbocra ereszti. Van ebben a nézésben valami furcsa kétértelműség, valami vágyébresztő. Talán ezt nevezik szexepilnek, amiről gazdája mit sem sejt. Ezúttal apám kocsijával mentem, s bár nem volt szándékomban sietni, az M3 bevezetőjén 100 felett tepertem. Mi a fene, ennyire szeretném már látni? Válaszként rácsengettem mobilon: lehet, hogy kicsit hamarabb érek oda. Már régen kész vagyok, hangzott a válasza. Szó nélkül ült be mellém, pusztit adott és bekötötte magát. Van terved? Ha nincs, akkor csak menj előre ezen az utcán. A végén ott lesz a körvasúti töltés. Amikor elérjük, fordulj balra. Van egy csendes hely, ahova a hátsó kertek nyílnak, vonat meg nem jár erre soha. Gyerekkoromban ott tanultam bringázni, avatott be életének újabb töredékébe. Megnéznélek, milyen voltál kicsinek, mondtam érdeklődve, mire megmutatott egy valóban aprócska, copfos kislányt, aki egy hozzá képest hatalmas felnőtt női kerékpáron áll. A hely tényleg csendesnek bizonyult s főleg sötétnek. Megálltunk, felkapcsoltam a belső világítást. Ez feltétlenül kell? – kérdezte értetlenül.

Csak egy pillanat, de szeretnék megnézni, válaszoltam, s tényleg érdekelt, mit vett fel erre az alkalomra. Bő, térdig érő kék farmerszoknyát viselt, hozzá piros V nyakú ujjatlan pulcsit. A nyaka köré selyemsálát tekert. A szemét most láttam először kifestve és műszempillával hangsúlyozva. A fülében két ezüst karika ékeskedett. Amíg néztem, kissé elhúzódott, talán, hogy jobban lássam. Amikor kikapcsoltam a fényt, megkérdezte: na, megérte a viszontlátás? Hangján érződött az izgalom. Szép vagy, Timcsi, szaladt ki a számon. A keze után nyúltam, felemeltem és megcsókoltam a tenyerét. Nem terveztem, csak úgy jött. Az is, hogy a kezemet az arcához emelte és belehajolt. Rám nézett – a bal szeme tényleg félig zárt volt -- és mosolygott. Megcsókoltam. Tétován hagyta, aztán a hajamat simogatva puszikat adott a számra. Timcsi! Az istenért! Te puszkodsz, állapítottam meg, de nem szemrehányóan, inkább rácsodálkozva a tényre, hogy nem egy gyakorlott csókolózó. Aha. Szóval szerinted puszilószok. Mert a smárolás nem ilyen, ugye? Hát, hát nem egészen, de azért finoman csinálod, vigasztaltam, s közben mutató ujjammal megsimogattam az ajkát, mire a nyelve hegyével megnedvesítette az ajkát és az ujjamat.

Ez finom érzés, vallotta be, s amikor gyengéden megütöttem az ajkát, még hozzá fűzte, hogy ez izgalmas. Ismét megcsókoltam, mire tartózkodás nélkül hozzám simult, már amennyire a kardánbox és a könyöklő ezt lehetővé tette. Arca kipirult, végre nem szorította össze az ajkát. Hogy ne úgy érezze, hogy megrohamozom, kis szünetet tartottam. Még! – kért csukott szemmel, és pihegve nyújtotta a száját. Nyugi, Kislány, nem fut el a bácsi! – igyekeztem szellemeskedni, amivel csak annyit értem el, hogy letekerte a nyakáról a sálát. Ugye, megcsókolod a nyakamat, a filmekben ez kihagyhatatlan jelenet, és a színésznők nagyon izgalomba jönnek, kérte kuncogva, és felkínálta a nyakát. Jó illata volt a bőrének, akárcsak a leheletének, ami feldobott. Már én se voltam ura minden mozdulatnak. Amikor a vállgödréig jutottam, már minden ízében remegett. Hirtelen nem tudtam, mit mondjak, vigasztaljam vagy dicsérjem meg? A pillanatnyi töprengés alatt jött egy vallomásféle tőle: Tudom, csak nekem volt ennyire jó. Úgy jártál velem, mint Amálkával. Neki jó volt, neked nem. Ha még egyszer az életben kiejted az Amálka nevet, azonnal itt hagylak, s mehetsz haza gyalog, válaszoltam kis sértettséggel. De ugye, nem tiltakozol, ha megcsókollak? – vezette be a következő percek „menetrendjét”. Kénytelen voltam megjegyezni, madárkám, nem most vagyunk együtt utoljára. Ne csókold el az összes csókot, maradjon jövőre is. Erre hirtelen szomorúra váltott az arca, és megjegyezte, hogy máris elegend van belőlem.

Már közeledett az éjfél, amikor a házuknál elbúcsúztunk. Az arca fáradt volt, szoknyája és trikója gyűrött, a találkozás elején gondosan beállított frizurája csapzottan lógott keskeny arcocskája két oldalán. Kértem, fogja össze lófarokba. Megtette és így nézett vissza rám, amikor kiszállt. Tényleg, amolyan kedves kis madárnak hatott abban a pillanatban. Szerethető, egy tenyérben elférő madárnak. Gondoltam, ha hazaérek, küldök egy sms-t. Ebben megelőzött. KÖSZÖNÖM A MAI ESTÉT, UGYE NEM AZ UTOLSÓT? Madárkám, tiszta dilis vagy! – pötyögtem válaszként.

Amíg tartott a szép őszi idő, két, háromnaponta megvártam az egyetemnél. A motor látványától azonnal felcsillant a szeme. Egyszerűen imádta a sebességet. Az egyik hétvégen a Rám-szakadékot járva pedig kiderült, így van a veszéllyel is. Alig ötven egynéhány kilójával, oly biztonsággal billegett a sziklákon, akár egy kötélátka. Miközben jókat kacagott, hogy milyen körülményesen keresem a biztonságot adó köveket és kapaszkodókat, egyre messzebbre eltávolodott. A tortúra végén dicsőségittasan állapította meg, hogy elég gyávának tűnök, hozzá még tétovának is, de azért nem haragszik, csak reméli, nem csigatempóban megyünk haza. Neki nyolcra

feltétlenül otthon kell lennie. Komoly volt a hangja, de a tiráda végét már nem bírta és hangos kacagással fejezte be, majd felpattant a nyeregbe. Mögé ültem, kértem adjon gyújtást. Megtette. Most kuplung bal kézzel, bal lábbal lefelé az egyes, felfelé a többi sebesség, egyik kéz a kuplungon, a másik a gázon. Ahogy húzod a nyelét, úgy gyorsul. Na, mi lesz? Gyerünk! Nyolcra haza kell érünk. Tiszta hülye vagy, nincs is jogsim. Óh, a kis szabálytisztelő, aki már e csekélységen is fennakad. Pedig végre hátulról és ölelhetnék, s akár még a cicidet is megfoghatnám, mert nem tudnál tiltakozni. Hátrafordult, a két sisak nagyot koppant egymáson, aztán leszállt és elfoglalta a helyét mögöttem. Húztam a nyelét a 11-es úton, sorra előzgettük a szalondrájvereket. Már a városba értünk, amikor Timcsi közölte, nem lenne célszerű jóval nyolc előtt otthon lennie, inkább csak utána pár perccel. Mindent a kedves utas kívánsága szerint, válaszoltam és 20 óra 15 perckor fékeztem a kapu előtt. Köszönöm a fuvart, hangzott a mikrofonba, majd az iránt érdeklődött maradt-e kis bátorságom. Nekem? Van elegendő. Erre leszállt a nyeregből, a kocsibejáróhoz ment és kinyitotta, majd intett, hajtsak be. Megtettem. A sisakokat bevihetjük, hangzott az újabb javaslat, és már csörtettünk is be a házba, ahol eddig soha se jártam. Ugye nem baj, hogy egyedül leszünk? – kérdezte és letette a sisakokat, hozzám lépett és szájon csókolt. Sportosan és lendületesen. Mire átöleltem volna már tovább is lebbent. Ezt a játékot többször is előadta az előre elkészített vacsora közben azzal tetéztve, hogy közben kétszer is ruhát cserélt. Az egyik blézeres, nadrágos együttes volt, – új, most kaptam apámtól – a másik, amit a kölyökpezsgő kibontásához öltött magára, viszont alkalmi ruha volt, ami felső testéből csak vajmi keveset takart és szoknya része szorosan tapadt az alakjához. A hozzá járó gyors smink nem egészen sikerült, de a műszempillák igazán tutajossá tették a tekintetét. Mókásan koccintottunk, aztán felkért egy táncra. A legalább tíz centis sarkú cipő segítségével közel egy magasak lettünk. Hátat fordított nekem, széttárta a karját, kérte, fogjam meg a kezét. Amikor megtettem, hozzám simult a popsijával és a zene ritmusára mozogni kezdett. Így tettél volna a motorozásnál, ha én vezetek, kérdezte és a kezemet a mellére irányította. Amint hozzá értem, a ruha a kis halmok alá csúszott, majd a parkettán landolt. Timcsi szembe fordult velem. Hát, ilyen vagyok, súgta a fülembe és átölelt. Mosolyognom kellett, annyira gyakorlatlan meztelenkedő volt, annyira nem ismerte a testében rejlő lehetőségeket. Nem játszott manőkent, gyakorlott vetkőzött, hanem csak magát adta abban a reményben, hogy imént megérezett beindulásomat így is fokozhatja. A pólómat magam vettem le, de az övemmel már ő törődött. Gyakorlata ebben sem volt, hát segítettem, hogy az egy gatyá, egy slip helyzet megvalósuljon. Bizony Isten, közel álltam, hogy elnevetem magam, amikor, szeme megakadt az állapotomon.

- Bocs, de olyan édes vagy. Minden új neked 19 évesen.
- És az baj? Jobban szeretnéd, ha százszámra...
- Sőt, boldoggá tesz, hogy nem. De tényleg! Már bocs, de apádat se láttad meztelenül?
- Kisgyerekként talán. De azután? Nem vagyunk perverz család. És pornófilmet se néztem soha, mentegetődzött.

Az első éjszakánk és reggelünk, amit a szülei távollétükkel ajándékoztak nekünk emlékezetes maradt. Timcsi felfedezte saját testét és az enyémet is. Kedves és odaadó volt, végre annyira hitt önmagában, hogy valóban szépnek és minden ízében kíváncsnak láttam. Az asztalnál is kifejezte, he hagyjuk még abba, de ellenálltam a kísértésnek. Az igazat bevallva, már dolgom volt.

- Nem kellek neked igazán? Nem vágysz rám? Mi a baj? – sorjázta a kérdéseket, utoljára azt tudakolva, beteg vagyok-e, amit nem szeretnék átadni neki?

- Megőrültél, Madaram? Betegség? Mit nem beszélsz? Persze, hogy vágyom rád, csak úgy érzem...
- Aha! Fogalmazz pontosan. Nem úgy érzel irántam, hogy megtegedd. Vagyis, nem szeretsz. Csak az érdekel, lásd rajtam a rajongást, és büszke lehess a tudásodra. Érdekel egyáltalán, hogy nyakig beléd estem. Hogy szerelmes lettem beléd?
- Csakis ez érdekel! Nem érezted, hogy minden magától jött? - kérdeztem vissza, elkerülve, hogy konkrét választ adjak, elmondjam, hogy megszerettem, de szerelemről nem beszélhetek. Főként, mivel magam se tudom, mi a szerelem, s van-e egyenes út szeretetből a szerelembe.
- Persze, nem erőszakoskodtál. Játsoztunk, most jövök rá! És ebben a játékban számodra valamiért nem volt cél, hogy magadévá tegyél. Milyen kedves és gondoskodó! A felnőtt férfi is a tinilány, fűzte hozzá epésen, miközben változatlanul ott állt előttem pucér kiszolgáltatottan.
- Ez van.
- Ez van: férfi és a játékszere.

Abszurd, hogy két meztelen ember áll egymással szemben és az érzelmekről vitatkozik. Kifejezetten zavarni kezdett a meztelenségem, és automatikusan magam elé kaptam a kezemet.

- Meghallgatsz? – kérdeztem, mire bólintott. Ha elhiszed, ha nem, valóban nem szerettem volna, hogy most, az első „játék” során elvegyem a szüzességedet. Nem lett volna becsületes. Mondtam már sokszor, te más vagy, mint azok a csajok, akikkel hettyegtem. Csodálatos és megható, hogy nekem adnál magadból egy különleges értéket. Csak nem tudom, megérdemlem-e? Talán most még nem.- fejtettem ki tényleg őszintén. Nem láttam a szemeiben, hogy nevetségesnek tartja, amit mondok. Csak állt és némán nézett egy ideig, aztán könnyes szemmel elfordult és egy asztalterítőt csavart maga köré.
- Sajnálom. Nagyon akartam. Lehet, igazad van és később megbántam volna, mert nem szerelem okozta. Ezzel elfordult és bement a fürdőszobába.

Most nem érkezett sms tőle, s amikor én megírtam, hogy KÖSZÖNÖM, arra se válaszolt. Egy ideig vártam, hogy felhív, s mivel nem tette meg, én pedig halogattam, hogy beüssem a számát. Az első napokban csak az járt a fejemben, hogy szívesen átélném vele, ami történt, de nem állnék meg félúton. Aztán a második hónapban már ritkábban jutott eszembe. Novemberben aztán összejöttem egy földhivatali ügyintézővel. Nem a mérlegelő, mellé beszélős fajtából való volt, s az első kávénál megkérdezte, van-e nálam koton, mert kivehetnénk egy szobát valahol. Bejövök neki s éppen nincs pasija. Volt gyakorlata, tudta, mit miért csinál vagy csináltat magán, így sikerrel jártunk mind a ketten. Csak arra nem gondoltam, hogy szeretkezés során, miért jár a fejemben végig Timcsi arca s érzem magamon érzéki ujjait.

*

Öt év olyan gyorsan elszaladt az életemből, hogy kis túlzással észre se vettem. Nem tudom, hány embernek, s közte hány ügyeletes csajomnak adtam el ismétlődő magánszámomat arról, miként gazdagodtam meg elég gyorsan apám ügyvédi praxisának oldalvizén. A recept elég egyszerű, rendszerint jó időben lenni jó helyen. Öt millióval kezdtem, ami semmi, de akkor véletlenül össze akadtam egy idősebb bróker nővel, aki a lakásában mindenfelé ott hagyott jegyzeteket. Próba szerencse alapon néhányat a személtáda helyett a zsebembe tettem. Nem bántam meg. Néhány nap alatt hússzor annyi lett a vagyonom. Aztán vettem és eladtam ingatlanokat. Lett spéci kocsi, saját lakás, utazás az USA-ba, ott brókertanfolyam. Szóval alaposan

kikupálódtam. Furcsa, de az évek alatt közel se volt annyi nőm, amelyet a barátaim és ellenségeim elképzelték. Pedig bombázó akadt volna, akár naponta is. A 7-es Bömcsi és a kérés a tizenkettedikben szegénynek, gazdagnak egyaránt meggyőzőnek hatott. Csak valahogy nem inspiráltak. Hogy boldogan éltem-e, arra nemmel válaszolok, de elégedetten, az biztos. Május végén üzenet érkezett a telefonomra, amely arról értesít, hogy Végh Theodora diploma átvételi fogadása hol s mikor lesz, s amelyre szívesen lát. Hirtelen sem a vezetéknév, sem a keresztnév nem mondott sokat, s már a törlés opciót választottam, amikor feltűnt, hogy a BME gazdaságimérnök karán történik az átadás. Akkor azonnal beugrott, csakis arról a Timcsiról lehet szó. Tényleg, öt éve ült fel a motoromra az egyetemi épület előtt. Izgatott és kíváncsi lettem, mi történt vele az elmúlt időben. Az étterem címére a megjelölt időpontban küldtem egy halom vörös rózsát. A kis levélre csak annyit írtam: Párhuzamosok, ha találkoznak. Kis lelki-furdalást éreztem, mert akár kellemetlenséget is okozhatok, hiszen bizonyára van partnere, akinek szemet szúr a kévényi virág. Azért „rangrejtve” elmentem a diplomaosztóra is. A hatalmas tömegben nem okozott gondot feltűnés nélkül nyújtogatni a nyakamat, amikor a végzeteket sorban szólították. Az utolsó között hangzott el Végh Theodora. Miatta jöttem el. A köpenytől és az avató sapkától takarva csak annyit állapíthattam meg, hogy arca mit sem változott. A tömeg felé fordulva körülnézett és valahova, tőlem nem messzire integetett. Hozzá tartozói nyilván ott álltak a közelemben. Kifelé tartva elhaladtam a fotózkodók hada előtt, amikor megláttam, amint nyilván a szüleivel karöltve, majd egy szintén diplomát szorongató fiatal fiúval lekapják őket. Már a BAH csomópontnál álltam a dugóban, amikor pittyent egyet a telefonom.

TE VOLTÁL AZ? – olvastam mosolyogva a nagybetűket. Fura, de izgatott lettem. Meglátál? PERSZE. NEM JÖTTÉL ODA. MIÉRT? Nem akartalak zavarni. – volt az utolsó üzenet, amely után kisvártatva csengetett a mobilom. Ismeretlen szám, írta ki a készülék, de a hang közel sem volt ismeretlen.

- Nem zavartál volna. De így is örülök, hogy emlékeztél rá, ki küldhette neked a meghívót.
- Szia, Timcsicica!
- Még arra is emlékszel, hogy így szólítottál?
- Kétszer. Ha jól emlékszem, csak kétszer volt rá módom.
- Tényleg. Nem is hiszem, hogy ilyen apróság is megmaradt benned.
- Nézz magadra, majd megérted, bókoltam, de tényleg szívből tettem, ugyanis amint a kamera előtt álltál, tényleg csinos és öntudatos, felnőtt nőnek festettél.
- A hangodból érzem, nem változtál, tudsz szavakkal simogatni.
- Téged. Most méssz az étterembe?
- Igen. Jönnek értünk nemsokára. Meghívtalak arra is, eljössz? Ott a cím a meghívón.
- Hát, nem tudom, jó ötlet-e. Kilógnék a gyülekezetből.
- Nem lógnál ki, de te tudod, ott leszel-e, mondta és szétkapcsolt.

Végre megszűnt a dugó s pár perc múlva már a számítógépet püföltem, hogy egy tervezettel végezzek a holnap délutáni leadás szorításában. Magvas gondolatokat igyekeztem előcsalni magamból, de helyettük ő járt a fejemben. Rájöttem, hiányzott az évek során, de már nehezen idéztem fel, vajon miért hagytam, hogy vége legyen. Tíz felé járt az idő, amikor hirtelen ötlettől vezérelve tárcsáztam a számát. Alig csörrent, azonnal felvette.

- Bocs, de rád gondoltam.
- Bocs, de én is.

- Jó hallani a hangodat. Már otthon vagytok?
- Már és még itthon vagyok.
- Ha mész valahová, akkor nem...
- Igen, megyek, már ha megmondod a címet.
- Eötvös lejtő 3. A tizenkettedikben.- Szóval fél szavakból is elég jól értettük egymást.

Mértem az időt, negyvenhárom perc múlva szólalt meg a kapucsengő, amelynek hangja szinte megijesztett, a szívem hevesen verni kezdett, amint távirányítással ajtót nyitottam. Ott állt a bekapcsolódott reflektorok fénycsóvjában. Belépett és erős szorítással átöleltük egymást. A lábammal berúgtam az ajtót és a szemébe néztem. Igen, ez a „félárbocos” pillantása hiányzott, amely így felnőttebben még inkább hatott rám. A szája íze és a lehelete se változott, a csókja viszont erőteljesebbé, mondhatni tudatossá vált, forró és követelő lett.

- Köszönöm a virágot! Elképesztő vagy. Mindenki elképedt, amikor meglátta.
- Gondolom leginkább a barátod.
- Zavarban volt, anyámék meg azt hitték, ő küldte.
- Gondolom, nem világosítottad fel a társaságot.
- Nem, de Géza talán megsejtett valamit.
- Nem akartál vele ünnepelni?
- Megmondtam, hogy van egy elintézetlen ügyem. Ő az? – kérdezte a rózsákra mutatva. És igennel válaszoltam.
- Elviselte?
- Megismert. Tudja, engem nem lehet megállítani.
- Honnan tudta, hogy találkozunk? Nem beszéltük meg.
- Ne haragudj, de kizártnak tartottam, hogy ne találkozzunk. Aki ennyi év után titokban eljön az avatómra és ott úgy néz felém, ahogy te, az nem utasít vissza. Szerencsére igazam lett.
- Azt is tudta, hogy megtörténik?
- Én gyorsabbra számítottam.
- Megérte eddig várni?
- Ezt te kérdezed, aki ott hagytál kielégítetlen? De végül is jót tettél.
- Jót? Hiszen csak egyszerű baromként viselkedtem.
- Nem! Nagyon is fair voltál. Nem hazudtál szerelmet csak azért, hogy a tied legyek. Ezt akkor nem díjaztam, de ma már sokat jelent nekem. És elmúlhatott a gátlásod is, mert már nem szűzként léptem be az ajtódon.
- Nem is gondoltam... Sok pasid volt, ha nem vagyok indiszkrét?
- Ha pontos számot akarsz, akkor három. Géza a harmadik. Te féltékeny vagy a múltamra?
- Nem gondoltam volna, de igen. Ezért is kérdezem, meddig maradhatsz?
- A maradhatsz rossz kifejezés. Azt jelenti, hogy valaki más dönt a maradás hosszáról. Pedig csak én döntök.
- Szóval, meddig maradsz?
- Ameddig ki nem dobsz.

Másnap ebédet hozattam, egy divatszalonból teljes öltözetet rendeltem saját ízlésem szerint. Így volt időnk elmesélni egymásnak a fél évtized történetét, amelyek hasonlítottak a párhuzamosokhoz, amelyek a fizika törvényei szerint nem találkozhatnak. Mi bizonyítottuk, igenis létre jöhet a párhuzamosok találkozása, vagyis eljuthatunk az Andromédára.

ÉDES HÁRMASBAN

„A szerelem megszépíti, tökéletesíti, idealizálja saját tárgyát. Ezt az eszményiesítést Stendhal egy hasonlattal érzékelteti. Ha salzburgi elhagyott sóbányák mélyén levő vízbe egy lombjától megfosztott ágacskát dobunk, s ha három hónap múlva kivesszük, azt látjuk, hogy tele van csillogó kristályokkal, amelyek úgy ragyognak, mintha végtelen sokaságú, mozgékony, kápráztató gyémántszemek volnának. Így ékesíti fel képzeletben a szerelmes is szerelmesét, mégpedig olyan kristályokkal, amelyek a benne sűrűsödő érzés-, képzet- és eszmeanyagból formálódnak ki. Más szóval a szerelmes olyan értékekkel, csillogásokkal ékesíti partnerét, amilyeneket csak el tud képzelni, ki tud gondolni. Ahhoz, hogy szerethesse, önmagából is ad hozzá valamit.”

(Zörgő Benjámin: A szerelemről – a pszichológia nyelvén/Korunk E...76-1785)

Osztálytalálkozó

Thomas, amikor meglátta az étterem előtt rá váró ismerős társaságot, azonnal megállapította, hogy az idő vasfoga alaposan megrágta hajdani egyetemi évfolyamának itt megjelent tagjait. Önbizalma újabb löketet kapott, mert önmagát jóval fiatalabbnak érezte a többieknél. Az anyakönyv szerint azonos ívású „csapatban” csupán két ismeretlen arc tűnt fel, egy vöröshajú nő és kissé távolabb tőle egy szalmaszőke, rendkívül attraktív mellbőségű, kirívóan fiatal bombázó. Nem semmi! – nyugtázta, és azonnal felszívta magát. Ki a mell, be a has, had feszüljön a Body slim ing. Remélte, hogy a vadiúj hófehér Audival nyomatékostított antré meghozza gyümölcsét, és a „blondinka” (lengyelül szőkeség) az élteőbb hölgyekkel egyetemben felkapja a fejét. A várakozókhoz érve enyhén meghajolt. Hölgyeim, uraim, anshanté, mondta tekintetét körbe hordozva, majd a hajdani osztálytárs „lányoknak” kiosztotta a puszikat, míg a „fiúkkal” lelkesen püfölték egymás hátát. Az ismeretlen alacsony vörösnek kevés lelkesedéssel kezet nyújtott, elmormolta a nevét, majd azonnal a szőkéhez lépve mélyen a szemébe nézett. A lány mosolyogva viszonzta a kutató pillantást és kacéran kézcsókra nyújtotta a kezét. Nos, természetesen szó sem lehetett valódi kézcsókról, csupán a kéz lágy megemeléseéről, föléje hajlásról, vagyis a csók jelzéséről. Hadd lássa az ifjú amazon, miként köszön egy magára adó, nyugatias stílusú, meglett férfi, aki reméli, a célszemély veszi a lapot, sőt magas polcra helyezi őt a felhozatalt illetően. Pillanatnyilag túltette magát a hölgyike hideg és kemény kezén, meg a színjózan pillantáson, amelynek üzenete egyértelműnek tűnt: mindent tudok az ilyen pasikról, kár a gőzért.

Közben az egyes asztalok köré a régi baráti körök telepedtek, hogy folytathassák az évtizede megkezdett, ám rendre félbeszakadt párbeszédet. Tilda, a hajdani egyetemi csoport és gimnazista osztály összetartója maga mellé húzta Thomast, aki állandó elfoglaltságai okán már jó régen kimaradt a társaságból. Amíg hallgatta egykori, máris kissé fonnyadt osztálytársai duruzsolást, jó alkalma nyílt körülnézni. Borzongva látta a felszedett kilók romboló hatását, vagy a kényszeres fogyás következtében legalább kétszer bevett derekú ruhákat, a már tegnapi divatból is régen kiment cipőket és kiegészítőket, amelyek ékes szavakkal meséltek viselőjük valós életéről, akárcsak az otthon készült, hervasztóra sikeredett smink, a tömpe körmök, no meg a „dajerolt” hajköltemények. Már szinte látta őket otthonukban, amint egész nap hajcsavarok szorításában készülnek rá, hogy minimalizálják a különbséget hajdani és mai önmaguk között. Megborzongott. A hervadás édeskés illata az elmúlást juttatta eszébe, Most önmagát nyugtatva teleszívta tüdejét, és a szemközti ablak üvegében látta, zakója feszül a testén, arca pedig ráncatlan. Rajtam nem fog az idő, gondolta büszkén, és szeme újra a fiatal szőkét kereste.

- Ki ez a nő?- kérdezte Tildától.
- Érdekes, hogy éppen őt nem ismered, mert két éve még ünnepelt tornászbajnok volt. A képeit ugyanazok a bulvárlapok hozták, mint jóval korábban a tiéteket.
- Hogy kerül ide?
- Anyja révén. Tudod, a matekos Matka, akit két Em-ként becéztünk.
- Emlékszik a fene, de a lánya elsőosztályú. Mit keres itt?
- Szeret táncolni és jól érzi magát velünk. Most éppen az anyját helyettesíti.
- Szerinted kapható?
- Mire is? Istenem, máris beindultál? Talán kérdezd meg tőle, ha annyira érdekel.
- Meg is teszem, ne félj!
- De ne fecséreld az idődet, inkább Krystynát kérd fel. Ott ül veled szemben. Ő a legjobb táncos a társaságban.
- Az a kis vörös töltöttgalamb?
- Igen. Emlékezhetnél rá, elsős volt a gimiben, amikor mi a negyediket tapostuk. Ezek szerint te lehettél az egyetlen, aki nem hajtott rá akkoriban. Manapság közgazda.
- Diploma és tíz kiló plussz. Így megy ez.
- Hallod, de mocsok vagy! Foglalkozz inkább a hajdani kockahasaddal, és gombold be az ingedet. Mintha szétfeszítené a gomblyukakat. Na, hagyjuk! Szóval, a neve Krystyna, és ne kezeld félvállról, Bejárta a fél világot, beszél négy nyelven és nem csóró, elhiheted.
- Oké, ha úgy adódik, megpörgetem.

Thomas az illendőség kedvéért szép sorjában a régiekkel kezdte. Tánc közben nem kis erőfeszítéssel igyekezett régi emlékeket előcsalogatni, és a poros történeteken röhécselni, hadd lássák, nemcsak leereszkedik közük, hanem érdekli a sorsuk. Azért szemmel tartotta Violát, akit az „öregurak” feltűrt hosszú ujjú, kissé átizzadt ingükben, divatjamúlt, tácsértos nadrágjukban nagy buzgalommal táncoltattak. Megdöbben rajta, hogy mindannyian nagy igyekezettel alakították a még fiatal vagyok, megy ez nekem szerepet. Percig sem gondolt rá, hogy a kortársait nézi le, hiszen magát vagy egy tízessel ifjábbnak gondolta, ápoltabbnak, magasabb társadalmi kasztba tartozónak. Véletlenül se merült fel benne, hogy jó néhányukat elismert szakértőnek tartják, vagyis szakmailag éppen ők ülnek magasabb polcon. Az egyik röpke szünetet követően felkérte a szőkeséget. Szánt szándékkal nem röppent rá korábban, hadd várjon a sorára. Bizonyos jelekből arra következtetett, hogy a lány figyel. Kivárta,

amikor egy lendületes rocki következett, mellé penderült és néhány bevezető közös mozdulat után azonnal bevetette a kidobós figurát. A lány vette a lapot, minden ütemet kitáncolva könnyedén repkedett. Amikor egy kétkezes kidobósból visszapattant, jó magasra ugorva széttárt lábbal repült vissza partnerére. Thomas behajlította a térdeit, vállával kissé előre dőlve felkészült a „becsapódásra”, hogy aztán nagy lendülettel újra a magasba repítse partnerét. Látván az akrobatikus elemeket, a többiek gyorsan menekülőre fogták, hadd legyen helyük a kibontakozásra. Az ötperces szám vége felé Thomas már sűrűn vette a levegőt és igyekezett szordínóba kapcsolni.

- Csak nem fáradt el, Thomas bácsi – hallotta Viola gunyoros hangját.
- Tudod, ki vagyok? – kérdezte.
- Persze. Maga Annabella férje. A hajdani nagy lengyel röplabda sztár kiszemeltje! Láttam ám gyerekkoromban a képeiket a lapokban.
- Hallottam, hogy magát se kímélte a bulvármédia, amit nem is csodálok – mérte fel újfent partnerét mohó tekintettel.
- Ugyan, hol vagyok én Bellától! Már az első pillanatban láttam magán, hogy a szőkékben utazik. De kiábrándítom, eredetileg barna vagyok. Mindenütt!
- Hahaha – nevetett Thomas kényszeredetten, s hirtelen nem jutott eszébe semmi jól hangzó riposzt, amivel visszavághatna. Persze ideje se lett volna rá, mert a hajdani tornász már ott is hagyta, és egy másik úrral tovakeringőzött. Izgalmas a csaj, nagyon is az. Olyan, mint egy gumilabda. Jó lenne pattogatni, jutott eszébe s már tervezte, egy lassú számnál újra felkéri.

Tíz óra körül már feladta, és a folyadékpótlás érdekében rumos kólával igyekezett visszanyerni valamit az elfogyott energiából. Változatlanul Violát stírálta abban a reményben, hogy ismét összeakad a tekintetük, ám csupán tanúja lehetett a pillanatnak, amikor egy fiatal pasi átszelte az utat Viola felé, mire a „gumilabda” boldog mosollyal a karjába pattant, és a következő pillanatban már nagy lendülettel behuppantak egy kabrió Porschéba, hogy a motor mély hörgésétől kísérvé vegyenek repülőrajtot az éjszakába. Na, ez a trófea nem lesz az enyém, állapította meg csalódottan, holott igazán lett volna kedve lemeózni, valóban mindenütt barna-e. A teremben éppen Domenico Modugno slágere hangzott fel, amikor Barbara, a beharangozott ismeretlen ismerős lépett eléje. Hölgyválasz! – jelentette ki, és nyújtotta a kezét. Thomas kötelességtudóan felállt, meghajolt. Kitüntető a felkérés, asszonyom, mondta és átölelte partnere derekát. A csupa izom nádszálra emlékeztető, ezúttal annak ellentéte, egy telt asszonytestet érzett a karjaiban. Pár lépés után rájött, a következő percek nem arról szólnak, hogy a mozdulatokat ő diktálja és partnere hálásan követi őt, hanem két szándék feszül egymásnak. Mivel az asszony jóval alacsonyabb volt, ezért kissé eltartotta magától, hogy jobban szemügyre vehesse. Arca kerekded, melyből meleg barna szemek néztek rá vörösre festett haja kupolája alól. Rövid, kortalan, kényelmes, gyorsan szárítható frizura, nem igényel hajszobrászi műveletet, miként a sminkje se, konstataulta. A nyakában hordott duplasoros gyöngyfüzér és a márkás blúz azért megmutatta, nem az olcsó áruházak kínálatából vásárol, és nem kerüli messze a divat változásait, miközben igazodik az üzleti dress codhoz. Ennek szellemében használja az Arpege kölnit, amit persze nem locsol magára. Alakjának részletes feltérképezését a táncadta lehetőségekre bízta. Rutinosan kitapintotta, visel-e melltartót, s az mekkora súlyt tart. Le se kellett pillantania, praxisból tudta, jelentős méretű almák szorulnak hozzá, s alattuk következik a nem éppen karcsú derék. Remek tárgyaló lehet, mert nem akarhat a megjelenésével figyelmet kelteni, arra számít, ami a fejében van. A tánc végeztével maga elé engedve kísért a helyére. A midi szoknya feszes feneket és formás lábakat takart. Éretten asszonyos! – nyugtázta, és rögzítette magában, hogy a hangja kellemes, tekintete pedig nyitottságot sugároz. Az a típus,

akibe kell ugyan munkát fektetni, de kapható némi könnyed flörtre, amit bizonyára készségesen meghálál. Rá van írva, hogy pasibőségben nem szenved, összegezte meglátásait. Ja, a női nem ismerete. Nincs új a nap alatt. Képzeletben megveregette saját vállát.

Thomas

Bár a táncban jártas férfiről mindenkinek kétségtelenül előnyös megjelenése és nem mellékesen közismert és gazdag felesége jutott eszébe, azért az őt jobban ismerők javára írták, hogy nem buta gyerek. Nagy biztonsággal kiszúrja az útelágazásoknál, hogy melyik úton érdemes elindulni, s azon haladva nem idegenkedik bármit bevetni a siker érdekében. Kétségtelen bátorságát igazolja, hogy már a változások előtt elindított egy start up vállalkozást, amely a hírek szerint még házassága előtt biztosította megélhetését. Persze, házassága következtében apósa céghálója beszippantotta a kishalat és jól megtermett harcsává növesztette. Javára mondható, nem hallgatta el, vagy éppen szégyellte, hogy szakmai előmenetelében a családi hírnév nagyot lendített rajta. A versenytárgyalások során élvezte apósa renoméját, így egzakt módon soha nem derülhetett ki, mennyit hoz a konyhára a saját zsenialitás, és mennyit a szépséges sportoló. Feleségét, Annabelle Zielinskát az erősen veszélyeztetett nők körébe sorolták, hiszen Thomas nem éppen a házastársi hűség mintapéldánya. Egyszerűen nem értették, mi a célja az örökös „vadászatnak”, hiszen mesés szépségű feleségénél jobbat aligha talál. Az őt pártoló Tilda tudta, hogy házassága korai szakaszában pszichológus segítségét is igénybe vette, hogy kiderüljön kóros szenvedélyének eredője. Mint beszámolt róla, a szakember szerint főleg felesége nála jóval erősebb személyisége nyomasztja, hiszen az esetek nagy többségében felülkerekedik rajta, vagyis uralja. Az első interjú során a pszichológus megkérdezte:

- Van más kapcsolata a feleségén kívül?
- Van...nak...akad...nak.
- Gyakran akadnak?
- Hát, nem vagyok igazán monogám alkat.
- És mellékes kapcsolataiban ki az uralkodó?
- Rendszerint én.
- Előfordul az ellenkezője is?
- Néha megkísérlik, hogy irányítsanak.
- Eredménnyel?
- Soha nem árulok zsákbamacskát, azonnal elmondom, mit akarok tőlük. Ha beérik vele, akkor rendben van. Ha nem, el se kezdjük.
- Jól érzi magát ebben az uralkodó szerepben?
- Jól.
- Szeretné, ha otthon is hasonló lenne a szereposztás?
- Nem..., de azért kipróbálnám néhány napra, mondta és magabízón felnevetett.
- Vagyis a leghőbb vágya, hogy uralkodhasson a feleségén?
- Annabella nem arra született, hogy az apján kívül bárki is uralkodhasson rajta.
- Akkor maga az apósával is harcol, hogy falkavezér lehessen.
- Falkavezér? De jó kifejezés. Az apósom legyűrhetetlen vezére a családnak.
- Felesége fél az apjától?
- Ugyan! Imádják egymást.
- És maga?

- Hogy szeretem-e az apósomat? Iszonyatosan kemény ember. Meg vagyunk egymással, ennyi elég.
- Képes megfogalmazni, hogy mit jelent magának a felesége?
- Mindent.
- Amit eddig mondott, ez elég érdekes fordulat. Fesse le nekem.
- Ha látott már hibátlan szépséget, akkor őt látta. Majdnem olyan magas, mint én. Szőke és kék szemű. Az arca szív formájú, vonásai lágyak. Talán csak az ajka lehetne nagyobb, mert ha mérges vagy vitatkozik pengeél keskenyvé válik. Felveti a fejét és a tekintete gőgössé válik. A teste hibátlan, atlétikus. Szinte hihetetlen, hogy keskeny, szinte fiús csípővel hogyan volt képes megszülni a gyermekeinket. Egyszerűen tényleg tökéletes.
- Jól gondolom, hogy leginkább a felesége testébe lett szerelmes?
- Hát persze! Azt láttam meg először. Egyszerűen imádtam bámulni, ahogy mozog, a harmóniáját és elszántságát.
- Lehet, nem is maga választotta ki őt, hanem fordítva történt?
- Ha nem is bátran, na jó, inkább esetlenül, de én kezdeményeztem. Igazából nem reméltem, hogy...
- Ki az értékesebb kettőjük közül a maga véleménye szerint?
- Válogatott sportoló volt, százezrek imádták, a sajtó évekig csámcsogott rajta.
- Mégis magát választotta és nem valami színészt, olimpikont. Meglepte?
- Meg is, meg nem is.
- Miért nem?
- Végül is, azért velem végig lehet menni az utcán, nem? Még fényképen sem kell szégyenkeznie, hogy én állok mellette. És képes lennék eltartani saját erőből is.
- Ha a feleségét kérném, fesse le magát, tudja, mit mondana?
- Azt, hogy...azért... elég jól nézek ki, meg különösen jó apa vagyok.
- Sejtí, hogy maga megcsalja?
- Talán. Néha úgy gondolom, eljátszik ezzel a gondolattal.
- Vajon miért?
- Mert úgy érezheti, hogy nem mindent ad meg, amit én szeretnék megkapni egy nőtől. És ezért esetleg mást keresek ebből a célból.
- És mi történik, ha megtalálja?
- Hát, akkor kipróbálom.
- Érez olyankor büntudatot?
- Amikor összejövök valakivel, akkor még nem. Meg amíg csináljuk, akkor sem. Csak utána. És akkor nem értem magam, mert a feleségem szebb, meg jobb.
- Ha egyszer jön valaki, aki szép, jó és megkapja tőle, ami hiányzik magának, akkor mi lesz? Elhagyja az újért?
- Az lehetetlen. Soha. Én nem.

Krystyna

A táncos közgazda, amikor éppen nem volt üzleti úton, akkor oszlopos tagként egyetlen alkalmat se hagyott ki, hogy barátnőivel táncolni menjen. Szerette a csapatot, mert értelmes asszonyok alkották, akikkel ifjúságuk megannyi emléke összekötötte őket. Mióta fiatalon, gyermekes anyaként elvált, néhány alkalmi kapcsolatot leszámítva ebben a körben találta meg a zavartalan társas időtöltés kudarcmentes lehetőségét. Napi tizenkét óra munka, utazások, tárgyalások, a lánya felnevelése éppen elég feladatot jelentett. Gyakran úgy érezte, jól programozott robottá vált, s nincs megfelelő

programozó, aki „upgradeli” a régi szoftvert. Önmagáról általában a gúny és az önsajnálattal sajátos vegyülékével beszélt, miközben minden porcikája tiltakozott az ellen, hogy prototípusa legyen az elhagyott és megsavanyodott nőnek. Végére is nyitott az érzelmekre, tele van vágyakkal, örökösen célokat tűz ki maga elé, amelyeket igyekszik is megvalósítani. Gimnazista volt, éppen elmúlt tizenhét, amikor idegenvezetőként megismerkedett egy nála kilenc évvel idősebb magyar férfival. Egyszerűen egymásba botlottak és varázsütésre megtetszettek egymásnak. Csak az utolsó nap utolsó perceiben cseréltek címet, s mint később kiderült, mind a ketten biztosak voltak benne, hogy kapcsolatban maradnak. A német nyelvű levelek jöttek-mentek, és Krys napjaihoz egyre inkább hozzá tartozott a levélvárás. Felvillanyozták a sorokban meghúzódó sejtetések a szerelemről, vágyakról, melyekről ő is beszámolt. Ezek jegyében két újabb alkalommal találkoztak, s immár testi kapcsolatuk is lépegetett előre, de a cél előtt maga sem tudta, miért. Egyedül maradván álmodozással telt éjszakákon elhatározta, a következő találkozás során Elemérrel megismerik a teljes testi szerelmet. Felkészülendő, elolvasott minden könyvet, amely hasznos tanácsokat adott a nagy esemény megéléséhez. Napirendjébe illesztett egy óracskát, melynek során műgonddal próbálgatta a legjobban passzoló sminket, a melltartók és keble között megvalósítható harmóniát. Még intimtornára is eljárt, hogy minden izma megfelelően működjön. A férfiak éhes tekintetét észlelve elöntötte a szépség jól eső érzése. Egyáltalán nem lepte meg, hogy egyetemi csoporttársa, a jóképű Andrzej hevesen csapja a szelet. Jutalomként olykor közel engedte magához a csókcsaták közepette, de aztán, ha fájó szívvel is, megálljt parancsolt. Bűnbánóan levélírásba fogott, és egyre plasztikusabban írta vágyairól. Amikor helyzetét józanul átgondolta, lelkébe beköltözött a kettős kétely. Egyrészt nem értette, miért nem az egyszerű utat választja, és csoporttársát részesíti a nagy kegyben. Sokkal egyszerűbb lenne, a fiú állandóan kéznél van, jóképű, és ahogy eddig szeretgette, az testének és lelkének is megfelelt. Másrészt nem értette, hogy a húszas éveinek végén járó, távol élő férfi, miért éri be a távszerellemmel. Miért nem rohan ide és veszi el, ami jár neki. Felöltött benne, ha ő se ír egyetlen sort sem Andrzejről, akkor Elemérnek is lehet takargatni valója alkalmi vagy éppen rendszeres kapcsolatairól.

Egy nap a gyötrődés eredményeként elhatározta, azonnal felül a távolsági buszra és elutazik Elemérhez, s akár mindent félre téve ott is marad nála. E helyett egy privátka (házbuli) során Andrzejt majdnem a célig engedte, és bizony felettébb élvezte, ami történt. Újra felvetődött benne, érdemes-e várakoznia arra, ami kiváló minőségben itt van előtte. Tilda megunt a barátnője tipródását, és ráparancsolt. Ugyan, dönts már el, melyik pasi éri meg. Az, akit ismersz, vagy az, akiről csak álmodozol. Hívd ide, menjetek le egy tengerparti szállodába és feküdj le vele. Addig is tréningezz, Andrzejjel, hogy jó formában legyél. Krys teljes mértékben szót fogadott, Kimerülésig élvezte az előjátékokat Andrzejjel, s közben lefoglalta a szállodai szobát. Elemér a levelektől feltüzelt vágyakozással megérkezett. Közös akarattal úgy döntöttek, hogy az eredményes bevezetést követően másnap reggel egymáséi lesznek.

Krys kora reggel arra ébredt, hogy a magyar föléje hajol az ágyban, lengyelül köszönti és megcsókolja a szemét. A fölé tornyosuló férfi látványa beindította. Most azonnal akarlak, mondta fojtott hangon.

- Szépségem, megmondod, ki neked az Andrzej nevű ember?
- Andrzej? Miért kérdezed?
- Mert álmodban forgolódtál és közben többször mondtad lengyelül, hogy „Andrzej, szerelmem. Aztán még valamit, talán valami olyat, hogy „do mnie”.
- Ezt mondtam álmodban? De hát Andrzej nem a szerelmem, hangzott a tétova válasz.

- Jelentsen bármit, de ki neked Andrzej? Az egyetemi kollégád, netán a szeretőd?
- A barátom. De hát mindenkinek vannak barátai, és ő tényleg csak barát, egyetemi társ. Néha együtt szórakozunk. Lehet, hogy talán azt mondom neki, hogy Schatz vagy más hasonlót. Érted?

Még alig mondta végig a mentegető szavakat, amikor könnyein át látta, hogy Elemér kikel az ágyból és határozott léptekkel eltűnik a fürdőszobában. Abban a pillanatban tudta, kapcsolatuknak vége. A reménybeli szerető, sőt férjjelölt alapos zuhanyozás után és teljesen felöltözve tért vissza a hálósobába. Az lenne a helyes, ha azonnal indulnék haza, de lefoglalt helyem van, ezért két napot még maradok, mondta. A lány még egyszer megpróbálkozott a szerelmi vallomással, de hiába. A maradék két napot már idegenekként töltötték együtt.

Krystyna kétségbeesetten írta a leveleket, amelyekre udvarias, semmitmondó válaszokat kapott. Ősszel, az új félév indulásakor Andrzej visszakapta barátnőjét, aki már az első éjszaka minden ellenállás nélkül az övé lett. Nem kutatta, miért kapott váratlanul szabad utat, s miért volt annyira lelkes a lány. Ugyan egyikük sem akarta, de kilenc hónapra rá megszületett gyermekük, Eva, Andrzej nem volt lelkes, kellenlenül belement, hogy feleségül veszi, de ezzel együtt férjként már nem kedveskedő, bármikor szexre kész énjét mutatta. Feleségében egyre erősödött az érzés, drágalátos szerelme, az ifjú apa megcsalja. Az egyetemi pletykák nyomán egy alkalommal tetten érte. Durva, az erőszakot is magába foglaló veszekedés után apja támogatásával a szó szoros értelmében kirugdosta férjét a lakásból.

You are my Destiny

A rendszeres, tánccal összekötött újabb találkozót Tilda egy tengerparti szórakozóhely teraszára hirdette meg. A füledt gdyniai nyárestén megjelentek a lehető legkevesebb göncöt húzták magukra. Thomas szorosan testhez simuló farmerban és elmaradhatatlan Lacoste pólójában jelent meg, lábán harisnya nélkül méregdrága bőrtalpú mokaszint viselt. A szokása szerint késve befutó Krystyna pedig hófehér szoknyában és egy szoros topban irányította magára a figyelmet. A hall nagy tükrébe nézve megállapította, végre kimászott az apátiából, néhány kilót leadott, vagyis egészen tűrhetően néz ki. Külkereskedelmi tárgyalásai során az utóbbi időben erre vonatkozóan kapott visszajelzéseket. Persze elő nem fordulhatott, hogy a személyes meghívásokra, igennel válaszoljon, annak ellenére, hogy akadt kedvére való partner elég. Amikor a zenekar rázendített és még mindenki azon gondolkodott, kivel kezdje a táncot, Thomas máris hozzá lépett és magával húzta a parkettre. Tánc közben az eltelt idő nyomait keresve partnerén, véleménye nem változott, részleteiben nem izgalmas, viszont jelenséggé karakteres, mondhatni vonzó az asszony. Leginkább hasonló egy pirosfejű galambgombára emlékeztető. Minek örülsz? – hallotta az asszony hangját. – Neked! – válaszolta, és hirtelen magához rántotta, hogy aztán a kezét erősen fogva karnyújtásnyira el is lökje magától. Nofene, most éppen engem akarsz kidobni a teremből, Krys, amikor újra szorosan ropták. Ellenkezőleg. Inkább el sem engedlek. Ezért aztán ellöksz, ami eléggé sajátos logika, nemde? – hangzott a gunyoros kérdés, amelyet elnyomott a zenekar harsogása. Talán a banda is érezte, ideje megnyugodniuk, ezért az énekesnő bűgő hangon belekezdett az Only you-ba.

Only you can make all this world seem right
 Only you can make the darkness bright
 Only you and you alone can thrill me like you do
 And fill my heart with love for only you

Only you can make all this change in me
For it's true, you are my destiny

A párok, mintha hirtelen lassított filmben szerepelnének, összefonódtak és eggyé válva léptek, ringatóztak, ahogy az elnyúló zene ritmusa diktálta. A „kalapgomba” érezte, hogy minden porcikája a férfihoz szorul, arcuk összeér, érzi a férfi lehetét, majd karjának erős szorítását a derekán, aztán egyre lejjebb, ahol már nem illik érinteni az alkalmi partnert. Maga is dúdolta a szöveget, „csak te” s közben nem állt ellen a szorításnak. Hirtelen jött rá, hogy a férfi akarata ellenére a hatalmába keríti. Azonnal megszólalt benne a vészjelző. Nem hagyom! Ugyanakkor igenis jó érzés fogta el, hogy történt bármi is az életében, nagylányos anyaként is van vonzereje. A szünetben a bárpultnál állva megkérdezte Tildát.

- Ki ez a pasi voltaképpen?
- Melyik? Ja, Thomasra gondolsz. Hát eléggé érzékeny nyomtatók a danszingot.
- Érzékinek találtad?
- Naná, hogy annak. Hogy hozzá préselted a didkódat, az még csak hagyján, ám, amikor forgások során alul is hozzá préselted magad, az árulkodó volt terveidet illetően.
- Tényleg ezt láttad rajtam?
- Hogy bejön neked, azt nagyon. Mindig mondom, megérdemelnél egy belevaló pasit, de azt ne őt a gazdag és gyönyörű feleséggel és a két gyerekkel. Kinek és mit akarsz bizonyítani? Magadnak? A kérdésekre nem kapott választ.

Az édenpár

Thomas tudatában volt, hogy felesége családjá nélkül nem élnének nyolcszobás villában, nem telne tengeri utakra s minden luxusra, amire vágnak. Amikor az egyetem után ráakadt későbbi feleségére, két farmer, néhány márkátlan póló, kitaposott sportcipők képezték a ruhatárát. Éppen egyik barátjánál héderezett Sopotban, ahol a Legia röplabdás lányai ott edzőtáboroztak. Az ifjú diplomás igazi esztétikai élményben részesült a nyúlánk és izmos lányok láttán. Jó lenne megismerkedni egyikükkel, gondolta. A véletlen sietett segítségére. A part homokban gyerekek várakat és hozzájuk tartozó árkokat építettek, vájtak és vödörszám hordták a vizet a mély árkokba. A futók ugyan szorgalmasan kerülgették az akadályokat, ám egyikük megbotlott, és éles sikollyal elterült. Thomas azonnal mellette termett és felsegítette. Köszike, mondta a lány, s már lódult volna tovább, ám két lépés után belátta, bokája alaposan megsínylette, hát újra lehuppant a nedves homokba. Thomas szó nélkül egy napozóágyhoz kísért a sérültet. A futók is megálltak, majd látva a bajt orvosért rohantak. Annabelle, mutatkozott be, de többre nem futotta, mert teljesen lefoglalta saját fájdalma. Hamarosan megérkezett az orvos, aki aggódva mozgatta a lány bokáját. – Bellus, ez nem jött jókor, állapította meg, és telefonon kocsit kért a közeli parkolóba. Nem állhatsz rá, majd támogatunk, mondta és igénybe véve az ismeretlen segítségét, „gólya viszi a fiát” módszerrel igyekeztek a parkoló felé. Bellus hosszú karjaival átfogta a segítők vállát, miközben potyogtak a könnyei. Ne sírjon, nem lesz baj, jegyezte meg Thomas. A ledorongoló válasz nem késlekedett: maga aztán nagyon tudhatja, mi a baj. Ne szívózz, Bellus, azzal nem segítesz, inkább annak örülj, hogy találtál két balekot, akik kiteszik érted a lelküket, vetette oda az orvos csitító szándékkal. A kocsihoz érve besegítették a sérültet, aki megemberelve magát kezét

nyújtott. Ne haragudj, de nagyon fáj – mondta engesztelően, és halovány mosoly jelent meg a szája szegletén.

A tengerparti találkozás emléke nem hagyta nyugodni Thomast, aki éppen gyakornoki állást kapott Varsóban. Szabad idejében bújta a sportlapokat, hol láthatja a lányt. Az első szombaton máris ott ült a röplabda csarnokban. Azonnal kiszúrta a lányt, akinek mezére nem a teljes nevét írták, azon csak BellZ jelent meg. A mérkőzésen nem lépett pályára, ezért szemből csak akkor látta, amikor a lányok szép sorban egymást követve pacsiztak a nézőkkel. Egy kis érintés neki is jutott tőlük. A csapatorvos meglepetésére felismerte és mosolyogva hozzá lépett. Fiatalember, meg se köszöntem magának a segítségét! – mondta, s még hozzáfűzte, hogy Bella jól van, a lába bírja a terhelést, két hét múlva már a pályán láthatja. Itt leszek, válaszolta, és tartotta is a szavát. Gyakran még az edzéseken is megjelent. A hatalmas emelkedések és vetődések, az egymást buzdító csatakiáltások és sikolyok különös hangulatot teremtettek. Feltűnt, hogy Bella elszántan és ellentmondást nem tűrően püföli a labdákat százszámra a másik térfélre. Lendítés, felugrás, pillanatnyi stop a csúcson és lecsapás, majd a talajfogás. Az egyik rosszul megütött labda oldalra pattant. Thomas kapta el a Mikását. Még tapogatta, amikor valaki kivette a kezéből. Felnézett, és Annabellet látta maga előtt. Jó a fogása, de azért visszaadod? – hangzott a nem ellenséges vagy közömbös, inkább évődő hang. Persze, bocsánat! – válaszolta és átnyújtotta a lasztit. Tudom ám, hogy te voltál a megmentőm. Akkor nem is köszöntem meg rendesen. Bocsika.

A kedvességet díjazva Thomas a sportcsarnok előtt várta a jó szerencsét. A lány hamarosan megjelent, és arcán a meglepődésnek nyoma sem látszott. Jé, rászántad magad? Képzeld, már az egész csapat fogadásokat kötött, vajon nyugdíjas korodig ülsz szóltanul, vagy egyszer végül megvársz, mondta és együtt vágtak át a téren. A túloldalon a lány kulcsot vett elő, a jeladóval villogtatott egyet a hajóméretű BMW irányjelzőin. Kocsival vagy? - kérdezte, s a nemleges választ követően hozzáfűzte, a Marszalkowskáig elvihetlek, ha az jó irány neked. Egy hónapon át majd minden nap találkoztak. Thomas hamar hozzászokott, hogy megbámulják őket az utcán, de pontosan tudta, a figyelem nem neki szól. Barátnője fotói ugyanis gyakran megjelentek a különböző lapokban, de a tévés közvetítések során az operatőrök igencsak gyakran mutatták szép megoldásait és bájos mosolyát. A bulvárlapok egymást igyekeztek felülmúlni, ki tud róla szexibb képekkel előállni. Annabelle a musztereket megmutatta friss lovagjának, és olykor együtt válogatták ki a közölhetőket. A Przegląd Sportowy a szilveszteri számhoz kért néhány „vérpezsdítő” felvételt, amit tél ide, tél oda, a Lazienki parkban rögzítenének. Őrütségnek tetszett a dolog, de végül is Anna elvállalta. A stáb már nem tartotta furcsának, hogy kísérője minden pillanatban vele van. Az öltöző-konténerbe is együtt léptek be. Kellemes meleg fogadta őket, meg különböző fürdő, és alkalmi ruhák. Kimegyek, amíg öltözöl, mondta Thomas, de szívből örült annak, amit hallott. Maradj, kérlek. Leült, s nézte a lányt meg az öltöztetőt, amint válogatnak. A legmerészebb, minden jelenlévő által megtapsoltnak egy falatnyi bikini alsó és egy földig érő rókabunda együttese bizonyult. Ketten maradtak az öltözőben. A lány a tükör előtt ült sportkabátban és cáparuha alsóban. Thomas felállt, hozzá lépett és széthúzta a kabátot. Nem tudott betelni apró, hegyes és kemény mellével. – Látod még eleget! – jelentette ki „Annuci”, aztán megemelte a férfi állát és megcsókolta. Akkor sem hagyták abba, amikor benyitott az operatőr, aki nem zavartatta magát, sőt azonnal kattogott is a gépe. – Szépek vagytok így együtt, fiatalok. A Przegląd kettőjük képét közölte „Az édenpár” aláírással, míg az Interia magazin, amit naponta millióan olvasnak, négy képet hozott, a legjobbat egyenesen a címlapon, az ellesett csókos képet az alábbi címmel adta közre: „A titkos pillanat”. A hozzájuk járó cikkecske is

hangzatos címet kapott: „Ütős kocsi, ütős lány”. Így aztán nevük egy ideig közszájon forgott, és a közvéleményt hamarosan az foglalkoztatta, mikor kötik be a fejét a nemzet bombázójának.

Thomas nem gondolt rá, hogy a fotók és riportok, melyekben mellékszereplőként névvel vagy névtelenül megjelent lendítenek a karrierjén. Hamarosan kiderült, apósa keze messze ér, és felveri a vej értékét és árát. Apósa nem körfalazott, amikor közölt, hogy lányát csak az alaposan kimódolt házassági szerződés után veheti el. Ne legyen később vita, ha a hormonok és gének másként intézik a dolgokat. Első gyermekük születésével egy időben került egy jelentős, természetesen a családi céghálóba tartozó részvénytársaság elnöki tisztségébe Baráti társaságban azt mondta, van, akitől képtelenség elszakadnom, ő az apósom. És van, akitől semmi pénzért el nem szakadnék, az a feleségem, Annabelle Zielinska. Az állítás egyik felét értették, ám a másik felét inkább kételkedve fogadták, hiszen barátjukat nem éppen a hűség mintaképeként ismerték.

A kocka el van vetve

A hajdani osztálytársak egy alkalommal kártya-és dumapartiként szerveztek, hogy immár középkorú vezető értelmiségek lévén megváltsák a világot, kibeszéljék a politikusokat, de leginkább a megvesztegetési kultúrát ostorozzák, amely beivódott mindennapjaikba. Thomas az est folyamán csak annyit jegyzett meg, hogy itt mindannyian azt a rendszert szidjuk, amelynek nemcsak részesei, de egyben kitalálói, sőt haszonélvezői is. Érdekes azon töprengeni, miként vághatjuk el magunk alatt a fát? Éppen te mondd, förmedtek rá többen, mire váratlanul nem ellenkezett, mondván, egy száguldó vonatról csak Steven Seagal képes kiugrani és egészségesen talpra érkezni. De ő nem Seagal, ezért megvárja, amíg a vonat befut a pályaudvarra. Aztán majd tesz így vagy úgy. Már jócskán éjfél után kezdett oszladozni a társaság, amikor Thomas felajánlotta, „hazadobja” Krystynát, hiszen útba esik a lakása. Az utat szótlanul tették meg, mert egymás szavára vártak. E sajátos társasjáték egészen a megérkezésig tartott. Az utcai lámpa fényében egymásra néztek, az asszony kis vörös, szív alakú bőr ridiküljét forgatta, aztán váratlan ötlettől vezérelve köszönet gyanánt megpusztilta a férfit. Köszönöm, remek este volt, mondta és már nyúlt is a kilincs felé. Még mielőtt kipattanni szíveskedik, én is megköszönhetem? – kérdezte Thomas, és a hátsó ülésről elővett egy csokor vörös rózsát, amelyet átadott a meglepett utasnak. Ez az én plusz köszönetem, hogy együtt lehettünk. Nem gondoltam volna, hogy ilyen figyelmes gavallér vagy, de ugyan áruld el, hány ilyen bukéta lapul még a csomagtartóban? – kérdezte csipkelődve. Megnyugtatlak, ma ez az egyetlen csokor. És ha volnál szíves megnézni, találsz rajta egy kis cédulát, ami neked szól. A lapkán ez állt: Krystynának, a legigézőbb táncpartnernek. Köszönettel Thomas. Krys meglepődött, és röpké tétovázás után köszönet jeléül gyorsan szájon csókolta a férfit, majd sietve kilépett a kocsiból. A lakásába érve azonnal vázát keresett s már töltötte a vizet, amikor megcsörrent a mobilja.

- Te vagy az, Tilda? – szól bele.
- Kénytelen velem beérni, asszonyom – szólalt meg Thomas hangja.
- Te vagy? Honnan tudod a számomat?
- Tildától. Már, amikor először láttalak, elkértem.
- Ügyes! Merre jársz?

- Nézz ki az ablakon, akkor láthatod, hogy a kocsim valami megmagyarázhatatlan ok miatt nem akar elindulni. Azt írja ki a fedélzeti számítógép, hogy várni kell fél órát az újraindítással. Nem lehet, hogy az utca helyett nálad várjam ki a dacos motor követelését?

Krys szótlanul nyomta meg a kapunyitó gombját. És alig halt el a nyitás zöreje, már hallatszott is a kopogás. A férfi maga előtt tartotta a telefonját, amelyből hangosan szólt az Only You.

Amikor egyedül maradt, teljesen józanul megkérdezte magától: ugyan, miért nem érdekelt, hogy ez a Thomas házas és gyerekei vannak? Hogyan tettem túl magamat a tényen, hogy harmadikként befeküdtem a családi ágyukba, ha annak idején Andrzejt ezért rúgtam ki, mert egy harmadikat hozott az ágyunkba, akkor én most mi vagyok? Nehéz volt megkerülnie a választ. Majd holnap ráérek harakirit elkövetni, de legalább valami erős radírral kitörölni az életemből ezt a rémséget. Ismét megengedte a kádban a hidegvizet. Remegni kezdett, de közben megtalálta a magyarázatot és egyben felmentést: kellett nekem ez az éjszaka, hogy legalább az önérzetem helyre álljon.

Thomas hazafelé tartva gondolt rá, felhívja legfrissebb szeretőjét, aztán letett róla. Csak nem elkapatni, emlékeztette magát a jól bevált receptre. Beállt a garázsba, felment a belső lépcsőn, benézett a fiúk hálójába, aztán egy emelettel feljebb elosont a felesége szobája előtt. A tárva hagyott ajtón át látta, amint az asszony lábát széttárva meztelenül fekszik az ágyon. Mennyivel jobb nő, mint a kis vörösfejű, állapította meg. Mi a francot akarok tőle, töprengett egy pillanatig, majd kibújt a ruháiból és befeküdt a felesége mellé, és nem kárhoztatta magát.

Krystyna a „nagy éjszakát” követő időszakban bármennyire is igyekezett lezárni vagy margóra helyezni a történeteket, nem szűnt meg várni, hogy a „csábító” jelentkezzen, és akkor elégtételt vegyen, vagyis durván elutasítsa. Hosszasan vívódott, majd a mobiljából az egyik este kikereste az utolsó hívást. Csalódására az időpont mellett az ismeretlen hívószám felirat jelent meg a kijelzőn. Nem adja meg a számát, tudatosult benne a sértés, amitől dührohamot kapott. Rohadjon meg, adta itt az érzelmet, miközben nem voltam más számára, mint feledhető közjáték. Végtére ő is nekem, áltatta magát azonnal, de továbbra is naphosszat szuggerálta a telefonját. Keserű igazság, eljátszottam a kiszolgáltatott, egyéjszakára kellő nő szerepét egy közönséges bulvárdarabban, állapította meg. Addig kínoztta magát, amíg újra rátört a néha jelentkező iszonyatos fejfájás. Egyszerre két adag gyógyszert vett be és kiütötte magát. Fogalma se volt róla, hány percet vagy órát alhatott, amikor a telefon csörgése magához térítette.

Thomas két héttel később egy unalmas autózás közben jutott eszébe a kalapgomba. Sokkal jobb időtöltés egy kellemes, csipkelődő párbeszéd, mint a rádióból áradó sületlenséget hallgatni, találta meg a jó érvet, és máris hívta a számot. Hosszan csengett, s már nyúlt a törlés gomb felé, amikor meghallotta az asszony hangját.

- Kowalska, tessék.
- Nahát, akkor nem téves! Szervusz, kis Galambgombám.
- Kinek a mije? – hallhatta Wanda rideg hangját.
- Óh, ezer bocsánat! Hódolatteljes kézcsók. Már ha még emlékszel rám.
- Persze...de mid is vagyok neked?
- Az én kis pirosfejű gombácskám.
- És minek köszönhetem, hogy eszedbe jutottam?

- Itt vagyok a közelben, úgy hatszáz kilométerre. Nincs kedved csatlakozni?
- Nincs. Éppen nincs.
- Pedig lehetne, s nem bánnád meg. Van itt a közelben egy szép szálloda, eltölthetnénk pár napot együtt.
- Légből kapott ötlet. Egyébként dolgozom, ha nem tudnád.
- Egyébiránt lehengereltél. Csúcs vagy. Olyan hegycsúcs, amit nem elég egyszer megmászni és a magasából lenézni a völgybe. Na, erre válaszolj, nagylány!
- Rendkívül szellemes. Mióta töröd a fejed ezen a poénon, amit már vagy százszor elsütöttél.
- Kérlek, ne csipkelődj, inkább gyere. Táncolni ott is lehet.
- Mondtam, nincs időm.
- Tudod mit, ha a távolság miatt aggódsz, akkor legyen közelebb. Gyere Szczecinbe, ami neked nem több két óránál, addig én is odaérek. Grand Park Hotel saját tóval, mesés. A lakosztály fürdőszobája egyenesen mesés. A kertben őspark.
- De...
- Ha ma délután munka után indulsz, este már találkozhatunk. Tudsz vezetni, igaz?
- Persze.
- Akkor egy óra múlva a lakásod előtt vár egy kocsí. A pilótától megkapod a kulcsot, és gyere.

Éppen kijelentette volna, hogy szó se lehet a kiruccanásról, amikor hirtelen megszakadt a hívás. Egyszerre volt mérges és izgatott. Dühében legszívesebben elküldte volna az öntelt hólyagot a bérautójával és meghívásával egyetemben, de a következő pillanatban már a múltkori éjszaka élménye kerítette hatalmába. Gyorsan hazament. Pontban egy óra múlva jókora Volvo állt meg a ház előtt, és telefonon a sofőr jelentkezett. Közölte, hogy az úrhölgy számára itt a rendelt gépkocsi. Minden úgy ment, mint a karikacsapás, bár menet közben félelmek sorával küzdött. Mi lesz, ha a férfi nem érkezik meg, vagy ha nem úgy viselkedik, ahogy szeretné. És egyáltalán, miért ugrott fejest ebbe az ügybe? Ám amikor megmondta a nevét a portán és megkapta a kulcsot, a görcs oldódott. Helyét az erősödő várakozás foglalta el. A londíner felvitte a csomagját, kinyitotta az ajtót. Amit látott, felülmúlta a várakozását. Szállt már meg szállodában éppen eleget világszerte, s nem éppen alig csillagozott, lepukkant garnikban, de ilyen luxusban még nem volt része. Az ágyat hófehér vastag takaró borította, közepén virágcsokor. 30 szál hosszú szárú vörös rózsza. Kopogtak az ajtón. A szobapincér érkezett kis harapnivalóval és persze pezsgővel, amiből töltött a metszettüveg kehelybe, majd illedelmesen távozott. Mivel éhes volt és szomjas, nekilátott. Éppen a második pohár pezsgővel végzett, amikor megcsörrent a telefon. Még tíz perc és ott vagyok! Készülj fel Galambgomba! – hallotta, s a vonal megszakadt. A kijelző megint az ismeretlen hívószámként mentette el a hívást.

Este az étteremben ülve egyik hívás a másikat követte. Thomas válaszaiból kiderült, üzleti ügyeket intéz. Amíg telefonált, a galambgombának alkalmat nyílt feltérképezni a nála négy évvel idősebb szeretőjét. A hajánál kezdte, s kis mosollyal vette tudomásul, hogy a kopaszodás elérte, és a homlokán megjelentek a ráncok, szemei pedig hasonlóak a kismalacokéhoz. Kicsik és a szempillák alig látszanak. Viszont az ajka vonala erőszakos, akárcsak a hanghordozása, amiből áradt a felsőbbrendű gőg. Lekezelő, mint velem, pedig nem vagyok az üzletfele, vagy a beosztotta. Amikor végre lerakta a telefont, hirtelen elszánással megkérdezte tőle: Egyedül élsz? Thomas nem kertelt. Nős vagyok, van két fiam, a feleségem gyönyörű. Érdekel még valami? –

kérdezte olyan hanghordozással, ahogy a telefonba beszélt. Szeretted a feleségedet? Már hogy is ne szeretném, hiszen a gyermekeim anyja. És szerelemmel szeretted? – hangzott az újabb kérdés, amit már elhangzása alatt megbánt. Hát, hogy is szerethetném másként?

Fagyos hangulatban fejezték be a vacsorát, amin az újabb pezsgő sem segített. Thomas már legszívesebben a falba verte volna a fejét, hiszen bekövetkezett az, amitől tartott, hogy a nő beleszeret. Szerzett ugyanis kínos tapasztalatot csalódott nőkkel kapcsolatban, akik egyedül maradvá vagy korosodva önértékelési zavarokkal küzdve a munkájukba feledkeznek, felesleges tolakodással társadalmat nemesítenek, és mániákusan keresik a szerelmet. Rendszertanban a pókhálósok fájába sorolta őket, és két alfajt különböztetett meg. A belső mérgűek rendjét, amelybe tartozók alapvető tulajdonsága, hogy életük fő célja önmaguk mérgezése. Javallat velük kapcsolatban a gyors távozás. Még náluk is veszélyesebbek a méregfecskekendősök rendjébe tartozók, mert azok mindent elpusztítanak maguk körül, és befejezésüként halálra marják önmagukat. Remélte, hogy Kystyna nem a második fajba tartozik. Így vagy úgy, de már a menekülés módjain töprengett. Közben az asszony már leszámolt azzal, hogy szerelemből vannak együtt, helyette gazdász zsargonban összegezte, hogy találkozásuk egy egy win-win game végű játszma, amelynek során egy nyitott kasszából mind a ketten kivesznek annyit, ami jár nekik, aztán boldogan mennek a dolgukra. Azért kedvenc filmje margóján úgy jellemezte a helyzetét, mint, amikor a kurva beleszeret a kitaratójába. Idáig jutva már végleg kiment az álom a szeméből. Tétova mozdulatokkal felvette az éjjeli szekrényről Thomas notebookját. Némi szégyenérzettel elindította a programot, s mivel jelszót nem kért a gép, megnyitotta a fényképek ikont. Elsőnek egy elegáns szőke nő nézett rá, izmos és arányos alakján semmi felesleg. Hófehér ruha nyakig begombolva, lábán aranyszínű tűsarkú, nyakában súlyos aranylánc. „Szerelmem az én hópárducom” olvasta a képaláírást. Kedve lett volna felrázni az alvó férfit, és addig rugdosni, amíg élet van benne. Másik megoldásként a távozást vette számba. Most azonnal. Látott ilyen jeleneteket az amerikai thrillerekben. Itt tartott az önmagával vívott harcban, amikor Thomas közelebb húzódott, és az egyik karját a combjára tette. Belém fog szeretni! Azért is így lesz, csapott át a másik végletbe.

Eva

Krystyna lányának sorsa igazolja a közmondást, miszerint a példa ragadós. Pedig anya és lánya biztos volt abban, hogy kettőjük életében bizonyos események nem ismétlődhetnek meg. Krys ennek érdekében őszintén elmesélte Evanak, hogy milyen fájdalmas csomópontokon kellett áthaladni az életében. Azt remélte, így megóvjá a majdani csalódásoktól. A taktika hasznosságát látszott igazolni, hogy a kislány már ovis korától kezdve olyan kisfiú pajtásokat választott, akik nem kötekedtek vele, nem vették el a játékait, ellenben arra ösztönözték, hogy gondoskodjon róluk, pátyolgassa őket. A serdülés kezdetekor, úgy tizenhárom évesen már a férjhez menés foglalkoztatta. Anyjának hosszan magyarázta, hogy ő már meg is találta az alkalmas férjet Zbignewben, mert tanítás után anyukája és apukája mindig együtt jönnek érte, és ilyenkor mindhárman mosolyognak. Ha aput nem dobod ki, amikor kicsi voltam, és mi is hármásban élnénk, akkor is szomorú lennél? - tette fel a logikus kérdést, majd azt tanácsolta anyjának, hogy gyorsan szeressen meg egy másik férfit, akár azt az Elemért, akit annyiszor emleget, és menjen férjhez hozzá. Ő Isten bizony elfogadja apjának. Krys hálásan nézett a lányára, és újfent előállt a mantrával, miszerint ő a

hibás, hogy a férfit megbántotta, s így örökre elvesztette. Pedig ha ő lett volna az apád, akkor biztosan boldogok lennének, állította. Anyja szavai nyomán az évek során megformálta magában a nevezett férfit, aki bizonyára magas és vékony, mellette okos és családszerető, egyáltalán nem iszik alkoholt, nem cigizik, és más nők nem érdeklik. Számára Elemér kortalan volt, ezért a 9 évnyi korkülönbség nem okozhat gondot. Azt is természetesnek vette, hogy neki majd meg kell tanulnia magyarul, ami biztosan nem nehéz. Mivel látta, hogy még mindig leveleznek, addig rágta anyja fülét, amíg végül is elhatározták, kettesben Magyarországra utaznak és meggyőzik, bocsásson meg és őket válassza.

A két-három óra, amit hármásban töltöttek, kellemesen telt, anyja ifjúkori szerelme valóban megnyerőnek tűnt, látható örömmel töltötte el, hogy Krys őt tartja élete nagy szerelmének. Mivel német nyelvű beszélgetésüket értette, mégis olyan érzése támadt, hogy ugyan folyékonyan társalognak, de valahogy mégsem értik meg egymást. A férfi egyszerű szavakkal, köntörfalazás nélkül elmondta, hogy házas, gyermekei vannak és válásról szó sem lehet. Az idő elmúlt. A Budapestről hazafelé tartó buszon, amikor az eredménytelenség miatt már jól kisírták magukat, Eva határozottan kijelentette, „nekem olyan szerelem, amelyet te egyszerre két férfi iránt éreztél, szóba se jöhet. Ha majd szerelmes leszek, akkor mindent megteszek azért az egyért.” Néhány év múlva, amikor felnőttként és szinte egyben barátnőként megismerte anyja teljes érzelmi életét, rájött, olyan emberre lenne szüksége, aki ajnározza, őt látja a világ legszebb asszonyának, és minden idejét neki szenteli. Amikor véletlenül néhány percig hármásban voltak Thomassal, azonnal megérezte, hogy anyja esztelenül rajong érte, és az érzelem nem kölcsönös. Közeleg egy újabb, hatalmas csalódás. Azonnal ki is mondta: Anyu, vigyázz, ez a Thomas tönkretesz! És Krystyna nem tiltakozott.

Annabelle, a bombázó

Annabelle egyedüli gyerekként tudományos módszerek figyelembe vételével fiúnak „készült”, hogy legyen folytatója a családi hagyománynak és élvezője az egyre gyarapodó vagyonnak. Ám a szülők a természet tévedését aligha bánták, mert gyönyörű babaként azonnal levette őket a lábukról. Apja rajongott érte, ám ennek ellenére nevelésében keménynek bizonyult, fegyelemre és engedelmességre szoktatta, ami szerinte a sporttal érhető el leginkább. Már négyévesen heti háromszor vitte művészi tornára, végtére is anyja lengyel bajnoka volt e sportágnak. Az iskola nem jelentett számára különös kihívást, gyorsan és alaposan tanult, kereste és élvezte a sikereket. Mivel a család életének színhelye gyakran változott, hamar hozzászokott a gyors beilleszkedéshez, a nyelv-és életmódváltáshoz. Oroszországban világhírű RSG edzőhöz került, aki kis idő elteltével eltanácsolta, mondván ahhoz a sportághoz túl magas lesz. Inkább erősítsék a lábát, mert a labdás sportokban sokra viheti. Rióban élve tizenhárom évesen és már 170 centi fölött járva bekerült az ottani röplabdás vérkeringésbe, és szőke hajzuhatagával pillanatok alatt népszerű lett. A latin vérmérsékletű férfiak annyira imádták, hogy apja testőröket fogadott mellé. A gimnázium utolsó évében már a brazil élvonalban olimpikonokkal játszott egy csapatban. Addigra anyanyelve mellett az orosz és az angolt is akcentus nélkül beszélte, de portugálul is tökéletesen megértette magát. A férfiakat mágnesként vonzotta, ami tetszett neki. Osztálytársnői már tizenöt évesen nemcsak beszéltek a szexről, hanem gyakorolták is. A zuhanyozás közben előadott történeteket szívesen

hallgatta, de igazi vágyat nem érzett, hogy beálljon a sorba. Hogy ne tűnjön csodabogárnak, kitalált egy két flörtöt. Sok aspiráns fiú csalódott, hogy, nem kaphatják meg a "garota polonesa"-at, a lengyel csajt. Csak a magát előszeretettel máquina de sexo-nak, vagyis szexgépnak nevező intéző nem fért a bőrébe. Egy alkalommal mérkőzés után az orvosi szobában bizalmaskodni kezdett vele, mire Annabelle minden bevezető nélkül ágyékon rúgta, és remélte, ezzel az ügy lezárult. Tévedett. Aznap éjjel a szobatársnője segítségével az intéző és két másik férfi bejutott hozzá, lefogták és a szexgép megerőszakolta. A botrány másnap kora reggel kitört, megjelent a rendőrség, hiszen a sértett egy külföldi diplomata gyermeke, aki jéghideg tartózkodással tett vallomást tényszerű vallomást egyetlen könnycsepp nélkül. Hitték is meg nem is a szavait, de csakhamar előkerült néhány fénykép, amelyet a támadók egyikének gépén találtak, mindenben igazolja szavait. A család két héten belül elhagyta Braziliát. Ha ezt nevezik szexnek, akkor abból nem kérek. Ne küldjetelek pszichológushoz, képes vagyok magamban feldolgozni, ami velem történt. Szerencséjére kiderült, az erőszakoló nem ajándékozta meg valami nemi betegséggel és nem kívánt terhességgel.

A gimnázium utolsó évét és az érettségit már Lengyelországban abszolválta a napi két edzés mellett is jeles eredménnyel. A Legia felnőtt csapatába azonnal bekerült, sőt hamarosan junior válogatott lett. Amikor Thomast megismerte, már végzett a főiskolán. Szépsége mellett a megközelíthetlenség mítosza vette körül. Többen állították, a csaj hideg, akár a sarki jég. Néha ő maga is úgy érezte, hogy a szexben nehezen oldódik fel, másként szólva a brazil lányok ilyen vallomásaiban mondott állapotokat elképzelni sem tud. Azért remélte, hogy Thomas ennyivel is beéri.

Házasságuk első évétizedét követően egy alkalommal anyját beavatta a feltételezésbe, hogy férje időnként megcsalja. A harcos anya, bár nem feltétlenül hitt a gyanú megalapozottságában, már másnap magándetektívet fogadott, pont abban az időszakban, amikor Thomas és Krystyna flörtje kulminált. A bizonyítékgyűjtés sikerrel járt, hang- és képfelvételek sora igazolta az intim együttléteket, és közel sem csupán Krystynával. Anyja döbbsent értetlenséggel nézte a felvételeket, mivel lánya és az érintett hölgyek kinézete között klasszis különbséget látott. Képtelen volt megérteni, veje miként képes azokra a nőkre vágyni. Hosszasan vívódott, megmutassa-e a felvételeket, de aztán letett erről, ám férjének beszámolt lányuk házasságának állapotáról. Az apa csak annyit mondott, még egy alkalom, és búcsúzhat a tökétől és az életmódjától. Eltaposom!

Sakkjátszma

Thomas a Poznanban tett közös kirándulásuk után tudatos taktikaként ismét váratta egy ideig a szeretőjét, és csupán néhány telefonnal jelezte létezését. Úgy vélte ugyanis, hogy az állandó izgalom érdekében éheztetni kell az asszonyt. Együttléteik során kifejezetten élvezte, hogy szeretője képes az extázisból és imádatból egyetlen pillanat alatt, ha valami nem tetszik neki, átesni a vad elutasításba és a gyűlöletbe. Ezzel mellesleg különbözött minden eddigi szeretőjétől, akik megelégedtek a „leterített vad” szerepével. Hamar megunta őket s némi pénzzel elintézte a dolgot. Krys viszont, bár harcolt, de pozitív óráiban gyengéd volt és gondoskodó, éreztette, hogy Thomas rendkívüli ember, pótolhatatlan szerető, nagyszerű üzletember, vagyis az überelhetetlen hős. Tetszett is ez a felmagasztalás a hiú szeretőnek, hiszen otthon ebben nem volt része.

Egy alkalommal otthoni fürdőszobájukban hagyta a zakóját, benne a „randitelefonnal”, amely éles csöngetésbe kezdett. Annabelle volt közelebb, hát kivette és megnyomta a fogadó gombot. „Na, végre, drágám! Azt hittem elhagytad a telefonodat” – harsogta

egy női hang. Az asszony ránézett a készülékre és az ágyra dobta. Valami nő az, akinek a drágája vagy, mondta éles hangon. Thomas, bár megijedt, igyekezett lezser mozdulattal felvenni a készüléket. Beleszólt: nos, szépségem, mi az ábra? Közeli bankrobbanás történt? - kérdezte megjátszott könnyedséggel, s bár a vonal már megszakadt, rendületlenül folytatta is a „beszélgetést”. Jól tudod szépségem, hogy Annabelle enyhén szólva nem díjazza, ha éjszaka telefonálsz...Hogy ez nem tűr halasztást? ...akkor holnap tizenegy. Akkor van fél órád az urakra jöjjenek be és lerendezzük. Na, akkor puszillak, szépségem! – fejezte be, és azonmód egy sóhajjal ledobta a mobilt az ágyra. Felesége egy szál hálóingben nézte a jelenetet, aztán az ágyhoz lépve megjegyezte: veszem észre, újabban több telefont használsz. Felvilágosítanál, hogy úgy nagyjából hány drágám és puszillak vesz körül? Választ nem várt, de arckifejezéséből a férj jól tudta, nem lesz nyugodt éjszakájuk. Hogy oldja a feszültséget, kis idő múlva az ágyban simogatni kezdte a duzzogó asszonyt, de az csak jóval később, akkor is hideg ajakkal, összeszorított fogakkal és száraz örömforrással fogadta el a közeledését. Amikor befejezték, a helyzetjelző lámpa sejtelmes fényében Annabelle meztelenül indult a fürdőbe. Káprázatos az alakja. Mint egy Vénusz, és mennyivel szebb Krystynánál, fogalmazta Thomas. Elég aljas, amit művelek, szólalt meg ritkán jelentkező lelkiismerete.

Másnap korán reggel indult útnak, hiszen vagy ezer kilométer várt rá a sztrádán erős forgalomban. Alig hagyta el Gdyniát azonnal megállásra kényszerült, mert nem sokkal a felhajtó után baleset történt. Hallgatta a rádiót, aztán a feleségét tárcsázta. Felébresztettelek, Violám? – kérdezte mély s érzelmes hangon. Valami bajod van?-hangzott a válasz, megtoldva egy vésztjósító kijelentéssel: ha azt hiszed, hogy az éjszakai mutatvány mindent megoldott, akkor tévedsz. Úgy érzem, „drágám”, van miről beszélgetnünk. Na, vigyázz az úton, hogy egy darabban lássunk mind a ketten, én és a szeretőd. Éhgyomorral elég egy mélyütés, gondolta, és letett róla, hogy barátnőjét hívja. Inkább azon töprengett, mit tudhat Annabelle. Egyre inkább tartott tőle, hogy egyszer bekövetkezik a nagy bukta. Pedig az már megtörtént. Szeretője a tegnapi éjszakai szerencsétlen telefonálás után összeomlott, mivel élő egyenes adásban végig hallgatta Thomas és felesége összeecsapását, majd az azt követő enyelgésüket.

Amint megszakadt a vonal, csak bámulta a telefont, amely újra csengetett. A képernyőn Eva arca jelent meg. Felvette és zokogva azonnal közölte, még ma döntésre bírja a szerelmét. Vagy őt választja, vagy a feleségét, harmadik út nincs, de ő még nem tudja túléli-e ezt a szörnyűséget. Eva vigasztalni próbálta, de hiába. Anyu! Berlinben vagyok, nem tudok jönni. Kérlek, ne csinálj valami őrültséget. Jövök, amilyen gyorsan csak lehet. Az asszony vett két mély levegőt és hívta Thomas randitelefonját, amelynek már ismerte a számát. A hívott szám jelenleg nem elérhető, tudósította a mobil, s ez így volt még két napon át, amelyet jószerint az ágyban töltött. Telefonja csak egyszer jelezte, hogy sms-t kapott. Eva írta, úton van, hamarosan megérkezik.

A rideg valóság

Eva jól felpakolva nyitotta ki az ajtót. A KFC-ből hozott valami meleg ételt, hozzá mézes süteményt, amit anyja nagyon szeretett. Mikor ettél utoljára meleg ételt, kérdezte feddően, mire kiderült, néhány nyugtatón és teán kívül más nem került a gyomrába. Leültette az asztalhoz és egymás után imádkozta belé a falatokat, pont úgy, ahogy anyja tette vele gyermekkorában. A megfordult szerep szerint aztán a zuhanyba parancsolta. Amíg hallotta a víz csobogását, addig az éjjeli szekrényből összeszedte az altatókat és nyugtatókat, amelyeket elnyelt a szemeteszsák. Amíg anyja fürdött, azt

fontolgatta, mikor mondja el a mindkettőjük számára fontos hírt, amely a jövőt is meghatározza. Indulás előtt ugyanis az internetről tudta meg, hogy Thomas a lengyel német határ közelében végtelen részese volt egy tömeges karambolnak. Életveszélyes állapotban került kórházba, ahol életmentő műtéten esett át. Délutánra Krys már magához tért, egy szót sem szólt a szerelméről. Kint szépen sütött a nap, Eva éppen javasolta volna, autózzanak egyet, amikor Krys óvatosan megkérdezte: volna kedved autózni egy kicsit? Elvinnél a Romera utcába, szeretném megnézni azt a környéket, ahol biztosan nem vehetünk lakást. A GPS segítségével egyszerűen megtalálták a városszéli erdőben a kíváncsi szemek előtt megbúvó lakónegyedét, majd a nevezett utcát, amelynek két oldalát hatalmas fenyők szegélyezték. Lassan haladtak, s amikor a hármas szám elé értek, anyja kérésre nem messze a Bauhaus-stílusban épült háznál megálltak. A vagyonba kerülő magas, kovácsoltvas kerítés mögött gondozott park terült el szökőkúttal. Feltűnt, hogy több helyen acéloszlopokra szerelt kamerák vizslatják a területet, nyilván azt is rögzítve, ha egy autó halad el az utcán.

- Anyu, mi a fenét keresünk mi itt? Ez nem a mi világunk.
- Tudom édesem. Csak látni akartam Thomas világát. Mert itt lakik.
- Akkor pláne semmi keresnivalónk nincs ezen a környéken, mondta Eve és sebességbe tette a kocsit.
- Várj egy pillanatig, mondta Krys, mert abban a pillanatban egy sötét ruhát viselő magas, büszke tartású szőke asszony lépett ki a házból. Úgy nézett ki, akár egy szobor.
- Ismered a nőt?
- Személyesen nem, de van közöm hozzá. Ő a feleség. Vele harcolok egy ideje.
- Na, anyu, ebből elég. Láttad, és itt fejezd be. Ez a harc véget ért. A barátod autóbalesetet szenvedett.
- Hogy mit? És honnan tudod?
- Az újság ott van a hátsó ülésen. Mai állapotáról nincs hír. Durva, amit mondok, anyu, ez a nap a szabadulásod napja. Ennek az asszonynak meg a tragédiája, de ez már nem a te gondod. Te csak a gyulladásoddal törődj.

Krystyna két év múlva másodszor is férjhez ment. Nem szerelemből, azt az érzést Thomas egy életre kiirtotta belőle, hanem józan előrelátásból. Hamarosan jön az öregkor, s ki akar egyedül élni, mondta a lányának, aki igazat adott neki és remélte, Krys élete végre normális vágányra kerül. De ehhez még néhány nevet ki kell törölnön az emlékezetéből. Kettőt bizonyosan. Elemért és az idióta bálgúnár Thomast. Évek múlva igazolódott, hogy anyjának jól tett a rendkívül nyugodt második férj, s csak időnként kesergett rajta, hogy túl nyugodt, mondhatni unalmas az élete. Ezen segített, hogy örökmozgó nagymama lett, aki mindent megtett, hogy a tánc irányába terelje leány unokáját. Jó példával maga járt elől, mert Tildával változatlan szorgalommal szervezték kétheti táncos összejöveteleiket. Végére is boldog volt, hogy lánya ésszel szervezi az életét, s bár elvált a férjétől, de következetesen tartózkodott az „édes hármastól”. Hacsak az anya, lánya, unokája nem nevezhető annak.

TARTALOMJEGYZÉK

1. Előszó	1
2. A széthullás fázisai	3
3. Tandemugrás a sötétbe	22
4. A forgóajtó dinamikája	58
5. Párhuzamosok találkozása	85
6. Édes hármas	98